

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



27011

WELCOME TO WHITLOCK

Book 3

Best Selling Author Alaska Angelini
Writing As

A.A. Dark

27011

Whitlock'a Hoş Geldiniz

Erotik Korku Dalında
Uluslararası Çok Satan Yazar
A. A. Dark



27011

Whitlock'a Hoş Geldiniz

Erotik Korku Dalında
Uluslararası Çok Satan Yazar
A.A. Dark

Telif Hakkı © 2018 Mad Girl Publishing ISBN:

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın yayıncının izni olmadan internet veya başka bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan eserlerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

materyaller. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Bram

Kendini anlamak için kim olduğun konusunda dürüst olmalıydın. İyi bir adam olmadığım bir sır değildi. Bram Whitlock'un *gerçekte* kim olduğu konusunda dürüst olmak istiyorsam, içimin derinliklerine bakmalı ve alıştığım duyarsızlaştırılmış kötülüğün katmanlarını soymalıydim.

İlk günlerimden itibaren işkenceye maruz kalmıştım - tecavüze ve en iğrenç doğanın ölümüne. *Canavarlar*. Benim gibi erkekleri tanımlamak için çok yaygın olarak kullanılan bir terimdi. Varlığını elinizden alırken gözlerinizin içine bakabilen adamlar. Bunu yapmaktan zevk alan adamlar. Ama en az sizin kadar yozlaşmış ve kötü niyetli başkalarını öldürmek neydi? Bir önemi var mıydı? Herhangi bir şekilde kurtarıcı mıydı?

Belki de tartışılabilirdi. Hiçbir şeydi ama *her şeydi*. Ama ben sadece bir katil değildim. Seks kölelerini barındıran bir yeraltı kalesinin yöneticisiydim. Ve devam etmesine izin verdim. Son nefesime kadar da vereceğim. Neden? Cevabı basitti. Eğer ben yapmazsam, başkası yapacaktı. En azından kölelerin yaşını kontrol edebiliyordum. Evimdeki dehşeti izleyebilirdim. Ahlaki değildi ama hayat da değildi. Böyle bir yerin Ana Efendisi olmak hoşgörüyü ya da duygulara izin vermiyordu. Bu sizi öldürtür ve büyük planlarda önemsiz hale getirir. Kısa bir süre önce, en iyi arkadaşım neredeyse canımı almayı başarıyordu. Başarısız olduğunda ve bana buranın nasıl bir dehşete dönüşebileceğini gösterdiğinde, işleri yoluna koymak için intikam duygusuyla geri döndüm. Öyle güçlü bir intikamdı ki bu, sadece yönetim kurulu üyelerimin çoğuna değil, sevdiğim tek insanın saygısına da mal oldu: *Everleigh*, köle *yirmi dört altı doksan*.

Canavar. Evet, öyleydim. Uyuşmuş duygularımla birlikte birbirimizden uzaklaştık. Onun yanında olmak ve West Harper yüzünden parçalanmış bir kadına yardım etmeye çalışmak yerine intikam almaya odaklanmıştım. Haftalar süren öfke beni önümdeki işaretlere karşı kör bıraktı. Onu kaybettim. Sadece güvenini ya da sevgisini değil, Whitlock'tan kaçtı. *Benden kaçtı*.

Ve böylece saplantımın döngüsü yeniden alevlendi. Onun kaçış haberiyle içimdeki ölüm asit gibi eridi ve günahlarım... yeniden doğdular.

Pişmanlık nadiren hissettiğim bir şeydi. Everleigh ile birlikte, içinde boğuluyordum.

Elimdeki tek şey keşkelerdi. Yas tutmanın en kederli mantrasını söylediler. Uyanık. Uykuda. Onun güvenliğiyle ilgili gelişen kabuslar ve

Mesafe ruhumu hiçbir şeyin rahatsız etmediği kadar rahatsız ediyordu.

I.

Sevgi

ler.

Seni.

I.

Sevgiler.

Seni.

Tanrım, onu seviyordum. Saatlerce köleme bu kelimeleri mesaj olarak attım. Parmaklarım sürekli yazmaktan yorulsa bile, ona olan aşkımın coşkusu göstermeye çalışmaktan vazgeçmem mümkün değildi. Aylardır onun yokluğuna duyduğum çaresizlik, ağrıyan göğsümde zar zor zapt edebildiğim yüksekliklere yükseldi. Gerçeği görmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Onu neden özgür bırakmadığımı bilmeliydi. Bunun tek sebebi onu kaleme bağlayan Whitlock yasaları değildi. Onu serbest bırakamazdım... *kendim için.*

Aşk. Saplantılı aşk. Her zaman onun için oradaydı. Cinayet girişimimden sonra bile, travma duygularımı ele geçirdiğinde, beynim hala onun benim olduğu gerçeğine bağlıydı. *Her zaman benim olacaktı.*

Panik-mania.

Her gün onun nerede olabileceğine dair raporları araştırmakla geçti. Her saniye, zihnim sanki onunla bir daha asla birlikte olamayacağımdan korkuyormuşum gibi onun anısına sarılıyordu. *Aşk. Sevgi. Sevgi.* Kalbim ve beynim bunu düzeltmem için bana bağırıyordu. Ne pahasına olursa olsun onu bulmam için.

Ve onu buldum.

Usta Gavin Draper'ın tavsiyesi mutluluk getirdi. Göğsümdeki hasarlı şey kutlama için sıçradı. Ona tekrar sahip olacaktım. Ama bu uzun sürmedi. Sonunda yüz yüze geldiğimizde acı içinde patladı.

Uyuşturulmuş ve muhafızının kollarında neredeyse tepkisiz bir halde, benim yüzümden çaresizce yatıyordu. Efendi Draper'ın ona ilaç vermesinin, Everleigh'in ona olan hislerimi açıklarken sakın kalmasını sağlayacağını düşünmüştüm. Onu Whitlock'a dönüşümüze ve işlerin nasıl olması gerektiğine hazırlayabilirdim. Sakladığım şeyden hoşlanmayacağını biliyordum ama başka seçeneği yoktu. *Benim de yoktu.*

Hiçbirinin önemi yoktu. Plan tam orada, Everleigh'in omzunun ve kolunun üzerinde bir kaynak makinesiyle alev aldı. Kölemin muhafızı onu bana karşı rehine olarak kullandı. Ona zarar verdi, beni öfke çemberleri içinde döndürmek için yeterli mesafeyi ve kaldırıcı korudu. O gitmişti. Bir kez daha. Ve yaralıydı, çünkü gardiyanın en iyisi olduğunu düşündüğü şeye karşı koyamadı. Yaşadığı acı tamamen benim hatamdı. Ama geri çekilmeyecektim. Vazgeçemezdim.

Onu hep bir şekilde incitmiş gibi görünüyordum. Gerçek bir erkek onu

özgür bırakırdı. Gerçek bir erkek kaybını kabul ederdi ve

Whitlock'un kara deliğine geri dönmeden daha mutlu olabilirdim. Ama ben gerçek bir erkek değildim; erkeklerin canavarıydım. Ne kadar nevrotik olduğunu bilen ve bunu umursamayan biri. Bunu milyonlarca kez söylemiştim. Jetimin üzerinden Everleigh'in yeni kölesi Eleven'a bakarken bile beynim tek bir kelimeyi tekrarlayarak gerçeği söylüyordu: *benim*.

Bölüm 1

Aamir.

Felç oldum. Uyuşturulmuş ve hareket edemez halde olsam bile, içimin her santimini saran yasın etkilerine karşı koyamıyordum. Gözyaşları yüzümün kenarlarından aşağı akıyor ve arada sırada boğazımdan bir ses çıkmayı başarıyordu. İkizim gitmişti. Hayır... *Ben ondan gitmiştim.* Bindiğimiz jetin içindeki pahalı deri koltuğunda sessizce oturan Ana Efendi tarafından götürülmüştüm. Layla ve ben daha önce hiç birkaç saatten fazla ayrı kalmamıştık. Hayatımız boyunca bir kez bile. Ve şimdi, öyleydik. Muhtemelen sonsuza kadar, eğer piç kurusu istediği gibi davranırsa.

Layla. Düşünebildiğim tek şey oydu. Efendi Draper'ın zindanında gardiyanların hücreyi açıp bizi birbirimizden kopardığı korkunç kâbusu yeniden yaşarken görebildiğim tek şey oydu. Köle olduğumuzu söylediler. Ben Whitlock'ta satılacaktım, o ise geçirdiği kaza ve alnındaki yara izi yüzünden Kızıl Ada'da Efendi Draper'ın yanında kalacaktı. Sanki o benim gideceğim yer için yeterince iyi değilmiş gibi. Sanki...

Böyle bir şey olmayacaktı.

Göğsüm zapt edilemeyen çığlıklar yüzünden titrerken dudaklarımdan derin, kırık bir hıçkırık döküldü. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Onu güvende tutacağıma yemin etmiştim. Ama koruyamadım. Sadece Ram'dan, bizi taşıyan gemideki devden değil, kendimden de. Layla haklıydı. Ram'ın ona tecavüz etmem için beni manipüle etmesine izin vermeden önce onu ve kendimi öldürmeliydim. Kendi kız kardeşimi hayatını kurtarmak için becerdiğime kendimi ikna etmiştim. Ama yapmış mıydım? Şimdi Ejderha'yla yüzleştiği dehşeti uzatarak ona gerçekten yardım etmiş miydım? Ya Efendi Draper...

Düşünceler milyonlarca diğerinin arasında çarpışırken daha fazla ses beni terk etti. Daha fazla

Gözyaşları.

"Tanrım. Bu kadar yeter. Anladım, köle. Onun gelmesini istedin. Everleigh verdi

Umutunuz var ve onu elinizden alan kötü adam benim."

Baş Üstat Whitlock mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu - kalpsiz, öfkeli gözler. Ona doğru bakarken felçli olmam büyük bir şanstı, yoksa adımlarını hızlandırıp bana doğru bakışlar fırlatırken yüzünde beliren çeşitli ifadeleri göremezdim.

"Whitlock bir hayır kurumu değil. Orası bir cehennem çukuru. Bunu o kalın kafana sok. Şimdiye kadar hiçbir şey öğrenmedin mi? Şu anda yaşadığın

bu hayat

Daha iyi olacak. Daha da kötüleşecek. Ve bilmemen gereken nedenlerden dolayı, ikinizi birlikte satmayı reddettim. Başından beri asla bir çift olarak alınmamalıydınız. Evet, Dokuz'u satabilirdim ama bu sonuçtan çok daha fazla hoşlanacaktın. Kardeşinin leş yiyicilere yem olmasını mı istiyordun? *Ölmesini mi?* Onun durumunda böyle olurdu. Onu göremediğin için kaybettiğini mi düşünüyorsun? Yakınında olmadığı için mi? Çılgınlıklarına katlanabilmeniz için yanınızda olması sizi daha iyi hissettirir miydi? *Hayır.* Artık ölü mü diri mi olduğunu asla bilemeyeceksin ve bu, köle, bu dünyada büyük bir *nimet.*"

Neredeyse sessiz çılgınlıklarına hırladı. Dönerek, parmakları siyah saçlarını karıştırırken boşluğu tüketti. Telefonunu çıkarıp cebine geri koyana kadar dakikalar geçti, neredeyse mükemmel olan yüz hatlarında bir dizi duygu dolaşıyordu.

"Everleigh. Tanrım, ne yapıyorsun? Bir erkek köleden ne istiyorsun? *Nedenini* biliyorum ama oynadığın bu oyundaki gerçek amacın ne?" Ana Efendi öne çıkarken sert bir bakış üzerinde gezindi. "Ev içi koruyucu mu? Sen yapılısın. Sen bir savaşçısın ya da öyleydin. Hayat hikâyeni keşfetmem beş dakikamı almadı. Eğer bilseydim, o da bilirdi... ama onu korurdum. Tabii..." Düşüncelerinin gittiği yerden hoşlanmamış gibi sert bir sarsıntı geçirdi. "Benden korkuyor. Benden *korkmalı.* Ama..." Beni unutmuş gibi bir ileri bir geri yürümeye devam ederken yine durdu. "*Onu seviyorum.* Beyaz Oda'da bir kez hata yaptım. Bunu bir daha yapmam. Kendimde olmadığımı bilmeli."

Ayak parmağını oynatmayı başardığında karıncalanma beni onun akılsız fısıltılarından daha da uzaklaştırdı. Tüm gücüme rağmen zar zor hareket ediyordu. Bir inilti onu tekrar bana doğru baktırdı.

"Gördüğüm kadarıyla etkisi geçiyor. Önemli değil. Sen daha konuşmadan Whitlock'a varmış olacağız."

"W-Wr...ong."

Bu kelime hiçbir yerden gelmemiştii ama yine de her parçamı etkilemişti. Ana Efendi kaşlarından birini kaldırdı ve ağzını büktü.

"Öyle görünüyor. Ama ne var biliyor musun?" Tezgâha uzanıp bir şişe kaldırırken meydan okuyan gözleri kısıldı. "Ben sadece haklı olmak için gereken süre kadar yanılıyorum. Her zaman bir yedek planım vardır. Bunu asla unutma. Beni asla hafife alma, Eleven. Gördüğün kişi tam da görmeni istediğim kişi. Duyduklarını duymanı istiyorum. Yaşama ya da ölme şeklin... *benim.* Her şey bana bağlı, köle. Ben senin Tanrınım, şeytanınım. Dinin ve hayatta kalman. Ben dünyanın dönmesini sağlayan tek şeyim." Parmağım hareket etti ve gülümsedi. "Everleigh'e bu kadarını vermeliyim. O benim gözlerimi açtı ve beni

oyun."

Daha fazla kelime çıkarmaya çalıştıkça nefeslerim ağırlaştı.

"Normale dönmen için hâlâ bir saatin var. Ondan önce, sen ve ben yollarımızı ayıracağız. Bu bana yardım edeceğin gerçeğini değiştirmez. Komik olan şu ki, bunu bilmiyorsun bile. Özel bir şey paylaşacağız Eleven. Sadece bekle ve gör. Everleigh kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor. Oynadığı oyunun da bana ait olduğunu çok az biliyor."

"Tahmini varış süresi: 15 dakika."

Bulanık bir silüet, vücudunun üst yarısını Usta Whitlock'un arkasına fırlattığı gibi hızla kayboldu. Yaklaşırken tek kelime etmedi.

"Onu seviyor musun? Yatak odasındaki esmeri mi? Jessa, sanırım daha önce söylemiştin. O senin, değil mi?"

Sesimi tekrar çalıştırmaya çalıştım ama olmadı.

"Bana getirilmen ne kadar kötü bir şans. Kız kardeşin, aşkın, sana en yakın olanlar kullanılmak ve ölmek üzere benim dünyama itildiler. Neredeyse senin için üzüleceğim. Belki de kölem böyle hissediyordur."

Yavaşça yanıma gelip otururken yüzünü bir şaşkınlık kapladı. Dakikalar uzadı ve ben bir şekilde boğazımı temizledikten sonra tek bir kelime söylemeye zorlandım.

"Herhangi bir şey."

Ana Efendi şöyle bir baktı. "Ben zaten her şeye sahibim."

Homurtularım dikkatini çekti ve inişe yaklaştıkça çaresizliğim arttı. Onu bir daha görme fırsatım olmayabilirdi.

"Mis-tress değil. O değil."

Odak noktasını bana çevirdiğinde koyu renk saçları yüzünün kenarlarında sallanıyordu. "Dikkat et, Eleven. Sana ihtiyacım olan şey konuşmana izin vermiyor."

"Bırak..." saniyeler sonra, "...beni. Onu buraya getireceğim. Ben... kız kardeşimi."

Kollarını göğsünde kavuşturup önüne bakarken dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sessizlik. İrtifamızın düştüğünü hissedebiliyordum. Panikle bacağım uzandığım kanepede yukarı doğru hareket etti. Bağlı değildim. İlaç etkisini gösterdiğinde b u n a gerek kalmamıştı. Sanki Ana Efendi benim neler yapabileceğim konusunda en ufak bir endişe duymuyordu.

"Herhangi bir şey," diye nefes aldım.

"Benim... *kız kardeşim*." Anlar geçti. İşkence dolu, uzun saniyeler.

"Kafeslerinden özgür bırakılan kuşlara ne dendiğini biliyor musun köle?" Efendi Whitlock mavi gözlerini bir kez daha bana çevirdiğinde şaşkınlık zihnimi bulandırdı. "Akşam yemeği. Özgür değil. Onlar iğrençler için yiyecek. Sen

Bir kez serbest bırakıldığında, gerçek dünyanın kurallarını anlamaz. Koşullarına göre eğitilmiştir, zihninde kırılmıştır, bu nedenle özgürlüğünü kazandığı anda görüşünü kaybeder. Eğer kafesinden serbest bırakılırsa, kız kardeşiniz yok olacak ve kesinlikle gerçekliğe yenik düşecektir. İnsanların en kötüsüne katlandı. Zihninde, bu noktada bildiği tek şey hayatta kalmak. Savaşmak. Eğer bunu ondan alırsanız, elinde hiçbir şey kalmaz. Yaşadıklarının geri dönüşü yok. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Ona ihtiyacım var."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Parmaklarım yavaşça yumruk oldu ve başımı az da olsa döndürmeyi başardım. Sürekli bir çarpıntı şakaklarımı rahatsız ediyordu ama umurumda değildi.

"Senin yok. Onun da sana ihtiyacı yok. Bunu sana söylemeyecektim ama ne fark eder ki. Bir yere gidecek değilsin ya. Belki bu senin *suçluluk* duygunu hafifletmeye yardımcı olur." Derin bir nefes aldı. "Efendi Draper bana onu yatak odasına bitişik, en lüks olanakları barındıran kulede tutacağını söyledi. İpek giydirilecek ve şımartılacak. Ana Efendi'ye ait olduğu için artık statü sahibi bir köle. Endişelenecek bir şey yok. Bu düşünceye değer ver. Onun için buradaki gerçeklik çok daha az görkemli olacaktır. Bir ay dayanırsa şanslı sayılır. Efendi Draper ona iyi bakacaktır, tabii ona bakmaması için bir sebep vermezse."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Endişem arttı. İkizimi tanıyordum. Onun gururunu ve korkusuzluğunu bilirdim. Maddi varlıklar ya da statü onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Ona kendisini öldürmesi için milyonlarca sebep verirdi ve o da eninde sonunda bunu yapardı. Biz ayrıken ve görünürde yardım yokken, yaşamak için hiçbir nedeni yoktu. Eğer kendini öldürmezse, Ejderha onun hayatına son verecekti. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Uçağın inişinden kaynaklanan sarsıntı kalbimi hızlandırdı. Göğsümdeki sert gümbürtü beni güçsüz bıraktı. Parmaklarım yumruğumdan çözüldü ve gözlerim kısa bir an için yuvarlandı. Zihnimi bir sis kapladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ana Üstat ayağa kalkmış bana bakıyordu. Şişeyi açarak dabber'ı alnıma yağ sürmek için kullandı, neredeyse bir şeyler heceliyor gibiydi.

"Burası açık artırma gecesine kadar vedalaşacağımız yer."

Böylece, kısa sürede nefret etmeye başladığım uzun boylu adam ortadan kayboldu. Ayak sesleri geçti ve Jessa odadan çıkarıldı. Onu indirmeleri için bağırıma teşebbüs edemedi, başka bir adam beni kolayca kaldırdı ve omzunun üzerinden attı. Ölü ağırlık ve yerçekimi, adamın geniş sırtında işe yaramaz bir şekilde sallanıp zıplarken gevşek kollarımı çekti. Gözlerim doldu ve tıpkı hayatım gibi zaman da bir kez daha benden çalındı.

Bölüm 2

Scout 19

"Bana bak! Sadece... *bana bak!* Aptal gibi görünüyorum. Lanet olası bir aptal gibi. Onu öldüreceğim. Yemin ederim, o bulunduğunda, ben..."

Üstat Barclane oturma odasının duvarını kaplayan büyük televizyonun önünde volta atarken yüzü kıpkırmızıydı. Çoğu kişi özel sadist mekanlarında televizyonun lüksünü umursamazdı ama Üstat Barclane nadir bulunan biriydi. Whitlock'ta sadece şeytani eylemlerini gerçekleştirmeye hazır olduklarında ortaya çıkan bir Efendi olmaktan çok daha fazlasını yaşıyordu. Ne yazık ki birkaç saat önce Cheyenne'deki özel konutuna gitmiş ve basın tarafından bombardımana tutulmuştu.

"Nasıl gafil avlandığımı görüyor musunuz? Mikrofonu boğazıma dayadıklarında yüzümdeki şoka bak. Everleigh! O kaltak. Bu işin arkasında onun olduğunu biliyorum. Muhtemelen Bram onu neredeyse yakaladığı için *beni* suçluyordur. Keşke yakalasaydı. Keşke-" Yumruğu televizyona doğru sallanırken boğazından boğuk bir ses çıktı. Yumuşak bir kıkırdama beni yatak odasının kapısında duran sarışına doğru baktırdı. Hızla duvarın arkasında kaybolurken yüzündeki gülümseme eridi.

"Sakin olun, Usta. Bu kötü bir şey olmak zorunda değil. Dış dünyada her gün Çocuk İstismarına Müdahale Ödülü'ne aday gösterilmiyoruz."

"Bu ödül beni canlı canlı yiyecek eğer..." Gözlerini benden ayırarak kaydettiği haber programına döndü. "Bütün o milyonları benim adıma bağışladığına ve sanki benden gelmiş gibi gösterdiğine inanamıyorum. Benim adıma! O... lanet... *amcık!* Bu bir uyarı. Ana Efendi onun kölesine sahip ve bir diğerini de Efendi Draper'a vermiş. Her şeyi duydum. Planları bozulduğu için çok kızgın ve hıncını benden çıkarıyor. Siktir!"

Eli yine havayı yararak geçti.

"Efendi Barclane, bunu yapanın Bayan Harper olduğundan emin misiniz? Neredeyse yakalanmasının üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçti. Söylentilere göre yaralanmış, hem de kötü bir şekilde."

Yüksek sesli bir hırıltı odayı yırttı. "Hiçbir şey bilmiyorsun! Everleigh ölümün eşiğinde olabilir ve son nefesinde herkesi sikmeden aşağı inmez. Kadın tamamen intikamcı ve iki kat daha kötü. O

Bunun arkasında. Onun olduğunu biliyorum ve bana yardım et, onu bulacak ve bedelini ödeteceksin. Yapacaksın-" Barclane odanın köşesindeki tavana doğru baktı ve beni her hareketimizi kaydettiğini bildiğimiz kameraya karşı bir kalkan olarak kullanarak yaklaşırken sesini alçalttı. "Öldürün onu. Ana Efendi onu bulmaya fırsat bulamadan o kaltağın ölmesini istiyorum. Hayattayken hepimiz için bir tehdit."

"Benden ne istediğinin farkında mısın? Eğer Ana Efendi beni buraya neden çağırdığını bilseydi ve ben de bunu kabul etseydim, ikimiz de ölmüş olurduk."

Üstat yüzümü incelerken bir duraklama oldu. "Sen bizden biri olmalısın. Bunu herkes kadar ben de biliyorum. Bunu senin için yapabilirim. Bunu yapmana değmesini sağlayabilirim."

"Öyle mi?"

Biraz daha tereddüt. "On milyon dolar. Yarıyı şimdi, yarıyı öldüğünde."

Cazibeyi elimin tersiyle iterken dudaklarımı birbirine bastırdım. On milyon çok büyük bir paraydı - bir izci olarak şimdiye kadar kazandığımdan daha fazla. Ama statüm...

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama bir düşünmem gerekecek."

"Cevabınızı bekleyecek zamanım yok. "Cevabını beklemek için gece yarıyı."

"Peki ya hayır dersem?"

Üstat kollarını göğsünde kavuşturarak televizyona bakmaya devam etti. "Bunu yapmamanız akıllıca olur. Shady Falls Huzurevi'nde her zaman kazalar olur."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Şoktan ya da annemin iyiliğinden duyduğum korkuyu örtmek için bir maske olarak bile değil. Ses kalpsizdi, tıpkı benim gibi. "O kaltağı öldürmen umurumda mı sanıyorsun? Olman gerektiği kadar derine inmemiş olmalısın. O kadın on üç yıl önce uyuşturucu için bana sırtını döndü. O zamandan beri benim için ölü. O lanet bir sebze. İstersen onun sözde hayatına son ver, ama bu benim kararımı etkilemeyecek."

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Koridora çıktığımda soğuk hava ciğerlerime hücum etti. Yoldan geçen bir köleyle çarpıştığımda göğsümde sıkışıp kaldı. Yana doğru sıçradı, duvara çarptı ve kendini toparlayıp koşmaya başlarken başını eğdi.

Bu, Ana Usta'nın arkasından bir şey yapmamın istendiği ilk sefer değildi. Birçok kez Üstatlar kan bağımlı nedeniyle beni aramıştı. Ama bu keşif değildi. Bu Whitlock'la tanıştırılmak üzere sokaklardan özenle seçilmiş bir masumu almak değildi. Hayır. Bu Ana Efendimin kölesini öldürmekti. Bu en yozlaşmış haliyle ihanetti.

Beyaz labirentin içinde ilerlerken çenemi tekrar tekrar sıktım. Bir koridor bu tarafta. Biri bu tarafta. Dönüp dolaşmak beni daha derinlere götürdü.

teklifin aklıma yatmasını bekledim. O parayla yapabileceğim çok şey vardı ama yakalanırsam statü ya da paranın ne önemi vardı? Bram beni öldürürdü. Ya da daha kötüsü... Everleigh öldürürdü. Yalnız değildi ki. Onu koruyan adamları vardı. Kaç kişi oldukları bilinmiyordu. Ve onu koruyanların sayısı önemliydi. Ben kimdim ki kimsenin başaramadığı bir şeyi başaracaktım? Aptal değildim. Halihazırda arama yapan yüksek eğitilmiş adamlardan daha zeki ya da daha güçlü olduğumu düşünmüyordum. Eğer gidersem, büyük ihtimalle ölecektim. O zaman on milyon beni nereye götürecekti?

Ana Üstat'ın kanadına giden dönemeçte kendimi yavaşlarken buldum. Ona bu ihaneti anlatmalı mıyım? Ben-

"On dokuz. Scout Quarters'dan biraz uzakta. Benim gibi sıkıldın mı?"

Arkama baktım, bir izci arkadaşımın yaklaştığını gördüm. Kalçamdaki ağırlık fark edildi, ama tetikte dursam da gülümsedim. Whitlock'ta güven aptallar içindi. Bunu daha ilk günlerimde öğrenmiştim.

"Öyle de denebilir. Burada ne işin var? New York'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim. Sadece Boss'la arama işlerinin nasıl gittiğini kontrol etmek için geldim." On Dört durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Yalan söylemeyeceğim, seni Efendi Barclane'in evinden çıkarken gördüm."

"Ve?"

Bana sahte bir gülümseme fırlatmadan önce kara gözleri biraz daha kısıldı. "Yok bir şey. Söylesene, içeride kölesine bir göz atma şansın olmadı, değil mi? Sarışın. Uzun boylu. Güzel."

"Onu gördüm."

O beni takip ederken ben de yürümeye başladım. Yüz hatları düşünceli bir şekilde gerginleşirken şüpheli bir şeyler vardı.

"O nasıldı? Bu arada onu buldum."

"Yaptın mı? Tebrik ederim. Eminim sana çok para kazandırmıştır."

"Evet, her neyse. Nasıl görünüyordu? İyi miydi? Yani..." Bana kızgın bir bakış fırlattığında yavaşladım.

"Ne? Nasıl olduğunu soramaz

mıyım?" "Ben bir şey söylemedim."

"Gerek yoktu. Bana nasıl baktığını görüyorum. Açık konuşacağım.

Charlee benim. Efendi Barclane ona sahip olabilir, ama onunla istediğimi yaparım. Onu görmek istiyorum. Bana yardım etmeni istiyorum."

"Sen aklını kaçırmışsın. Yakalanırsan, ona ait olana dokunduğun için seni öldürür."

"O benim, yoksa bu kısmı kaçırdın mı?"

Sessiz bir kahkaha beni terk etti. "Bir köleye aşık oldun. *İnanılır gibi değil.* Sen, tüm insanlar. Onu buraya getirdikten sonra seni gerçekten göreceğini mi sandın? Sen onu buraya getirdikten sonra.

hayatını mahvetti? Eğer ona gidersen, ona söyler. Efendisine söyleyecek ve sen de ölmüş olacaksın."

"Charlee bunu yapmaz. Buradan kaçabileceğine inanmak için sahip olduğu tek umut benim. Benimle oynamaya çalışacak ve ben de ona izin vereceğim... yeter ki istediğimi elde edeyim."

"İnanılmaz olduğunu söylemiş miydim? Gelebilecekleri kadar berbat durumdasın.

Sana yardım etmiyorum."

"O zaman sana şunu sorayım. O ne istiyordu? Yeni bir köle mi? Gizli bir adam kaçırma mı? Ana Efendimiz onaylar mıydı?"

Ayaklarımı yere bastım ve kendimi durduramadan On Dört'ün gömleğini avucumun içine alıp onu duvara yapıştırdım. "Beni tehdit etme. Bir efendinin kölesini sismeye çalışan ben değilim. Uzak dur benden. Bir daha yanıma gelersen Efendi Barclane'e haber *veririm*. O zaman ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

Yumruğumu göğsüne bastırdım, sonra gömleğini bıraktım ve geldiğim yoldan geri döndüm. Sabah çok fazla olmuştu. Kimse beni itip **k a k m a d ı** . Kimse bana uygun olmayan emirler vermedi. Burayı sadece bir kişi yönetiyordu ve onunla konuşmamızın zamanı gelmişti.

"Nereye gidiyorsun? On dokuz!"

Attığım bakışlar gözcünün sessizleşmesine neden oldu. Sağa döndüm ve Ana Üstadımın kanadına doğru ilerledim. Muhafızlar her seferinde daha da kalabalıklaşıyordu. Bazıları başını sallarken, diğerleri beni kuşkuyla süzdü. İzciilerin doğrudan Bram Whitlock'a gitmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. İzci lideri, patronumuz Mateo'ya giderdik. Ama bu sefer öyle olmadı. Paylaşmam gereken haberler için değil.

Koridordaki eğim yavaş yavaş yükseldi ve sola dönerek kapısına yirmi adım **k a d a r y a k l a ş t ı m** . İleride iki muhafız duruyordu, her iki tarafta da birer tane.

"Döndü mü?"

Sorum onları daha da dikleştirdi. "Var ama listede yoksunuz.

Randevunuz var mıydı?"

"Hayır. Burada olmam umurunda olmayacak. Sanırım beni görmek isteyecektir." Önlerinde durduğumda yanıt gelmedi. İçlerinden biri

Telefo

n.

"Numara?" "İzci On Dokuz."

Telefonu kulağına götürerek aradı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Main Efendim, ama bir izci burada. Sizinle konuşması gerekiyormuş." Uzun boylu adamın ağzı kapandı. Konuşmak için tekrar açtığında kapı açıldı. Ana Efendi'nin yüzündeki öfke hepimizin donup kalmasına neden oldu.

"Bu iyi olsa iyi olur."

Kapı genişçe açıldı ve geniş daireye girmeden önce derin bir nefes aldım. Küçük siyah saçlı bir çocuk, oturma odasında yaşlı bir kadına yerde bir top yuvarlıyordu ve yemek kokusu yayılıyordu.

"Ofisim."

Verilen komutla koridoru takip ederek sağdaki ilk kapıya ulaştım. Arka duvarın tamamını kaplayan raflarda kitaplar sıralanmıştı ve önlerinde büyük bir masa duruyordu. Üstat Whitlock masaya yaslandı ve başını eğerek başlamamı bekledi.

"Alabilir miyim?"

Ben kapı kolunu kavrarken o başını salladı. Sertçe yutkunarak kapıyı kapattım. Benden korkmuyordu ve bu belli oluyordu. Takım elbise ceketinin altında sakladığı bıçak yanından hiç ayrılmıyordu. Bu herkesçe bilinen bir şeydi ve beni onunla öldürmesi için yaklaşmama gerek yoktu.

"Buraya kölemi de yakalamayı teklif etmeye mi geldin?" "Uh...hayır, Ana Efendi."

"Birkaç saattir evdeyim ve iki gözcü bana geldi bile. Kölem için gelmediysen, o zaman ne için geldin?"

Bir adım. İki. Derin bir nefes alarak yaklaştım. "Aslında köleniz için buradayım ama onu ele geçirmek istediğim için değil. Bana bir teklif yapıldı."

"Bir teklif mi? Ne için bir teklif?"

Bir eliyle masanın kenarını kavramak için uzandığında ilgisi orada, tetikleydi. Bekledikçe parmakları daha da beyazlaştı.

"Onu öldürmem için 10 milyon dolar teklif edildi."

Sessizlik.

Masadan yavaşça kalkarken mavi gözleri karardı. "Onu öldürmek mi? Peki bu teklifi kim yaptı?"

Ağzım açıldı. "...Efendi Barclane, efendim. On beş dakika önce değil. Beni evine davet etti ve sordu. Aldığı ödülün arkasında onun olduğuna inanıyor. Bir bağış yüzünden çocuk istismarı ödülü. Bu onu kızdırmış. Onun sadece kendisi için değil, Whitlock için de bir risk olduğunu düşünüyor.

"Bu doğru mu? Peki ona ne söyledin? Burada olduğunu biliyor mu?"

Başım sallandı. "Hayır, Ana Efendi. Teklifini düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Gece yarısına kadar vaktim var."

"Anlıyorum." Bram küçük bara yöneldi, bir viski doldurdu ve sırtı bana dönükken tek dikişte bitirdi. Zaman sonsuza kadar uzuyor gibiydi.

"Saat 10'da kapısını çalacaksın. Teklifini kabul edeceksin. Ona arayışa katılma ihtiyacınızı daha önce konuştuğunuzu ve Mateo'nun yakında size bir cevap vereceğini söyleyeceksiniz. Sonra da Beşik'e gideceksin.

Emirlerinizi ve görevinizi bekliyorum." Döndü ve bardağı yere bıraktı. "Sizden emirlerime harfiyen uymanızı bekliyorum. Onları anlamayabilir, hatta sevmeyebilirsiniz. Bu, Ana Efendinizin sizden beklediği şeyin bu olduğu gerçeğini değiştirmez. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Senden istediğim şey kolay bir görev olmayacak. Pekâlâ ölebilirsin. Bunun için Üstat Barclane'in teklif ettiğini üç katına çıkaracağım, eğer almak istersen hakkın olan unvanınla birlikte. Almazsan, sadakatin için yanımda nöbet tutabilirsin. Şimdi, git."

Bölüm 3

Bram

Çaresizlik tüm insanların çöküşüydü. Efendi Barclane bana ihanet etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Saatlerce, ona en yakın üyeleri öldürmemi izledi. Yine de, sırları teste tabi tutulduğunda, hayatını avuçlarının içinde tutan tek kişiye olan bağlılığını görmezden gelerek paniğe kapıldı. Tepki verdi ve bu yanlış bir şekilde oldu. Ölüm tehdidi Everleigh'e yapılmış olabilirdi ama o benimdi ve bunu biliyordu.

Onun dairesine geldiğini haber veren telefonundan sonra, sadakatinin test edilmesi gerektiğini biliyordum. Kölemle ilgili nerede durduğunu bilmeliydim. Ne de olsa bir gün geri dönecekti. O yönetim kurulundayken ve kız benim yanımdayken, onun şantajını görmezden gelemezdi. Ona asla güvenmezdi. Bunun için, onun en kötü durumda olduğunu varsaydığında *ona güvenilebileceğimden* emin olmalıyım.

Başarısız oldu. Hem de birden fazla şekilde. Onun adına bağış yapan Everleigh değildi, bendim. Endişelerini bana getirseydi, ona sorumlu olduğumu söyledim.

Cebimden telefonumu çıkardım, alt dudağımı ısırdım ve indiğimden beri milyonuncu kez tuşa bastım. Kulağıma götürdüğümde zil sesi beni karşıladı ve hemen ardından sesli mesaj geldi.

"İyi olduğunu bilmem gerek." İçimdeki karmaşa yüzünden nefesim kesildi. "Bu benim hatam. Özür dilerim. Seni seviyorum, köle. Beni aramalısın."

Bir kahkaha çığlığı özel bariyerimi kırdı ve gözlerimin aralık kapıya doğru yükselmesine engel olamadım. Alvin döndüğüm için mutluydu. Kapıdan girer girmez kollarıma atılmış ve ben ikinci adamımın bana bıraktığı haberleri kontrol ederken beş dakika boyunca bacağımı tutmuştu. Çocuğun bende u y a n d ı r d ı ğ ı duygulara alışmak zordu ama orada olduklarını inkâr edemezdim. Bağlanmaya başlamıştım. Bir parçam onu sevmiş bile olabilirdi.

Sevgiler.

Telefonu cebime geri koyarak, Alvin'in bir topun etrafında kalıp onu yana yuvarlamasına izin verdiği oturma alanına yöneldim. Yere yuvarlandığı anda kıkırdamalar devam etti. Gülümsemem otomatikleşti ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Mavi gözlerini benimkilere dikti ve kollarını kaldırarak hızla ayağa kalktı. İçimde bir yerlerde, onun bir çocuk gibi tutulamayacak kadar yaşlı olduğunu biliyordum. Geleceğin Üstadı bu kadar şımartılmamalıydı ama küçük zihninin şu ana kadar yaşadığı trajediyi görmezden gelemezdim. Zavallı çocuk ailesinden koparılmıştı. Buraya kadar soğuk gözcüler ve hıçkırarak ağlayan, histerik kölelerle bir yolculuğa katlanmıştı.

"Sadece bir an için." Sert ifademın sonundaki yumuşamayı görmezden gelemeyerek onu kollarımın arasına aldım. "Yapılacak işler var. Her zaman çok iş vardır."

"Oyna, Bram."

"Ben oynamıyorum. Çalışırım."

Göz kapakları kısıldı ama gülümsemesi geri geldi. "Alvin'e şarkı söyle." "Ben de şarkı söylemem. Ben sana okurum."

Odasına doğru bakarken gülümsemesi düştü. "Ev-leigh okur. Her-Leigh."

Ağrılı bir yasla renklendirilmiş daha fazla sıcaklık ortaya çıktı. "Öyle. Öyle mi?"

Everleigh'in sana kitap okuması hoşuna gidiyor mu?"

Kıpırdanmaya başladığında verdiği tek yanıt başını sallamak oldu. Onu yere bıraktı ve Alvin odasına doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde kitabını sallayarak geri döndü.

"Ev-leigh. Ever-leigh'in okumasını istiyorum."

"Sana kitap okuyamaz, Alvin. O burada değil."

"Ever-leigh. Alvin'e oku."

Hemşiresine bakarken başım sallandı.

"Gittiğinden beri durmadan onu soruyor."

Dilimin ucuna bir küfür geldi ama çocuk onun adını bağırmaya ve odaya bakmaya başladığında öfkemi tutarak sakinleştim.

"Ev-leigh! Ever! Leigh!"

"Alvin."

"Asla!"

"Alvin," dedim daha yüksek sesle, neredeyse kitabı kapacaktım. "Sinir krizi geçirmeyiz. Sinirlenirsen sana kitap okumam. Yerde kendi başına oynayabilirsin. Biz lideriz. Sen," diye vurguladım, "bir gün lider olacaksın. Burayı şımarık, küçük bir...kişinin yönetmesine izin vermeyeceğim. Bunu kaldıramayız.

Çekingeni ama açık sözlü olmalısın. Everleigh'i istiyorsanız, bunu gerçekleştirmek zorundasınız. Biz Whitlock'lar bunu yaparız."

Telefonumu çıkarmamı izlerken dudakları büzülmüş, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Muhtemelen en iyi ders değil ama ne olacak ki." Çömeldim, gösterdim

Elimdeki siyah cihazı ona gösterdim. "Everleigh'i mi istiyorsun?" "Evet."

"Ben bir telefon edeceğim ve sen de ona söyleyeceksin. Ona tam olarak ne istediğini söyle. Yaptığımız şey bu. İsteklerimizi dile getiririz. Ve istediğimizi alırız, Alvin. İsteddiğimiz zaman olmayabilir ama vazgeçmeyiz, değil mi?"

Başını sallamadan önce birkaç saniye geçti.

"İşte böyle. Şimdi bu numarayı çevireceğim ve telefonu ağzına ve kulağına götürdüğümde Everleigh'e bilmesini istediğin şeyi söyleyeceksin."

Bir kez daha düğmeye bastım. Çalma sesi geldi ve tıpkı önceki gibi: sesli mesaj. İçimi çektim ve telefonu Alvin'in kulağına götürdüm. Bip sesi uzaktı ama ona başımı salladım.

"Ever-leigh read." Dudağı titredi. "Ev-leigh Alvin'in kitabını okudu... Hiç mi?"

Gözlerinden akan yaşlar beni mahvetti. Ne yapmıştı da Buraya gelmek mi? Bu çocuğa dakikalar içinde benim ve hemşiresinin yapamayacağı bir şey yapmıştı.

"Tanrım," diye fısıldadım, telefonu geri çektim ve ayağa kalkarken ağzıma götürdüm. "Onu duyuyor musun? *Bunu sen yaptın*. Arasan iyi olur. Benim için değilse bile, en azından onunla konuş." Odada bir uğultu koptu ve telefonu öfkeyle kapatırken dişlerimi sıktım. "Hayır. Harikaydın. Arayacaktır. Arasa *iyi olur*," diye mırıldandım. "Gel. Kitabını okuyacağım. Bayan Pat, bize atıştırmalık bir şeyler hazırlar mısınız?"

"Elbette, Ana Efendi."

Alvin'i koltuğuma daha yeni oturtmuştum ki telefonum kalbimin ritmini değiştirdi. Zil sesi farklıydı. Bilinmeyen bir numaradan gelen görüntülü bir aramaydı.

"Otur. Hadi..." Durakladım, "otur." Düğmeye bastığımda ellerim titremeye başladı. Hızla çarpan nabzım beni titretti ve Everleigh'in solgun yüzü görüldüğünde her şey bir anda durdu. Bir yataktaydı ve yarı baygın görünüyordu. Gözlerinin etrafında rimel lekeleri vardı ve saçları başının etrafında dağılmıştı.

"Oh, Tanrım. *Everleigh*."

"Alvin... beni istedi. Onunla konuşmak istiyorum." "Sen aradın."

"*Onun için*." Yer değiştirip gözlerini kırpıştırırken küçük bir çığlık attı. "Sen bana cevap verdirmek için bir çocuğu kullanan kötü bir adamsın. Bunun için seninle henüz konuşmuyorum."

"Everleigh-"

"Yapma. Sakın... buna cüret etme."

Ağzının sürçtüğü belliydi ve sadece yüzünü buruşturmak için esnedi. Bir ipucu

Bandaj omzunu örtüyordu. Onunla ve kendi altın yastığının sağındaki lüks, kırmızı kadife yastığıyla ilgili bulabildiğim her şeyi çabucak ezberledim.

"Hiç!" Alvin kendini önüme attı ve heyecanla kucağıma tırmandı.

"Hey, tatlım. Beni mi çağırdın?"

"Ever-leigh Alvin'e kitap okudu."

"Kitabını okumamı mı istiyorsun? Ama... Burada bir kopyası yok." Gözleri benimkilere doğru yükselirken ağzı gerildi. "Kitabın adı ne?"

Ben daha konuşmadan Alvin kitabı kaldırdı ve kapağını telefona doğru itti. Başlığı tekrarlarlarken acı dolu bir kahkaha attı.

"Anladım. O kitabı alacağım, böylece bir dahaki sefere sana okuyabilirim. Nasıl..."

"Bu mu?"

Konuşmaya ara verdiğinde, onu tekrar görebilmek için kitabı indirdim. Ben de

onu görmek için. O unutulmaz ses gelirken dudaklarının hareketini izlemek için.

"Bu sefer kitabı Bram okusa, sen ve ben de dinlese nasıl olur? Öyle mi?"

Tama

m mı?" Alvin hevesle başını salladı, heyecandan daha da zıplıyordu. "Pekâlâ,

Bram. Duyalım bakalım."

"Önce bana nasıl olduğunu söyle."

Oturur pozisyona geçmeye çalışırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Pozisyon. Bir el kameranın görüş alanına girdi ve göğüslerinin hemen altından kavrayarak onu daha yukarı kaldırmaya yardım etti. Bunu yaparken, kamera tavana doğru parladı. Hırlamam anında Alvin'in sıçramasına neden oldu.

"Bu o mu? Luke, o piç-"

"Sakin bunu çocuğun önünde söylemeye cüret etme. Oku, Bram."

Adrenalinim tamamen farklı bir nedenden dolayı yükselirken derin nefesler beni terk etti. Tekrar gözümün önüne geldi ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bir elimle kitabı açmayı ve ilk cümleye başlamayı başardım, ama yukarıya bakışlarımı kaçırmayı hiç bırakmadım. "Altıncı motor kırmızı." Hızlı bir bakış. Everleigh, Alvin'e zayıf bir gülümseme attı ama dikkatini bana verirken bir kaşını kaldırdı. Tekrar kitaba baktım ve devam ettim. "Altıncı motor yangın söndürür." Kitabı kanepeye bırakıp sayfayı çevirdim ve tekrar beceriksizce kaldırdım. "Cesaret, Altıncı Motor'a biner. O bir Dalmaçyalı." Bir kez daha baktım. Everleigh, Alvin'e gülümsemeye devam ediyordu ama zar zor uyanık kalabiliyordu. Bir elimde telefonu, diğer elimde kitabı tutmak için mücadele ettim. Başka bir çevirme. "Cesaret'in en iyi arkadaşı itfaiyeci Phil'dir. Phil bir kahraman."

"Vay canına," dedi Everleigh, geveleyerek ve ıslıl ıslıl gülümseyerek.

"Kahramanları severiz, değil mi Alvin?"

"Evet!"

"Onlar da tıpkı sizin gibi cesur ve güçlüler."

Bir çılgılığı alkışlar izledi ve onunla ve Alvin'le geçirdiğim zamanın tadını çıkarırken Luke'un varlığına duyduğum öfkenin azaldığını inkâr edemezdim. *Hepimiz, birlikte.* Onu içime çekerek bir sis içinde okudum. Hikâye sona erdiğinde üzgündüm. Bana karşı asla o kadar mutlu olamazdı. Numara bile yapmazdı. Ve Alvin'e gösteri yapmadığını söyleyebilirdim. Yaşadıkları anın tadını çıkarıyordu. O kadar ki, özlemini görebiliyordum. Gözleri daha fazla yaşla doluyordu ve Alvin'in kucağımdan indiğini neredeyse fark etmemiştim. Kölemde çok fazla acı vardı, zihinsel ve fiziksel olarak. Ve hepsi benim yüzümdendi.

"Alvin atıştırmalığını yerken benimle konuşur musun? Everleigh... *Çok özür dilerim.* Luke'un yapacağını düşünmemiştim-"

"Sadece yapma."

"Odama gidiyorum, böylece özel olarak konuşabiliriz. Özel," diye tersledim. "Seni yakan o piçin de gitmesini istiyorum."

"Gitmiyor, Bram. Gidemez." "Ne demek istiyorsun?"

Kendimi yatak odama kapattım ve onun yüz hatlarını kaplayan ani ıstırabı içime çekerken volta attım.

"Telefon elinde. Gitmeliyim," dedi yumuşak bir sesle. "Şu anda konuşamam. I..."

"*Bekle.* Lütfen, bekle."

Gözleri tekrar açıldı ve parlak mavilik telefonu daha sıkı kavramamı sağladı. "Seni seviyorum. Olanların sorumluluğunu üstleniyorum ve bunu telafi etmek istiyorum. Henüz eve gelmemenin sebepleri var. Gelmek istediğini biliyorum. Tanrım, köle, bunu hissediyorum. Beni geri istiyorsun. Sen de beni seviyorsun. Eğer geri dönersen..." kaşlarım kırmak üzere olduğum kurala doğru çatıldı, "yılda iki tatil. Sen, ben ve Alvin. Bir yerlere gideriz. Gözlerden uzak bir plaja gideriz ya da... yunuslarla yüzeriz ya da bugünlerde insanlar eğlenmek için ne yapıyorsa onu yaparız. Henüz düşünmedim," diye acele ettim, "ama uzlaşmaya hazırım. *Eve gel.*"

Everleigh'in gözleri zar zor açıldı ama yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Sen ve yunuslar. Umarım uyandığımda bunu hatırlarım. Bram Whitlock yunuslarla yüzüyor. Bu..." esnedi, "sanırım şimdiye kadar duyduğum en komik şey."

"O zaman burada gülüp geçin. Seninle ilgilenebilirim. İyi olduğunuzdan emin olmak için en iyi doktorları getireceğim."

"Değilim," diye mırıldandı. "Ben... iyi değilim." "Ne demek istiyorsun? *Everleigh.*"

Göz kapakları sadece kapalı kalmak üzere aşağı indi. Yatak gıcırdadı ve birdenbire yok etmekle tehdit ettiğim adamla yüzleşmek üzere arkamı döndüm. Kölemi incittiği için ondan nefret ediyordum. İçimdeki kötülüğün her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

"Açık sözlü ol. Onu ne kadar kötü becerdin?"

Ela gözleri yana kaydı ve sesi alçaktan geliyordu. "Oldukça kötü."

"Ne kadar kötü? Bir doktora göründü mü? Bir cerraha? Enfeksiyon kapabilir. *Ölebilir.*"

"Bayan Harper'ın bakımı mükemmel. Bir ekip getirildi. Gördüğünüz şey ilaçlarının etkisini göstermesiydi. Şu anda bir odayı sterilize ediyorlar. Her şey kontrolüm altında."

"Ameliyat o zaman?"

"Olabilir. İyileşene kadar yanından ayrılmayacaklar."

Başım titriyordu ve saçlarımı yumruklamaktan kendimi alamıyordum. "İşleri biter bitmez arayacaksın. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum. Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben sizin için çalışmıyorum Bay Whitlock. Hanımım nasıl olduğunu bilmenizi istiyorsa, size kendisi söyleyebilir."

Telefon kapandı ve onu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum. İçgüdülerim başka bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordu - ikisinin de bana söylemediği bir şey.

Bölüm 4

Aamir.

"Lütfen. Eve gitmek istiyorum! Aamir!"

Hayatımın daha da kötüye gidebileceğini düşünmezken, gitmişti. *Whitlock*. Hayatımın nasıl bir eziyete dönüştüğünü açıklayabilecek ne bir kelime ne de net bir düşünce vardı. Jessa ve ben varmadan önce, başımıza çuval geçirilmiş ve gözlerimiz kör edilmişti. Jessa'nın hıçkırıkları ve yalvarışları dışında yolculuk sessizdi. Sonunda durduğumuzda, kabaca çekildik ve karanlıkta sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir labirente götürüldük. Nihayet kukuletalarımız çıkarıldığında, hastaneye benzeyen bir yerde dört muhafızın arasında duruyorduk.

Tıpkı Kızıl Ada'ya geçişimizdeki deniz köleleri gibi, gardiyanlar da sanki biz dilsizmişiz gibi davrandılar. Sanki Jessa'nın tüm gücüyle bana bağırdığını duymuyorlardı. O tıbbi bölümde bir yöne götürülürken, ben neredeyse karşı tarafa sürükleniyordum. Dürtüldüm, dürtüldüm, dövüldüm... bir vazektomi - cehennemin beyaz duvarları içindeki ilk saatlerimi dolduran şey buydu. Kısıtlamalara karşı mücadele ettim. Bağırdım. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Serbest bırakıldığımda o kadar uyuşturulmuştum ki, beni yeni hücreme sürükleyen kollarla zorlukla boğuşabildim. *Yeni kafesime*. Ama bu bir kapısı olan bir odaydı. O kadar küçük bir penceresi olan bir kapıydı ki, tek görebildiğim arada bir beni gözetleyen gözler oluyordu.

Biraz daha zaman geçti. Bir gün. İki gün mü? Bilmiyordum. Verdikleri yemekle idare edecek olsam, sadece iki öğün yeterdi. Saatlerce. Akşam yemeği ve sonra kahvaltı mı? Öğle yemeğine yakın mıydı? Midem gurulduyordu ama yemek yiyemeyecek kadar kendimden geçtiğimi düşünmeyi reddettim. Kaçış hayalleri beni tüketti. Bilinçaltımda bile buradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Ama nasıl?

Nöbetçiye atlatabilirim. Yapabilirdim... Bayan Harper'ın sözleri düşüncelerimi bastırarak geri geldi. *Eğer kaçmaya çalışırsan, seni oracıkta öldürürler. Bunun imkânsız olduğunu söylediğimde bana güven ve denemeye bile kalkma. Ölürsün.*

Her ne kadar bundan nefret etsem de haklı olduğunu biliyordum. Beni hücreme götürdüklerinde neredeyse her dönemde gardiyanları görmüştüm. Burası devasa bir labirentti. Onları nasıl atlatacaktım? Onları da öldürebilirdim ama sonra ne olacaktı? Çıkış yolumu bilmiyordum. Onlar beni bulmadan benim bulma şansım tıpkı Bayan Harper'ın söylediği gibi imkânsızdı.

"Jessa!"

İnleyerek gıcırdayan yataktan kalktım. Taşaklarımdaki şiddetli ağrıyla kaskatı kesilmeden önce bir adım bile atamamıştım. Alnımda ter birikti ve acı, gerçeğin getirdiği adrenalini beni titretti. *Asla çocuk sahibi olamayacaktım.* Çocuğumun doğuşunu asla göremeyecek, gülüşünü duyamayacak ya da tamamen bana ait olan birinin sevgisini yaşayamayacaktım. Kaçmış olsam bile, ya bunun geri dönüşü yoksa?

Kaçırılışımız, gemi, Kızıl Ada, ikizimden ayrılışım, Whitlock'a varışımız... prosedürler, iğneler, dövme... her şey gözümün önünden geçerken dakikalarca hareket edemedim. Bu uyanacağım kötü bir rüya değildi. Ben bir seks kölesiydim. Erkek bir *seks kölesi*.

Beynim bunu kavrayamadı. Elbette insan kaçakçılığı diye bir şey duymuştum ama bunun hep kadın ve çocuklarla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ben ikisi de değildim. Bakire bile değildim. Ne kadar büyük bir aptallık etmişim? Hayatım boyunca bir kayanın altında mı yaşıyordum? Deniz köleleri, seks köleleri, hapsedilmiş insanları barındıran bir ada, kaleler, hepimizin sonunu getirmek için para ödeyen sapkın adamlar... neden gerçek dünyada bununla ilgili daha fazla haber ya da bilgi yoktu? Neden her evdeki televizyondan bu görüntüler yansıtılmıyordu? Bu tek bir ülkenin sorunu değildi. Bu bir dünya salgınıydı. Bir trajediydi. İnsanların çocukları alınıyor ve kötü adamların hastalıklı ihtiyaçları için kullanılıyordu. Ve sonra da öldürülüyorlardı. Bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum. Hükümetimiz bunun gerçekten ne kadar kötü bir hal aldığını bilmiyor muydu? Diğer ülkelerin hükümetleri bilmiyor muydu? Bilmek *zorundaydılar*. Buraları yöneten adamlar kaypak, iğrenç yaratıklar değildi. Dışarıdan öyle görünmüyorlardı. Söyleyebildiğim kadarıyla, zengin ve sofistike insanlardı.

-Düzgün gramerleri ve birden fazla dilleri ile *eğitilmişler*. Uçakları, muhafızları ve hizmetçileri vardı. Tanrı aşkına vergileri vardı. İzleniyor olmalıydılar. Öyle değil mi? Yoksa yanılıyor muydum? Sistemin üstünde miydiler? Sistem *onlar* mıydı?

Zihnim attığım her işkence dolu adımla yarıştı. Bu iş daha bitmemişti. Bu benim sonum değildi. Ben bir savaşçıydım. Her zaman bir savaşçıydım. Bir şeyler yapmalıydım. Bir şekilde buradan çıkıp Layla'yı bulacak, sonra da burayı ve Kızıl Ada'yı yerle bir edecektim. Bunun başkalarının başına gelmesini engellemenin tek yolu buydu.

Gürültülü bir patlama sesi duydum ve sürgü geri kayarak kapım açıldığında boş bir yatağın yanında sarsılarak durdum. Göğsümde bir yumruk patladı ve bir gardiyan içeri adım atarken kendimi hazırlayarak gerildim.

"Yemeğini aldım." Tepsiyi bana doğru birkaç santim yaklaştırarak durakladı. "Gelip almak ister misin, yoksa yere bırakmamı mı istersin?"

"Zehirli mi?"

Kalın kahverengi kaşlar koyu renk gözleri vurgulamak için içeri çekildi. Adam kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Saçları inceydi ama hiçbir şekilde yaşlı görünmüyordu. Yapılı ve orta boyluydu.

"Sanırım ikimiz de zehirli olmadığımızı biliyoruz. Neden tüm bunları bu kadar çabuk öldürülmek için yaptınız? Daha müzayedeye bile gelmediniz. Hatta muhafızlardan daha iyi besleniyorsun. Organik falan. Bizde de aynı yiyecekler var ama biz kafeteryada pizza ve burrito yemeyi tercih ediyoruz." Durakladı. "Bunu alacak mısın?"

Izgara etin kokusunu içime çekerken aklımda galip geldi. Aramızdan homurtular yükseldi ve karnımı örten beyaz önlüğe doğru baktı. Isı yanaklarımı yaktı ve tepsiyi yaklaştırdı.

"Devam et. Al şunu."

Açlıktan ölüyordum. *Ekmek*. Haftalardır yediğim tek şey buydu. Bu etti, kokusunu alabiliyordum ve vücudum neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bir adım attım ve adamı tedirgin bir şekilde aşağı yukarı süzerken yüzümü buruşturdum. Diğerleri gibi pislik gibi davranmıyor ya da sessiz kalmıyordu. Konuşuyordu. Neredeyse hoş. Eğer onu konuşturmaya devam edebilsem ya da beni bir köleden daha fazlası olarak düşünmesini sağlayabilsem, belki...

"Teşekkür ederim." Aramıza mesafe koymakta tereddüt ederek tepsiyi aldım. "Müzayededen bahsettiniz. Sırada bu mu var? Yani, başka bir şey için hastaneye geri dönmem gerekecek mi? Ayak aldırma ya da başka bir şey?"

Güldü. "Hayır. Sadece tur ve açık artırma."

"Tur mu?"

"Bu doğru. Ana Üstadımız size arazide rehberlik edecek. Size nereye gidebileceğinizi ve nereye gidemeyeceğinizi gösterecek."

Umut yeşerdi. "Ne kadar yakında?"

"Tur" mu? Müzayededen bir gün önce. Hâlâ birkaç haftanız var."

"Haftalar mı?" Küçük beyaz odaya göz gezdirirken sesim çatallaştı. "Bu o kadar da kötü değil. Zamanın tadını çıkar, köle. Satın alınmak işe yaramayabilir

senin için çok iyi oldu. Genelde çoğu erkek için öyle olmaz."

Ağzım açıldı ama sonra kapandı. Ne demek istediğini bilmek istemiyordum. Eğer buradan çıkmaya odaklanacaksam bunu yapamazdım. Ve odaklanmam gerekiyordu.

"İşiniz bittiğinde kapıyı çalın. Tepsini alacağım." "Bir süre dışarıda mı kalacaksın?"

Gardiyanın dudakları gerildi. "Vardiyamın sonuna kadar. Aşağı yukarı beş saatim kaldı."

"Yarın dönecek misin? Ya da ertesi gün?"

Hızlıca başını sallayıp kapıyı arkasından kapatırken bir tereddüt vardı. Sessizlik bir kez daha etrafımı sardı ve ben inleyerek

yatağa oturdum. Tabağı ört en kalın kapağın üzerinde gezinirken ellerim titriyordu. Küçük bir bardağın yanında bir paket plastik kap duruyordu. Hastane tepsisine benzemesine bir türlü anlam veremiyordum. Kafeteryadan bahsetmişti. Burası çok iyi donatılmıştı. Bu operasyonun ne kadar sorunsuz yürüdüğüne dair tedirginliğimi artırıyor, buranın gerçekten ne kadar büyük olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tabağın bir kenarında pirinç, brokoli ve karnabahar karışımı ile birlikte iki küçük tavuk göğsü duruyordu. Nadiren sebze yememin bir önemi yoktu. Parmaklarım çoktan paketi yırtmaya başlamıştı ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde ağızma atmaya başladım. Tatlar dilimin üzerinde yeniden patladı ve duyularımı inanamayacağım bir duruma uyandırdı. Yutkunurken ve tavuğu parçalarken haftalarca tatsız yemek beni aşırı duyarlı hale getirmişti. Açlıktan ölüyordum ve birden suçluluk duygusuna kapıldım. Layla bu kadar iyi mi yiyordu? Ejderha onu ekmekten başka bir şeyle mi besliyordu? Onunla birlikte zindanda mahsur kaldığım süre boyunca aldığımız tek şey buydu.

Kapıya bakarken çiğnemelerim yavaşladı. Yutkunmak neredeyse imkânsızdı ama yemeğimin geri kalanını zorla yedim. Suçluluk duygusu, olmam gerektiği kadar güçlü olmamı engelleyemezdi. Kaçmak zorundaydım. İkizimi kurtarmalıyım.

Bölüm 5

Scout 19

Whitlock'ta geçirdiğim yıllar boyunca çok şey yaşadım. Büyükbabam sayesinde erken bir acemi olmuştum. Mirasımız kalenin temelindeydi, Whitlock'un ilk açıldığı zamandan bu yana birçok nesle dayanıyordu. Ama para artık ailemizde değildi. Whitlock'un statüsü açısından dürüst olmak gerekirse, büyükbabamın girişine bile izin verilmemeliydi. Burada geçirdiği süre boyunca tek bir kölesi olmuş, onu da Şükran Günü hindisi gibi dövüp parçalara ayırmış. Ama onu öldürmemiş. Adımızı devam ettirmek ve asla ait olamayacağım bir dünyada bana yer açmak için onu hayatta tuttu. Yaşlı Whitlock da bunu biliyordu ve kölenin benim kabulümden sadece birkaç hafta önce sepsisten ölmüş olmasına rağmen bana giriş izni verdi. Onun için fark etmedi. Bana bir ultimatoma sunuldu. Burada olmanın bedeli, gerçek dünyada hapçı, tacizci annem ve ölü babamla, yani hayatımla yüzleştiğim şeyle kıyaslandığında çok basitti.

Whitlock bir şartla benim oldu: Kendimi ona teslim ettim. Burada yaşayabilirdim. Burada çalışabilirdim. Param olursa bir köle bile satın alabilirdim. Kaçırılmayacak kadar iyi bir teklifti. Böylece her şeyi geride bırakıp eğitim aldım ve sonunda beyazların arasında bir muhafız oldum. Beyaz duvarlar. Beyaz zeminler. Karşılaştığım kötülükler için yanlış renkti. Dövüşmek doğaldı ve yetiştirilme tarzım şiddeti evim gibi hissettirdi.

İki yıl muhafız olarak görev yaptım ve izci olmak için başvuruda bulundum. İlk seferinde kabul edilme s i n i beklemiyordum. Bu kadar genç birinin böyle riskli bir operasyon için sokağa atılması nadir görülen bir durumdu ama pes etmedim. Altı ay sonra, talep tekrar geldiğinde yeniden başvurdum ve şaşırtıcı bir şekilde kabul edildim. Yirmi yaşında, sokaklarda, oyunu çabuk kavradım. Yaşım, düzgün görünüşümle birleşince, beni iyi durumda tutmak için doğru sayıda kızla birlikte olmama yardımcı oldu. Yirmi üç yaşında, çok iyi olmaya başlamıştım. Ayrıca yeni görevim bitene kadar dönmeyi düşünmediğim bir yerdeydim: Chicago'nun yarım saat dışındaki izci sığınağı.

Kapı gıcırdadı ve camı indirip yeraltı girişini kontrol eden muhafıza başımı salladım. Böylesine kirli bir operasyon için ev kusursuzdu. Gözlerden uzak bir sokağın sonunda yer alan iki katlı beyaz sömürge evi, büyük sütunları ve ince kesilmiş çitleriyle pitoresk görünüyordu. İzleyen herkes için, üst sınıf normallliği geliyordu. Çok azı

Bildiğim kadarıyla, o yeri işgal eden emekli deniz başçavuşu hiç de öyle değildi.

Üç, biz ona böyle hitap ederdik, en az onlar kadar sapıktı. Beyaz eldivenli, temiz iç mekan malikanenin her santimini işaretliyordu, ancak liderimiz alt kattaki asıl işinde dağınıktı. Birçok kez kızları ikiye katlamak zorunda kaldık çünkü ilki Whitlock'a ulaşamadı. Seçtiğimiz kızın gideceği yere varacağından emin olana kadar rapor vermememizin nedeni de buydu. Üç serseri mayın olabiliyordu. Listemizi yok etmeden haftalar geçirdiği zamanlar oldu. Sonra, böyle zamanlar... hiçbir köle güvende değildi.

Arabayı park ettim ve büyük metal kapının yanında sigara içen iki izciye baktım. Kaşlarını çatmaları ve duruşlarından içeride neler olduğunu anladım. Dışarı tırmanırken kapıyı açtım.

"Hangi cehennemdeydin? Saatlerdir arıyorum."

Deri ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Altı'ya doğru tuttum. "İş için. Sadece eşyalarımı almaya geldim."

"Gidiyor musun?"

Sekiz sigarasının izmaritini düşürmeden ve çelik ayak parmağının topuğunun altında ezmeden önce her iki gözcü de birbirlerine baktı.

"Bu doğru. Ayrıntılı bir avdayım. Birkaç saat içinde uçuyorum." "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Bunu biliyorsun."

Ben kapıya doğru ilerlerken Altı ve Sekiz yolumdan çekildiler, ayakları ağırlaşmıştı. Bariyeri açtığım anda yankılanan çığlıklar otomatikleşti. Dudaklarım gerildi ve yavaşlamadan önce birkaç hücre aşığı indim. Hızla yaklaştılar.

"Sen nasıl girdin lan? Ana Efendi'nin artık izci kabul etmediğini sanıyordum."

"O değil."

"O zaman neden sen? Buradaki en genç sensin. Alınma ama-" "Kaç kişi?"

Kapıya doğru adım attım, küçük pencereden yukarıya doğru baktım. Odanın ortasında asılı kelepçelerle bağlanmış bir köle duruyordu. Yüzünün alt yarısı kıpkırmızıydı ve burnu ezilmiş gibi görünüyordu. Genç kızın etrafında dönerken Three'nin gözlerini vahşi bir heyecan aydınlattı. Saçları çıplak, zeytin rengi omuzlarına kadar inmiş ve en yakın telleri kanla keçeleşmişti.

"Kaç tane?" Altı ve Sekiz'e bakarak tekrarladım.

Six başını salladı, siyah saçları omuzlarının etrafında sallanıyordu. İnce dudaklarını büzdüğünde bunun iyi bir şey olmadığını anladım.

"Sen gittiğinden beri dördüncü seferinde. Diğer ikisini kurtarırsak şanslı sayılırız. Tahminimce şafaktan önce ölmüş olacaklar."

"Orospu çocuğu. Bu saçmalık için vaktim yok." Küfrümü bir çığlık bastırdı. Sert bir patlamayla sona erdi. Ama bu bir vuruştan kaynaklanmıyordu. Three'nin işkence sürecinin neresinde olduğunu çok iyi biliyordum.

Dirsek mi?"

Sekiz'e başımı sallayarak camdan içeri baktım. Liderimiz uzanıp serçe parmağını şıklattığında çığlıklar kulakları sağır ediyordu. Garip bir açıyla yana doğru uzandı. Nefes alırken yüzünde beliren dehşet ve acı dolu ifade, adamın boştaki elinin bacaklarının arasındaki koyu renkli buklelere dalmasına neden oldu. Adamın omzu öne doğru fırladı ve kadının bacakları yere basmak için çırpındı. Boyu kısaydı, bu da çabayı faydasız kılıyordu. Diğer eliyle yüzük parmağına uzandı. *Şak.*

Beklemedim. Yumruğum öfkeyle kapıya çarptı. Geri adım atan Altı bana ters ters baktı. Oyun randevusunu kısa keserek Üç'ü kızdıracağımı biliyordum ama umurumda değildi. İzçilerin geri kalanı bununla uğraşmak zorunda kalacaktı. Ana Üstat bana ayrılan zamandan önce ihtiyaç duyabilirdi ve böyle bir durumda orada olacaktım.

Liderimiz eşikten içeri girerken metaller duvara çarpıp sekti.

"Ne istiyorsun lan? Sözümü kestiğin için iyi bir mazeretin olsa iyi olur evlat."

"Biliyorum. Ben gidiyorum." "Nereye gidiyorsun?"

Dik durarak, yüzüme birkaç santim yaklaştığında geri adım atmadım.

"Bana emirler verildi. Beni taburcu etmeni ve gerekli adımları tamamladığımı bilmesi için Mateo'ya göndermeni istiyorum."

"Belge mi? *Hemen şimdi* mi?"

"Korkarım öyle. Ana Efendi'nin biraz acelesi var. Onu üzmemek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Three'nin bakışları önce hücreye, sonra da bana döndü. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Eğer seçilmiş olsaydın Mateo beni arardı. Sen seçilmedin. Seçim haftalar önce yapıldı."

"Öyleydi ama bunun konuyla ilgisi yok. Ben artık seçildim. Bana inanmıyorsan Mateo'yu arayabilirsin."

Cebinden telefonunu çıkarırken yüzüne bir şüphe yayıldı. Tuşa bastığı anda ifadesi endişeye dönüştü. Telefonu kulağına götürürken yine kapıya doğru baktı.

"Siz mi aradınız, efendim?"

"*Saatler önce.*" İzci liderinin gür sesi yankılandı. Bu ses

Erkenden. Cheyenne'den Chicago'ya uçuş birkaç saat sürmüştü, sonra araba yolculuğu, ayrılmadan önce Whitlock'taki işleri toparlamam gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bunu hesaba katmamıştım ama umurumda da değildi. Mateo işini biliyordu ve ikimiz de Ana Üstat'ın saatindeydik.

"Üzgünüm, telefonumu duymadım. On dokuzuncu izci için mi aramıştınız? O burada. Serbest bırakma belgesi hakkında bir şeyler söyledi."

"Maria Warner! Maria Warner! Yardım edin! Yardım edin, lütfen!"

Odadan ricalar yükseldi ve Üç uzanıp bariyeri kapatarak koridora çıktı. Birbirleriyle fısıldaşan çocuklara başımla selam verdim. Kız gitmiş sayılırdı. Whitlock' a asla gidemeyecekti. Three'nin öfkeli adımlarla merdivenlere doğru yürüdüğünü düşünürsek, o odadan canlı çıkamazdı.

"Evet, biliyorum. O klasöre girmeyeli uzun zaman oldu. Hemen e-posta ile gönderirim."

Telefonu kapatırken bir küfür savurdu. Ana katın kapısı açıldı ve arkasına bile bakmadan el sallayarak beni uzaklaştırdı. Başımı sallayarak odama doğru yöneldim. Ahşap merdivenler ayaklarımın altında gıcırdadı ve yukarı çıkarken duvardaki sahte resimler dikkatimi çekti. Bana gülümseyen aile, göstermelik bir şeydi. Yine de burada, şu anda, kim olduklarını sorguladım. Aptalcaydı ama elimde olmayan bir şeydi bu. Annem hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Hatırladığım kadarıyla bir kez bile. Ve kadının yanında oturan iki çocuk... Onlar da aynı derecede coşkuluymuştu. Bu tür bir duyguyu anlamak çok yabancıydı. Bunu neden daha önce hiç düşünmediğimi anlayamıyordum. Neden şimdi buna izin verdiğim ise daha da tuhaftı. Kendim için bir şeyler yapmaya çok yaklaştım. Belki de muamma buydu. Whitlock'un içinde biri olma şansım olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi olabilirdim.

Ayak sesleri Yirmi Dört'ün koridorda dolanmasından sadece bir an önce duyuldu. Sarsılarak durdu ve gülümsedi.

"Hangi cehennemdeydin? Geçen gün Borders'a gitmeyi planlamıştık. Gece."

Koridorda beni takip ederken dönüşü tamamladım. Kapımı açtığımda kapıdan girdiğimde, ıssız alan beni durma noktasına getirdi. Benim odam diğer izcilere benzemiyordu. Silahların serpiştirildiği masaları vardı. Bazılarının duvarlarında posterler bile vardı. Kendime ait olduğunu iddia ettiğim alan, yıllar önce taşındığımda olduğu kadar boştu.

"Whitlock aradı. Arama için görevlendirildim. Hemen gidiyorum." "Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yirmi dörde bakarak başımı salladım ve dolabımı açtım.

kıyafetlerimi toplamaya başladım.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır." Bilerek durakladım, bavulumu girişteki boşluğun köşesinden almadan önce. "Salonda Ekvador hakkında bir şeyler duydum. Belki beni oraya gönderirler."

"Siktir." Yatağın kenarına doğru alçalırken kelimeyi uzattı. "Biliyorsun, eğer oradaysa..." Sessizlik bana baktırdı.

"Biliyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Sert adamı oynamayalım. Ben ciddiylim. Everleigh Harper tehlikeli biri. Adamları da tehlikeli. Gardınızı bir saniye bile düşüremezsiniz. Bir saniye bile."

Bavulu yatağın ayakucuna atarken ona bir gülümseme attım. "İyi olacağım."

"Bundan o kadar emin olma. Onu gördüm. *Onu tanıyorum*. Eğer oradaysa ve senin onun peşinde olduğunu biliyorsa, iyi olmayacaksın. Seni öldürür, On Dokuz." Yirmi dört durakladı, yere bakarken parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir süre gardiyanlık yaptım. Bunu biliyorsun. İlk efendisini öldürmekle suçlandığında nöbet tutuyordum. Bram Whitlock ona vurduğu için başka bir gardiyanın elini kestirirken eski liderin yanında duruyordum." Yukarı baktı. "Ona vurmak... *bir köleye*. O zaman anlamıştım. Ana Efendi'nin onu sevdiğini biliyordum. O zamanlar köleleri dövdüğümüz için hiç azarlanmazdık. Açık artırma gününden hemen önce olmadığı sürece, onları istediğimiz kadar hırpalayabilirdik. O gün... her şey değişti. West Harper olmasaydı belki de iyi olacaktı. Belki Ana Efendi onu kölesi olarak hizada tutabilirdi.

Ama bu olmadı. West Harper onu onarılamayacak şekilde mahvetti. İçinde yaşayandan daha büyük bir canavar yarattı. Ve şimdi, Bram Whitlock onu geri istiyor. Korkunç bir hata."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bazı muhafızlar ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Kıyafetlerimi bavulumla yerleştirirken, tek gerçek arkadaşım, dikkate almam gerektiğini bildiğim bir uyarıya başladı.

"O kadını, Whitlock ve onun temsil ettiği şey üzerinde tam güç sahibi olmak için kendini manipüle edebileceği bir yere hapsedmek... her şeyi değiştirecek. Whitlock kül olacak ve içindeki herkes de öyle. Ana Efendimiz ateşle oynuyor. Hissettiği şeyin aşk olduğunu düşünüyor ve belki de öyledir, ama size şunu sormama izin verin. Bir boşluğu sevebilir ve onun da seni sevmesini bekleyebilir misin?"

Everleigh Harper bir kabuk. Bildiği tek şey aksiyon. Duygular artık o güzel paketin içinde yer almıyor. O öldü, On Dokuz. O uzun zaman önce öldü ve eğer Ana Efendi bir zamanlar olan şeyi yeniden canlandırabileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. Bir cesedi tutup çürümesini bekleyemezsin. O ceset, bu kapana kısıлып kalacak.

Duvarlar. En azından dış dünyada *özgür*. Tek istediği buydu."

Bölüm 6

Bram

Dört gün oldu. Dört gün ve kölemden tek kelime yok. Endişeden hasta olmuştum.

Hasta kötü bir şey oldu ve daha da kötü yaralandı. Ya da öldü. Peki bir şey olursa bana kim söyleyecek? Luke söylemezdi. Benim bilip bilmemem umurunda bile değildi. O sadece onu önemsiyordu ve bu beni daha da öfkeliendiriyordu.

Büyük masanın üzerinden üyelerime baktım: Üstatlar Hunt, King, Elliot, Barclane ve Torres - Whitlock'un yeni vakfı olan adamlara. Onları buraya inanılmaz teknolojik bağlantıları ve dış dünyadaki nüfuzları nedeniyle getirmiştım. Everleigh'in birkaç gün içinde bulunacağına söz verdiler. Kendilerinden çok emindiler. Haftalar geçmesine rağmen sözlerini yerine getiremediler.

"Yani bana onun Red Island'daki yerini tam olarak bildiğimizi ve hiçbirinizin o gittikten sonra nerede olduğunu takip edemediğinizi mi söylüyorsunuz? Doğru mu anlıyorum? Jetinin gizli güçleri ya da onu görünmez yapan gizleme cihazları yoktu. Zaman yolculuğu yapamaz. Yine de... *hiçbir şey yok mu?*"

Sert yüzler bana sessizce baktı. İkincim olan Üstat Hunt bana bakmayı reddederek bir dosya açtı. "Elimizde onun ayrılışını çevreleyen tüm uydu görüntüleri var. Gerçek adadan hiç görüntü yok. Etrafında bir blok var, tıpkı burada olduğu gibi. Ama elimizde olan-"

"Siz CIA'in yöneticisisiniz, Efendi Hunt. Yani bana uydunun sinyalinin engelleyen cihazı beş dakikalığına kapatamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Açık gri gözlerini bana dikti. "Hayır. Hepimiz eşit derecede korunuyoruz, Ana Efendi. Bunu biliyorsunuz. Hiçbir zaman, hiçbir koşulda onu kapatamam. İstesem bile, böyle bir yetkim ya da kimin olduğuna dair bir fikrim yok. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Bu hepimiz için bir güvence."

"Başka neyimiz var ki?" Tersledim.

Barclane Hunt'tan dosyayı aldı ve bana doğru yürüyerek dosyayı uzattı. Küçük bir yığın hava çekimi vardı: bazı tekneler, açık okyanus, uçak olarak göze çarpan hiçbir şey yoktu.

"Bildiğimiz tek şey uçağın saatler sonra Atina'ya ulaştığı. O zamandan beri de ayrılmadı. Çok yakından takip ediyoruz ama pilotlar dışında kimse inmedi."

"Yani onlar gelmeden önce başka bir yerde durdu. Nereden geldiklerini öğrenmek için uçuşlarını geriye doğru takip ettiniz mi?"

Üstat King başını salladı, kendi dosyasını açtı ve Barclane'e bir kâğıt uzattı, o da bana getirdi.

"Yunanistan ve çevresindeki adalarda üç durak, Ana Efendi. Üçü de... stratejik olarak yerleştirilmişti. Havaalanları bir iniş pistinden başka bir şey değildi. Konumlar dışında kimin indiğine dair elimizde ne bir video ne de görüntü var."

"Tabii ki bilmiyorsun." Haritadaki farklı işaretli noktalara bakarken ters ters baktım. Adamlarla kâğıt arasında bir ileri bir geri gidip geldim. "Everleigh bunu kendi başına bilemez. Onu bulduğumda adamlarını toplayacağım. Tanrım, eğer bir gün ortadan kaybolmak istersem, beni bulma şansınız yok! Bu çok acınası. Hepinizden çok daha fazlasını beklerdim. Yarın bir haberim olsa iyi olur."

Ayağa kalktım, döndüm ve kanadıma geri dönerken kapıyı açtım. Harcadığım onca bilgi ve paraya rağmen hiçbir yere varamıyordum. En büyük umudum bir köleye bağlıydı; Everleigh'in yemimi yutması umuduna.

Köşeyi döndüğümde kapımdaki iki muhafız sertleşti ve içeri doğru ilerlerken başımla selam verdim. İçerideki sessizlik beni saatime bakmaya itti. Öğlen olmuştu-Alvin'in uyku vakti. Bayan Pat onunla oturuyor olacaktı. Ve ben... Gözlerimi kapatarak durdum. Çok yorulmuşum. Uyku gelmiyordu. Zaten hiç gelmemişti, ama özellikle de köleme olan saplantım kontrolden çıktığından beri. Onun için yanıp tutuşuyordum. Kalbim onu geri alma ihtiyacından başka bir şey bilmiyordu.

Yatak odama girerken yavaşladım, kapıyı sessizce kapattım ve komodine doğru ilerledim. Açtığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey yoktu. Ve beni mutlu eden de buydu. Losyonum ve parfümüm

Everleigh için yaptığım şey gitmişti. Bir keresinde ona bunu takmasını ve yanında olduğumu bilmesini söylemişim. Ve döndüğünde onu almıştı. *Beni de yanında götürmüştü.* Bunun bir anlamı vardı. Söyleyemediği her şeyi söylüyordu.

Çekmeceyi iterek kapattım ve takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkardım. Telefonumu çıkarıp ekrana bakma isteğime karşı koyamadan önce gömleğimin üç düğmesini ancak açabilmişim. Yatağa yığılıp kayıtsızca onun numarasını tuşladım. *Sesli mesaj.* Görüntülü aramaya basarken hiç düşünmedim. Kabul edildiğinde tüm vücudum dondu ve Everleigh net bir şekilde göründü. Etrafında yastıklarla oturuyordu ve saçları taranmış gibi görünse de gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Köle. Endişelendim. Hiç aramadın. Ameliyat nasıl geçti? Kendini nasıl hissediyorsun? Sana iyi bakıyorlar mı?"

"Sana çok kızgıyım, Bram Whitlock. Aklım başımda olsaydı, telefona hiç cevap vermezdim. *Sana inanamıyorum.*"

Onun öfkeli yüz ifadesini içime çekerken kendi yastıklarına yaslandım. O kadar öfkeliydi ki gözyaşlarının eşiğindeydi. "Sadece geri gelmeni istedim. Uyuşturulursan sana her şeyi daha iyi açıklayabilirim diye düşündüm. Dinlerdin, çünkü tartışmak gibi bir seçeneğin yoktu. Whitlock'a varmadan önce seni kazanabileceğimi düşünmüştüm. Luke'un sana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim."

"Uyuşturucuya kızgıyım ama bahsettiğim şey bu değil. Kölelerimi ayırdın. Kızı Ejderha'ya verdin. Şimdi de oğlanı satmak istediğini duydum. Benim ne istediğim umurunda *değil mi?* İnsan hayatı? Onlara ne yaptığının farkında mısın?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Gavin Draper ödül olarak onu istedi. Seni bana ihbar eden bir Ana Efendi olarak onu reddetmem mi gerekiyordu?"

"Evet! *Onlar benimdi.*"

"Hayır, değillerdi. Başka seçeneğim yoktu. Efendi Draper'a gitmek yerine eve gelseydiniz, bir ödüle ihtiyacı olmazdı. Onları açık artırma yoluyla yasal olarak satın alabilirdin ve ben de satın almana destek olurum. Bunu ben yapmadım, sen yaptın Everleigh. Arkamdan iş çevirip, seni seviyorum diye istediğin şeyi yapmamı bekleyemezsin. Sen bundan daha iyisini bilirsin. Whitlock'un nasıl çalıştığını herkesten çok sen biliyorsun."

"O zavallı çocukları mahkum ettiniz. Bunu biliyorsunuz ve umurunuzda değil.

Kendinden başka hiç kimseyi önemsemedin." "Bu da doğru değil."

"Evet, öyle. Beni sevdiğini söylüyorsun ama istediğim ya da talep ettiğim hiçbir şeyi bana vermedin."

"Başka bir yalan. Gitmene izin verdim. *Ve bir zamanlar beni istemiştin.* İstiyor musun?"

Hatırladın mı? Seni kölem olarak almam için bana yalvarmıştın. Daha iyi bir karar vermeme rağmen, pes ettim. West bunu mahvetti, ama tekrar yapabiliriz. Bu işi başarabiliriz. Ve eğer köle istiyorsan, sana istediğin kadar köle alırım. Tek yapman gereken geri dönmek. Burada hayatımız kötü olmak zorunda değil. Birbirimize sahip olacağız. *Alvin'e sahip olacağız.*"

Mavi gözleri kapalı kapakların ardında kayboldu ve başı hafifçe eğilirken koyu renk saçları omuzlarının üzerinde sallandı. Kamera elinde titriyordu.

"Bir parçam bunun doğru olmasını diliyor. Zamanı geri alabilmeyi ve..." Burnundan bir nefes geldi. "Beni görmüyor musun? Neye dönüştüğümü görmüyor musun?"

"Oh, anlıyorum. Sen o uçağa binmeden önce gerçekte kim olduğunu bildiğimi söylemiştim. Umurumda değil. Sen de beni tanıyorsun. Seni kölem olarak almamamın tek nedeni seni öldürecekimden korkmamdı. Hâlâ yapabileceklerimden korkuyorum. Ama olayların böyle olmasının bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım. Şeytanlarımızdan daha güçlüyüz. Bu işi başarabiliriz."

"Nasıl?" Mavi gözler açıldığında alev alev parlıyordu. "Bir çift olacağız, bizim olmayan bir çocuğu büyüteceğiz ve bu gezegendeki en kötü niyetli adamları barındıran aynı duvarlarla çevrili değilmişiz gibi mi davranacağız? Ya onlardan biri Alvin'e zarar verirse? Ya seni tekrar öldürmeye çalışırlarsa? Bunun nasıl sonsuza dek mutlu bir son olduğunu bana açıklar mısın?"

Beynim uydurma olduğunu bildiğim bir cevabı haykırmak için çığlık atarken yatakta daha yükseğe itildim ve dudaklarımı yaladım - onu eve getirmek için her şeyi söyleyecektim. Ama yapamadım.

"İkimizin de asla bir peri masalı olmayacak. Biz aşkla örülü bir trajediyiz. Mutluluk için en iyi umudumuz birbirimiz. Bu hayatı istemeni beklemiyorum. İstemediğini biliyorum. Ama sana şunu sormama izin ver. Beni seviyor musun?"

Yüz hatları belirginleşirken öfkesi acıya dönüştü. "Her zaman seveceğim sen."

"Peki şu anda olduğun kişiyle dışarıda daha mutlu olacağını düşünüyor musun? Eğer ben seni aramayı bıraksaydı ve ihtiyacını karşılayacak gözcülerin olmasaydı, dünya öldürme dürtüsüne engel olamayan Everleigh'e karşı güvende olur muydu?" Cevap vermeyince devam ettim. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz. Sen buraya, benim yanı m a aitsin. Bundan nefret ediyorsun ama gerçek bu. Nefret ettiğin yer, güvende olabileceğin tek yuva. İstediğin aşkı yaşayabileceğin tek yer. Sana bunu verebilirim. Seni sevebilirim. Seni seviyorum."

"*Köleleri öldürmek istemiyorum.* Eğer teslim olacağımı ve Whitlock'un canavarlarından biri olacağımı düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir."

Ağzımı bir gülümseme kapladı. "Köleler hakkında hiçbir şey söylemedim.

Sunduğum şey daha çok sizin zevkinize uygun."

Başını kaldırdı ve gözleri ilgiyle parladı. "Ne teklif ediyorsun, Bram?"

"En çılgın hayalleriniz. Bence dürüst olmanın ve her şeyi masaya yatırmanın tam zamanı. Ne dersiniz?"

"Ne pahasına olursa olsun geri dönmem için beni ikna etmeye çalıştığınızı söylüyorum. Sözü'nüze sadık kalacağınızı ve döner dönmez beni Beyaz Oda'ya atmayacağınızı nereden bileyim?"

"Güvenmiyorsun. Burada senden bana güvenmeni istiyorum. Ben de sana güveneceğim. Bunu yapabilir misin? Bana güvenebilir misin, köle?"

Everleigh telefonun üst tarafına baktı, sonra tekrar bana döndü. Yüzünün duygusuzlaşmasından odaya birinin girdiğini anlayabiliyordum. Kamera onun destekli bacaklarına dayanacak şekilde hareket ettiğinde, ipek pijamasının üstünü ve bandajlı omzunu tam olarak görebildim. Uzanıp birinin elinden bir şey aldı. Avucunu ağzına götürüp suyla kovaladığında bunun hap olduğunu anladım.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı, Bayan Harper?" *Bir kadın sesi.*

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen Luke'a iyi olacağımı ve rahatsız edilmek istemediğimi söyleyin.

Bir şeye ihtiyacım olursa onu ararım." "Peki efendim."

Yer değiştirip telefonu tekrar yukarı kaldırdığında hafif bir acı sesi geldi. Bana verilen görüntülerden, olası bir konumu tetikleyecek herhangi bir şey göremiyordum. Ahşap bir duvara benzeyen küçük bir bölüm vardı ama bu yatak başı da olabilirdi.

"Bu lanet isimden gerçekten nefret ediyorum. *Harper*. Neredeyse Vicolette ya da Davenport demeni tercih ederdim, sonuçlarına katlanamam."

"Harper benim kim olduğum. Bu ismi hak ettim. Beni bu isme zorlamanın tüm sorunlarına çözüm olacağını düşünen adamı öldürdüğümü bilmek beni mutlu ediyor."

"Ona karşı yumuşak davrandın. Bize yaptıklarından dolayı acı çekmeyi hak ediyordu. Şimdi sevdiğim kadın kanımı kaynatan bir soyadı taşıyor." Onun bakışlarıyla karşılaştım, ham duygularla kaşlarımı çattım. "Seninle evlendiğine hâlâ inanamıyorum. Aklımın ucundan bile geçirmediğim bir şeyi almış olmasından nefret ediyorum. Ne kadar aptalmışım."

"Hala zaman zaman olabilirsin. Örneğin şu an." "...Ne demek istiyorsun?"

Eveleigh'in gözleri doldu ve bana dönmeden önce bir an için başka tarafa baktı. Yanaklarının hafifçe kızarmasıyla tenimden bir sıcaklık aktı. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki kalbim göğsüme çarptı. Onun içindeki köleyi görebiliyordum. Aşık olduğum Everleigh'i görebiliyordum.

"Dürüst olmaktan bahsediyorduk. Olası şartları ortaya koymak istiyorsan, tamam. Yemi yutacağım ve ne söyleyeceğini göreceğim. Sanıyorum ki

Alvin'i tutmak. Bir gün Whitlock'u yönetebilsin diye onu varisin olarak yetiştirmek için. Haksız mıyım?"

"Evet."

"Ve sen bizim birlikte olmamızı istiyorsun. Bir aile olmamızı. Öyle mi?"

Başımı salladım, benimle bu konuşmayı yapıyor olmasından duyduğum heyecana engel olamıyordum. Oynadığımız oyundan çok rüyalarım benziyordu.

"Eğer bir aile olursak Everleigh Harper olamam, Bram. Reddediyorum."

Tek duyabildiğim kulaklarıma çarpan nabzımdı. Yutkunmak neredeyse imkânsızdı. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı. Ama eğer öyleyse.

"Evet. Tamam."

"Pardon?"

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun? Evleneceğim.

Hemen şimdi." Ne söyleyeceğini düşünürken ağzı bir karış açık kaldı.

"Bana inanmakta güçlük çekiyorsun. İnanma. Eve dönmek için şartlarından biri buysa, olmuş bil. Zaten soracaktım. Bence hemen işe koyulmak yapabileceğimiz en iyi şey."

"BEN...BEN." Yer değiştirdi. "Sen evlenilecek bir adam değilsin."

"Değildim, hayır, ama Whitlock'ta bıraktığınız kişi değilim. Düşünmek için çok zamanım oldu. Emin olduğum tek bir şey var, o da birbirimize ait olduğumuz. Seni benim yapmak için evlilikten daha iyi bir yol var mı? Gerçekten çok basit. Seni karım olarak istiyorum, köle."

"Hayır... yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum. Sen-"

"*İnan buna.* Sen her zaman bana aittin. Olanlar benim hatam. Belki yıllar önce teslim olsaydım her şey farklı olurdu. Geçmiş değiştiremem. Tek yapabileceğimiz geleceği değiştirmek. Evlen benimle. Eve gel."

"O kadar kolay değil."

"Elbette öyle. Başka ne istiyorsun? Sana vereceğim. Sadece söyle."

Güçlü kadın, sersemlemiş gibi odayı aramaya devam ederken eriyip gidiyordu. Bana zar zor baktı. Ağır nefesler onu terk etti ve gözlerini ovuştururken telefon bacaklarına yaslanmak üzere geri döndü.

"Gitmeliyim."

"Bununla savaşıma. Bana karşı açık ol. Bana ne istediğini söyle."

"İlaç kullanırken konuşmamalıyım. Kafamın rahat olması lazım.

Düşünemiyorum."

"Düşünecek bir şey yok. Tedbirli olmayı gerektirecek bir şey yok. Sadece konuşuyoruz. Eve dönebilmek için ne istediğini söylüyorsun. Evlilik. Biz

İkiniz de istiyorsunuz. Ama ihtiyacınız olan başka şeyler de var. Onların ne olduğunu bilmek istiyorum."

Göğsünün inip kalkması sikimi öylesine sertleştirmişti ki, bakışlarımı göğüs uçlarının ince kumaştan içeri girmesinden zorlukla ayırabiliyordum. *Karısı. Karısı.* Evet, onu benim olarak istiyordum. Everleigh Whitlock, kölem, diğer yarım... iyi ya da kötü. En kötüsü zaten buradaydı. Artık daha iyisini hak ediyordu ve ben de bunu ona vermek istiyordum.

"İstedğim şeyi karşılayamazsın."

"Karşılama mı? Para mı istiyorsun?"

Mavi gözler tekrar bana çevrildi ve telefon tekrar yükseldi. "Hayır. Benim fiyatım kan. İntikam."

"Ve sana bunu vermeye gücümün yetmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bu duvarları öldürmek istediğin kişiyle kırmızıya boyayacağım. İsmi söyle. Bana gönderdiğin kutuların etrafına yerleştirdiğin aynı kırmızı kurdeleye sarılı olarak sana teslim edeceğim."

Yine sessizleşti.

"Bu kadar kolay, köle. Bana isim ver. Doğruyu söylediğimi görmek için onları hemen buraya getirteceğim. Tek yapman gereken bana yolda olduğunu söylemek ve bu işi halledeceğiz. Seni bekleyen bir bakan bile olacak."

"*O kadar basit değil, Bram.* Öyleymiş gibi söylüyorsun ama değil. Evet, *isimlerim* var. Birden fazla. Bir sürü. Ama yapılması gerekenleri henüz bitirmedim. Çantamı kapıp Whitlock'a uçamam."

"Tamam," dedim sakince. "Çok üzülüyorsun. Bırak yardım edeyim." "Sana güvenemem."

"Yapabilirsin. Kalbinin sesini dinle, Everleigh. Ben senin kalbindeyim, tıpkı senin benim kalbimde olduğun gibi. *Güven. Bana güven.* Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Bölüm 7

Aamir.

Günler uzundu ve geceler daha da uzundu. Güneşi ya da ayı göremiyordum ama bir program belirlemek için buna ihtiyacım yoktu. Yemekler sırayla geliyordu: kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Bunun dışında hiçbir şey yoktu. Bu hücrenin sınırlarından başka hiçbir şey. Duvarlar etrafıma kapanıyordu ve rutin, sürekli adım atmama neden olan psikotik düşünceleri engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Benimle daha önce konuşan gardiyan günlerdir ortalıkta yoktu. Yenileri konuşmuyordu. Coplarını uzattılar, tepsimi kapının hemen içine yerleştirirken beni yatakta kalmaya zorladılar. Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu. Düşüncelerimden başka hiçbir şey. Layla için duyduğum endişe beni öldürüyordu. Kız kardeşimin Kızıl Ada'da ne işi vardı? Ayrıldığımızda Ejder onu nereye götürmüştü? Bu düşünce beni hasta ediyordu. Eğer Ana Efendi'nin söyledikleri doğruysa, onu kendi odasına götürmüş olmalıydı. Ona zarar mı veriyordu? Tecavüz mü ediyordu?

Boğazım yandı ve zorla yuttum. Orada baygın ve yaralı bir şekilde yattığımı görünce bağırarak istedim. Ve ben... onun üzerinde. Onu beceriyordum.

-Kendi kız kardeşimi. İstememiştım ve bunu yapmaya zorlanırken neredeyse şimdi hissettiğim kadar hasta oluyordum. O saat ya da saatler -artık ne kadar varsa- beni yiyip bitirdi. Kalan tüm benlik duygularımı erittiler. İyi değildim. Bir şekilde, zihnimde dönüp duran çılgın kan ve şiddet düşünceleri sayesinde bunu biliyordum.

Daha derine, köle. Sik onu! Amını sertçe sik, her zaman istediğin gibi.

Devin sataşmaları beni bunalttı ve ağzımdan bir çılgılık çıkmasına neden oldu. Döndüm, odanın karşı tarafına doğru daha hızlı ilerledim. Daha ağır.

Oh, evet. Aynen böyle. Tamamdır. Şimdi, keşke ağlamayı kesebilseydin. Ağlayan bebek. Eminim sen de hala annenin memesindesindir. Anneciğim. Anneni sikerdim. Tam senin önünde. Eminim sen de onu sikmek istersin!

Tüm deniz kölelerinin kahkahaları etrafımda yankılandı. Isı tenimi kabarttı ve bir kükrete dönüşen bağırışıma bir öğürme karıştı. Daha hızlı, her hızlı adımda zemini yiyerek yürüdüm. Yumruklarım açıldı ve sıkıca sıkarak geri çekildi.

Ağır nefeslerim onunkilere dönüştü, arkamdan yaklaştı ve

Büyük ellerini kalçalarımın doladı ve daha hızlı gitmem için ileri itti. *Aletini kavradığını hissediyor musun? Daha hızlı. Daha hızlı. İçine boşal. Onu iyice doldur.*

Yabancı ilahiler. Daha fazla kahkaha. Orgazm olmak bir yana, zorlukla sert kalabiliyordum. Zaman uzadı. Defalarca, durabilmek için onunla savaşmaya çalıştım. Dev, bıçağın ağzını Layla'nın boğazına dayamakla yetindi. Sonsuzluk uzadı ve gözlerim kapanmaya çalıştı. Gerçekliği yok etmek için her şeyi yapardım. Engellememe izin vermedi. Bitirmemi istedi. Ve bitirdim de. Ama onun istediği gibi içine değil. Buna katlanamazdım. Bunu riske atamazdım. Layla doğum kontrolünde olabilirdi ama bir kaza düşüncesi bile beni daha çok hasta ediyordu.

"Yatağın üzerinde."

Hatıralar kayboldu ve gözümü kırıştıtararak muhafıza baktım. Tepsiyi yavaşça yere bıraktı.

"Duş almam lazım. Buradan çıkmam lazım."

"Duşlar salı ve cuma günleri." "Ne kadar uzakta?"

Koyu tenli adam bana bakarken kaşları çatıldı. "Yarın." "Salı mı yoksa Cuma mı?"

"Bugün duş günü. Bilmen gereken tek şey bu."

Kapı çarparak kapandı ve gözlerim kapandı. Öfkeyle bağırmak neredeyse imkânsızdı. Yemeği görmezden gelerek ileri geri devam ettim. Yemek yiyemiyordum. Görüntüler durmak bilmezken olmazdı.

"Kemerine bak. İçinde olduğun için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun? Bence bilinçsiz bile olsa, onu becerdiğini biliyor. Bu hoşuna gidiyor, değil mi köle? Kız kardeşini sikmek hoşuna gidiyor. Hoşuma gidiyor."

Hasta olacaktım. Ben...

Adımlarım duraksadı ve hasta olmak için parmağımı boğazıma sokmama gerek kalmadı. İğrenç zevk üzerimden bir barajın yıkılması gibi geçti ve bir, iki kez kustum. Kendimi soğuk zemine yapıştırıp dizlerimin üzerine çöktüğümde kusmuğun göğsümü kaplamasına izin verdim. Ezici bir etkiyle çarptılar ama acı hissetmedim. Yaptığım şeyden duyduğum tiksintiden başka bir şey hissetmedim.

"Ahhh! Hayır! Hayır! Hayır!" Yine, kontrol edemediğim inkâr fişkırımlarım arasında üzerime sıcak bir pislik döküldü. Öne doğru eğilmek doğal gelmişti ama yaptığım şey başka bir şeydi. Başımı geriye iterek sıvının tenimi kaplamasına izin verdim. Kendimi temiz tutmayı umursama noktasını geçmiştim. Kendimi günahlarımdan arındırmayı hak etmiyordum. Fiziksel olmaktan çok daha fazla yönden pis ve hastaydım. Zevki çağrı ş t ı r m a k bile yanılttı... yine de zihnim, bedenim hatırlamamı sağladı. Çarpık hislerin orada olmaması gerekirken bana bunu yaşattı.

"Ahhhhh! Ah!"

Layla'nın dolgun dudakları hırıltılı bir nefesle açıldı ve ben dehşet içinde aşağıya bakarken onu tekrar beceriyordum. Ama orada başka bir şey daha vardı. Aşk mı? O benim ikizimdi. Onu nasıl sevmem? Ama bu orada olmamalıydı. Çok fazla duygu vardı ve hepsi birbirine dönüşerek beni çıldırtıyordu. Her parçamı yakıyor ve yiyorlardı.

"Hoşuna gitti. Hoşuna gitti. Hoşuna gitti."

"Hayır! Dur. *Kes şunu!*"

Yumruğum betona çarptıkça eklemelerim çatırdadı. Bir kez başladım mı, duramıyordum. O derin kahkaha kulaklarımda titreşiyor, vücudumda bir diyaazon gibi ilerliyordu. Dev'in yüzüne vurmaya başladığımda uğultu da aynı sertlikte vuruyordu. Sürekli darbelerle sıcaklık arttı. Daha sıcak. Daha sıcak.

"Seni öldüreceğim! *Seni...* öldüreceğim. Öldüreceğim.

Öldüreceğim!" *"Hey!"*

"Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Öldür! Seni!" *"Yere yat! Yere yat!"*

Eller aniden beni düzleştirmek için omuzlarıma arkadan bastırmaya başladı. Dirseğim kilitlendi ama kan ve safra beni öne doğru kaydırды. Neler olduğunu anlayamadan içgüdülerim devreye girdi. Parmaklarımı arkamdaki pazuya geçirerek yuvarlandım ve korumayı altına aldım. Dev olmadığını biliyordum ama yüzü gelmeye devam ediyordu. *Onun yüzü... onun yüzü.*

Yine vuruyordum. Gardiyana öyle sert yumruklar atıyordum ki yüzü darbelerin altında çöküyordu. Yıllar süren eğitim, hayatın anlamı kalmayana kadar beni besledi. O benim düşmanımdı, tıpkı buradaki herkes gibi. Gardiyanlar, Ana Efendi, Ejderha, Dev. Hepsı aynıydı. Kötü. Hasta. Şeytani.

Boğulma sesinin altında boğuklaşan hırıltılar duyuldu. Parmaklarım beyaz cüppemde gevşedi ve yumruğumu yüzünün ortasındaki lapaya daha da sert bir şekilde indirmeden önce zayıf tutuşu serbest bırakmaktan kendimi alamadım. Vücudu sarsılıp sallanırken bacağı seğirmeye devam etti.

"Beson, rapor ver."

Yavaşladım, bir şekilde salınımın ortasında durdum. Tekrar tekrar, ellerimi kaplayan kanın içinden göz kırtım.

"Beson, mavilerle uğraşmayı bırak. Rapor ver."

Geri çekilirken ağır nefeslerimi durduramıyordum. Başının altında koyu kırmızı bir gölcük oluşmuş ve bacakları kasılmıştı. Nefes alıyor gibi görünmüyordu ama emin olamıyordum.

"Beson."

Gardiyanın telsizinden gelen sesle sıkıntı endişeye dönüşüyordu. Gözlerim odayı taradı ve kapıda durdu. Kapalıydı, ama eğer

buradaydı, kilitli değildi.

Çimentoyu tırmalayarak kapıya doğru koştum ve ağır metali sarsarak açtım. Karşıma çıkan şey zaten hızla atan kalbimi patlattı. Daha önce korku yoktu, sadece öfke vardı. Kapıyı bırakıp odaya doğru yürümeye başladığımda hissettiğim tek şey bu yoksun duyguydu. Silahın namlusu yüzümün hizasında duruyordu ve koyu renk üniformalı üç adam hücreme girerken katımdaki gardiyana doğru baktılar.

"Çok yazık," diye mırıldandı biri. "Lanet olsun, lanet olsun."

"I..." Sertçe yutkunarak, adamlar daha da yaklaşırken etrafımda döndüm. "Bence gözlerinin arasına bir kurşun sıkalım ve bu işi bitirelim."

"Ve bu kadar kolay kurtulmasına izin mi verdin?" Silahlı olan başını salladı. "Hayatta olmaz."

"Bunu ödeyecek. Bir muhafızı yaralamak ya da öldürmek Beyaz Oda suçudur." "Beyaz Oda, evet." Silah en küçük muhafıza doğrultuldu.

"Ama

Bu orospu çocuğu Beson'a yaptıklarının bedelini ödemedi önce. Mike, git onu kontrol et. Ben bu köleyle ilgileneceğim."

Bölüm 8

Scout 19

"Nerede?"

Soruyu homurdanarak sordum, dövme tabancasının göğüs kafesimi titreten acı verici vızıltısı arasında dişlerim sıkıldı. Her numara hızlıydı - temsil ettiğim köle için sahte bir kimlik. Görevim için bir gereklilik.

"Bir muhafızı öldürdü. Köle bu yüzden epey hırpalanmış ama hayatta. Beyaz Oda'da. Sen de oraya gidiyorsun."

"*Harika*. Bunu nasıl başardı? Muhafız destek olmadan fazla yaklaşmaması gerektiğini bilmeliydi."

"Yerde kusmuk vardı. Sanırım Eleven'ı kontrol etmeye gitti, sonra da köle saldırdı."

"Köle hasta mı?"

Omuz silkmesine rağmen Mateo'nun başı sallandı. "Birkaç saat önce içeri alındığından beri gelmedi. Bir oyun mu, sinirler mi, asla bilemeyeceğiz. Yine de muhafızlar peşine düşecektir, bundan emin olabilirsiniz. Senin işin kim olduğunu belli etmeden onu hayatta tutmak. Ana Efendi'nin neden onun bağışlanmasını istediği beni aşıyor ama istiyor."

İğneler üst kıvrım boyunca yuvarlanırken, dokuz boyunca irkildim.

"Elimden geleni yapacağım. Ya tanınırsam? Çok sayıda muhafız tanıyorum."

"Hayal gücünüzü kullanın. Bu benim görevim değil, sizin görevin."

Mateo kapıya doğru adım atmadan önce saatini kontrol etti. "Sen onun yanındaki odada olacaksın. Eğer bir haber alırsam sana haber veririm. O kırmızı ışıklardan birinde sakın ölme." Kapının tokmağını kavradı, sonra durakladı. "Bu da bana bir şey hatırlattı. *Bir ipucu*. Kan dökülmeye başladığında ikinizi bir odaya kapatmaya çalışın. O hücrelerden birinde adından söz ettiren bir köle var. Öldürmekten zevk alıyor ve bu işte çok iyi."

"Kadın mı? Bir kadın mı?"

Ayaklarının üzerinde kaymadan önce birkaç saniye süren bir gülümseme belirdi. "Bu tartışılabilir, sanırım. Kadın... kız. Daha genç bir kız."

"Genç tarafı mı? Bir çocuğa karşı dikkatli olmamı mı istiyorsun? Bir kız çocuğu

Bu mu?"

"Everleigh Harper'a karşı tedbirli değil miyiz? Şimdiye kadar bilmen gerekirdi seks

beyinle eşleştirilmezse hiçbir şey ifade etmez. Bunu hafife almamak akıllıca olur. Gardiyanlar hafife almıyor. Ceset sayısı üzerine bahis oynuyorlar. Sadece uzak dur. Ana Efendi'ye senin ya da o lanet kölenin neden bir 'kız çocuğu' yüzünden öldüğünü açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Kapı Mateo'nun arkasından çarptı ve göğsümün üzerinden bir şey kaydırılıp bandajlanırken başımı arkaya yasladım.

"O haklı, biliyorsun. Kırk iki yaş genç olabilir ama karşıma almak isteyeceğim biri değil."

Dudaklarımı büzerek kel dövmeceye baktım. Ufak tefek bir adamdı ve sırlıslıklam ıslanmışında belki yüz kırk kilo geliyordu ama o bir erkekti. Bir çocuk hakkında böyle konuştuğunu duymak merakımı uyandırmıştı.

"Bu kız hakkında ne biliyorsun?"

Temizlenirken gergin gözlerle bana bakmadı. Konuşmasını beklerken Beyaz Oda için standart olan beyaz hastane önlüğünü giydim. Konuşmak istiyordu. Sürekli bana bakıyordu.

"Ona uzun zaman önce dövme yaptırmıştım. Normalde bir numarayı ya da yüzü hatırlamazdım ama onu hatırlıyorum. Sadece sekiz aylıktı. Dövme yaptırdığım ilk bebektir."

"Sekiz ay mı? Eski bir köle o zaman, Efendi Whitlock'un hüküm sürdüğü zamanlardan?"

"Bu doğru. Şu anda muhtemelen on dört yaşlarında. Çoğu kişinin gözünde bir çocuk."

"Whitlock standartlarına göre bir emektar." Bana doğru döndüğünde bir homurtu duyuldu. "Burada büyürken neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok, ama her neyse, babasını öldürecek kadar kötüydü."

"Baba?"

"Teknik olarak üvey baba ama yine de babası. Küçük kızla geldiği gece histeri krizine girmek üzereydi. Kıyafetlerini kan kaplamıştı. Yüzünün yan tarafına bulaşmış ve başının bir tarafını ıslatmıştı. Saçlarına da bulaştığını hatırlıyorum. Belki de yaralanmıştı. Bilmiyorum. Yaşlı Ana Efendi'ye yalvarırken ağlıyordu. Kızı saklayacak bir yeri olmadığını söyledi. Dünyanın, annesi gibi onun da öldüğünü düşünmesini istiyordu. Kariyeriyle ilgili bir şey. Adam sanki dünyadaki tüm paraya sahipmiş gibi rakamlar saçıyordu. Sanırım Whitlock kabul ettiği için yaptı. Ondan sonra onları hiç görmedim. Güçlü bir efendinin kölesi tarafından öldürüldüğü hikayesini duyana kadar kızı gerçekten hatırlamıyordum bile. Numara. Bunu asla unutmayacağım. O zaman her şey aklıma geldi ve çok geçmeden kafeteryada onun Beyaz Oda katliamlarıyla ilgili başka cinayetler dolaşmaya başladı."

Kapı açıldı ve iki gardiyana dönüp baktım. Onları tanıımıyordum ama solgun, genç bir adam koluma yapışırken öfkelerini hissedebiliyordum.

"Ben de öyle dedim. Bana sorarsan saçmalık." "Sana nedenini söylediler mi?"

"Tabii ki hayır, ama aptal değilim. O kaltağın soygunundan sonra korumalara ihtiyaçları var. Başvurumu reddetmeleri onun suçu."

"Kim?"

Otuzlu yaşlarının sonlarında görünen yaşlı bir gardiyan sorum karşısında neredeyse inanamayarak durakladı. İçimden gülümsemeye fırsat bulamadan, elinin tersi yanağıma öyle bir kuvvetle çarptı ki başım yana düştü. Öfke içinde yuvarlanırken görüşümde kırmızı parladı. Beyaz Oda'ya bir tür tacize uğramadan giremeyeceğimi bildiğim için öfkemi uzak tuttum. Özellikle de hikâyem inandırıcı olacaksa.

"Seni doğru mu duydum? Az önce bizimle mi konuştun, *köle*? Ağzını ve kulaklarını kapalı tut, yoksa onları keserim. Hiçbir şey duymuyorsun. *Hiçbir şey görmüyor ve söylemiyorsunuz.*"

Diğer kolumdan tutarak beni kapıya doğru sürükledi. Beni hızlı adımlarla koridorun sonuna doğru çekerken genç gardiyanın pazumdaki tutuşu sıkılaştı. Kan burnumdan dudağıma doğru akıyor, gömülü öfkemi besliyordu.

"O sürtük kendi isteğiyle geri gelmiyor. Gelemez. Toplantıda yüksek lideri dinlemedin mi?"

"Elbette, ama o ne yapacak? Ana Efendi onu bulacaktır. Sonsuza kadar saklanamaz. Günün birinde biri onu yakalayacak ve yakaladıklarında da köle olmaya geri dönecek."

"Çaylak," diye homurdandı yaşlı gardiyan. "Bir bok bildiğin yok. O buradayken sen burada bile değildin."

"Bunun bir önemi yok. Ana Efendi'nin onu sevdiği için aradığı çok açık. Yüksek lider ne isterse söyleyebilir. İş başa düştüğünde, Ana Efendi kızını alacak ve onu kilit altında tutacaktır.

O zaman, sonunda yolumuza devam edebiliriz. Bütün bunlardan bıktım. Herkes ondan bahsediyor. Everleigh şöyle, yirmi dört altı doksan böyle. Rüyalarımda o lanet numarayı duyuyorum. Artık buna dayanamıyorum."

"Başka seçeneğin yok."

Koridor döndü ve bir çift muhafızın yanından geçerken başımı eğdim. Whitlock labirentinde yükselirken dakikalar geçti. Gardiyanlar didişmeye devam etti ama ben kafamın içinde kaldım. Yıllar boyunca aldığım eğitime rağmen Beyaz Oda'nın şakası yoktu. Kimse arkamı kollamayacaktı. Biri peşime düşerse, ya öldürürdüm ya da ölürdüm. Kırmızı ışıklarda hiç bulunmamıştım ama orada yeterince nöbet tutmuştum ve monitörlerdeki serbest a t ı ş l a r ı kaçırmamıştım.

"Senin için bir tane daha var."

Gözlerim bir çift açık yeşil gözle buluşmak üzere yükseldi. Albert başını eğdi ve dudaklarını yaladı, dikkatini beni tutan adamlara geri vermeden önce durakladı.

"Onu nezarethaneye koyun. Köleyi sisteme koyduracağım."

Bir yan kapı açıldı ve ben buz gibi mekanın içine itildim. Eski arkadaşım içeri girene kadar sadece birkaç dakika geçti. İzci olduğumdan beri konuşmamıştık ama kötü bir şekilde de ayrılmamıştık.

"Eee?"

Ön kolumu burnumun altına sürttüğümde kanın yüzüme bulaştığını hissedebiliyordum. "Peki, ne? Ben bir köleyim."

"Ve ben bir ustayım. Bu böyle mi, yoksa dışarıdan mı kelime?"

"Sıçıp batırmak yok. Ben sadece bir köleyim." Hastane önlüğünü çekiştirdim.

Göğsümün ortasındaki küçük dövmeyle açığa çıkardı. "Köle On Dokuz, aslında."

Derin bir nefes verirken gözleri genişledi. "O kadar uzak, ha? Ciddi bir şeyler dönüyor olmalı." Sessizliğim üzerine devam etti. "Tamam, Köle On Dokuz, hadi seni odana götürelim."

"Onlara söyleyemezsin," dedim alçak sesle. "Kimse benim kim olduğumu bilemez." "Kimse bilmeyecek."

"Eğer anlarsalarsa..."

Albert sertçe, "Sen bir kölesin," dedi.

"Teşekkürler."

"Bu gece bana teşekkür etmeyeceksin."

"Kırmızı ışık mı?"

Sessizlik, bu sefer ondan.

"Anlıyorum," diye nefes verdim.

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Eğer yardım edebilirsen koridordan uzak dur." "Kız mı? Bu, kırk iki mi?"

Öne doğru eğilen Albert sesini alçalttı. Üzerimizde kameralar olduğunu biliyordum ama benden çok hücrelerle dolu salona odaklanmış olmaları için dua ediyordum.

"Kız iyi ama tek başına savaşıyor. Takipçileri var. Sadece onu korumakla kalmayan, aynı zamanda oynadığı bu iğrenç oyunda ona kurban sağlayan erkekler. Eskiden içeri girerdik. Bilirsin, stres atma, bu tür şeyler. Artık değil, dostum. Salon kırmızıya döndüğünde, ekranlardan aksiyonu izlemekle yetiniyoruz."

"İş bittiğinde mahkumları hücrelerine kim geri koyuyor?"

Albert'in yüzü sertleşti. "O zaman içeri gireriz ama onlar daha iyi bilir. Oraya otoritemizi koymak z o r u n d a y ı z . Kırmızı ışık söndüğünde geri dönüyorlar. Kapıları kilitlenene kadar koridorda kalırlarsa ölürler. Kurşun, tam

kafaya.

Erken örnek olmamız gerekiyordu. Dinlemekle akıllılık ettiler."

"Onları öldürecek misin? Ya dışarıda kilitli kalmaları onların suçu değilse?" "Hey, kuralları ben koymuyorum. Kim o sırada hücresinde değilse

Kapılar sürgülenir, ölür. Akıllı ol. Kıçını odanda tut."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Sözlerim neredeyse duyulmuyordu. Albert cevap veremedi başka bir gardiyan içeri girdi.

"Burada her şey yolunda mı?"

Albert beni kapıya doğru götürürken koluma baskı uyguladı. "Evet. Yeni köleyle kuralları gözden geçiriyorduk. İşimiz bitti. Onu odasına götürebilirsin."

Bölüm 9

Bram

"Sadece bırak ve kapıyı arkandan kapat."

Ses tonumdaki öfke gizlenemezdi. Masamda oturmuş, Everleigh'nin bana açılmasını sağlamanın bir yolu olmasını diliyordum. Açılmadı. Konuşmamız iki dakika bile sürmeden fişi çekip telefonu kapattı. Onu zorlamamalıydım ama elimde değildi. Anlamıyor muydu?

Evet, gördü. Konuşmamızı bitirmesinin tek sebebi buydu. O yakındı

-O kadar yakındı ki, ödünü koparıyordu.

"Ana Efendi?"

Bakışlarım son yirmi dakikadır baktığım belgeden kalktı. Ne içerdiğini hatırlayamıyordum bile. Hatırlamak da istemiyordum. Tek istediğim oydu.

"Sana onu bırakıp gitmeni söylemedim mi?"

Derek kaşlarını çattı ve ben artık elinde bir şey tutmadığını fark ettim. Daha dik otururken derin bir nefes verdim. "Özür dilerim, ne oldu?"

"Bu şekilde devam edemezsiniz. Yirmi yedi on bir numaralı kölenin cevabını bekliyorum ve henüz emirlerinizi alamadım."

"11 mi? Peki ya Onbir?"

Yüksek lider durakladı, hayal kırıklığı ve endişe olduğunu bildiğim bir şekilde dudakları gerildi. "Bir kurula ihtiyacı var, efendim."

"Bir tahta mı? Ne için?"

Daha fazla tereddüt-yorgunluk mu? Durumu **a n l a m a y a**
ç a l ı ş a r a k en güvendiğim adamımı inceledim.

"Bir muhafızı öldürdü. Şu anda Beyaz Oda'da ama işlediği suçtan dolayı kurulla yüzleşmek zorunda."

"Bir muhafızı mı öldürdü? Kahretsin." Gözlerim kapandı. Müstakbel karımla ilgili baş etmem gereken bir ikilem daha. Onun gözünde Eleven onun kölesiydi ve bu şekilde kalmasını umuyordum. İzci, çocuğu korumak içindi; tura kadar onunla kalacak ve Everleigh'i açık artırmadan önce geri almam durumunda onu güvende tutacaktı. Ama cinayet? Bunu kamuoyu önünde mazur gösteremezdim. "Kurulun şu anda ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler var. Ona on kırbaç vurun ve hücresine geri koyun."

"Ama... *Ana Efendi*, bunu yapamam."

"Pardon?"

"Whitlock kurallarına göre bir köle cinayet işlerse ya günlerini Beyaz'da geçirecek ya da ölecektir. Cezalandırılmaz ve hücrelerine geri gönderilemez. Tekrar öldürebilir. Bir dahaki sefere, bir Efendi olabilir."

"Eğer tekrar cinayet işlerse, ölümle yüzleşecek. Ona müzayedede ihtiyacım var." Her kelime sıkılmış dişlerin arasından çıkıyordu. "Artık metreslerim var, hatırladın mı? Bulabildiğim tüm adamlara ihtiyacım var."

"Üzgünüm ama kuralları çiğneyemem. Yapamayacağımı biliyorsun. Whitlock İncili kanundur. O yoksa elimizde ne var?"

Benim kurallarım. Benim kurallarım. Söylemek istedim ama meydan okuma ve sadakat içimi yanlış nedenlerle burktuğu için dilimi tuttum. Derek Whitlock'a sadıktı, içten içe benimle ittifak kurmasını umuyordum. Davranışlarımdaki değişiklikten önce öyleydi. Ya da belki de ben o zamanlar West'ten daha iyi bir sonuç elde etmişim ve o her zaman Whitlock'a sadık kalmıştı.

"Haklısınız. Onun davranışları kolaylıkları mazur göstermez. Bu yeni Metresler yüzünden aklımda çok şey var. Düşünmüyordum," dedim gülümseyerek ve ayağa kalktım. "İşte bu yüzden sen varsın. Ben yönetim kuruluyla görüşürken onu Beyaz'da tut. Onun kaderine bu gece karar vereceğiz. Size haber veririm."

Derek dönüp ofisimden çıkmadan önce başıyla selam verdi. Kapı kapandığı anda içimdeki hırıltıyı ve yumruğumu masaya vurma isteğimi engelleyemedim. Whitlock berbat haldeydi. *Ben de berbat durumdaydım.* O kadar ki, telefonumu kaptım. Everleigh'i arama ihtiyacı dayanılmazdı. Birdenbire çalana kadar öfkeyle sıktım.

Bakışlarım ofisimde kayıta tuttuğum kameraya kayınca bu hareket beni kaskatı kıldı.

"Beni izliyorsun."

"Ve sen yanlış yöne bakıyorsun. Onu oradan çıkarmalısın. *Hemen.*"

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun? Dinliyordun. Kölen gitti, Everleigh. Onu geri getiremem."

"Evet, yapabilirsin. Sen Ana Ustasın."

"Everleigh..." Sandalyemde geriye doğru çöktüğümde, başım boştaki elime yaslanmak üzere eğildi.

"Bram, eğer onu Beyaz Oda'dan çıkarmazsan ölebilir. Bunun benim hatam olduğunu söylemiştin. Haklısın, öyle. Ejderha'ya hiç gitmemeliydim ama gittim. Bunu değiştiremem. Yapabileceğim tek şey onu kurtarmanı istemek. Lütfen. Benim için."

Görev ve aşk savaşırken konuşmak imkânsızdı. Cevap kolaydı. Ama sonuçları öyle değildi.

"Daha eve gelmedin mi?"

"Sana zaten söyledim, yapamam. Yapmam gereken şeyler var." "O zaman benimle konuşurken yüzünü görmeme izin ver."

Bir duraklama ve ardından çınlama odayı doldurdu. Video düğmesine bastım, mavi gözler yalvarırcasına bana bakarken rahatladığımı hissettim. Öfkem yatışmış, saplantılı özlemime dönüşmüştü.

"İşte benim kölem. Bana planından biraz daha bahset. Sana yardım etmeme izin ver, ben de Eleven konusunda ne yapabileceğimize bakayım. Bir şeyler olabilir... *Eğer bana a ç ı l l a b i l i r s e n* . Sadece birazcık. Tek istediğim bu."

"Bu şantajdır."

"Biraz şantajın kimseye zararı olmaz."

"Bu beni incitiyor. Bir çocuğun hayatını kurtarmak için sizden yardım istiyorum."

Yumuşak ses tonundaki hüznün, hafif sırtışımanın kaybolmasına neden oldu. "Ne yapabileceğime bakacağımı söyledim."

"Bu akşam bir toplantıdan bahsetmişsiniz. Onu tartışmak için kurulla bir araya gelecek misiniz?"

"Yapacağım."

"Peki ne diyeceklerini düşünüyorsun?"

Gülümsemem geri döndü. "Ben ne söylemelerini istersem onu söyleyecekler." "Hayır. Bu sefer söyleyeceklerine inanmıyorum." Siyah slip kayarak

Everleigh yatakta ilerlerken ve ayağa kalkarken göğsüne baktım. O yürümeye başladığında, etrafındaki her şeyi içime çektim. İki kırmızı kadife sandalyesi olan bir masa vardı. Duvarlar ahşaptı... ama bir kulübe gibi değildi. Bir pencere. *Su*.

"Bir teknedesin."

"Ne?" Sarsılarak durdu, başını yana çevirip okyanusa bakarken ağzını büktü. "Sanırım onlara yat deniyor. Ve bu seni ilgilendirmez, Bram. Eleven ve yönetim kurulu hakkında konuşuyoruz."

"Sana halledeceğimi söyledim. Biz ve planlarınız hakkında konuşmak istiyorum."

Birden bir dizüstü bilgisayarın ekranı göründü ve o gitti. Bana ne gösterdiğini fark edene kadar sinirim iyice bozuldu. Birden fazla farklı ekran vardı, bazılarında Ustalar dairelerinde dolaşırken, diğerlerinde haritalar v a r d ı .

"Bütün bunları nasıl aldın?"

"Bunu daha sonra tartışacağız. Görmenizi istediğim şey yönetim kurulu üyeleriniz.

Özellikle bir tanesi. Ekranın üst kısmında bir harita var. Yanıp sönen bir nokta var. Bu Usta Hunt, ikinciniz. Biz konuşurken o Washington'da. Orada ne

yaptığını biliyor musun?"

Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Hiçbir fikrim yoktu.

"Şu anda üst düzey hükümet yetkilileriyle yaptığı bir toplantıdan çıkıyor. Arabasına binecek ve Dos adlı bir restoranda geç bir öğle yemeğine gidecek.

Hombres. Çok süslü bir şey değil. Yalnız yemek yiyecek ama oradayken bir tanıdığıyla karşılaşacak. Daha sonra uçağa atlayıp Whitlock'a dönecek ve sizin saatinizle dokuzu biraz geçe varacak. Onu takip eden herkes bunu görür. Gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmek ister misin?"

Sert vuruşlar göğsüme çarptı. Şaşkınlıktan konuşmak neredeyse imkânsız hale gelmişti. "Seviyorum."

Kamera Everleigh'e geri döndü. Tekrar yürümeye başlamıştı. Durduğunda dudağını ısırdı ve yatağın kenarına oturdu.

"Üstat Hunt öğle yemeğini yarılادığında, restoranın karşısından biri ona el sallayacaktır. Sanki tesadüfen karşılaşmış eski arkadaşlarmış gibi görünürler. Usta Hunt ona oturmasını söyleyecek ve onlar da gülümseyerek sanki eski günleri yad ediyorlarmış gibi sessizce konuşmaya başlayacaklar. Aslında yaptıkları şey, bir hafta sonra Japonya'ya varacak olan köle sevkiyatını teyit etmektir."

"Japonya mı?" Zihnim olası nedenleri bir araya getirmeye başladığında başımı salladım. "O CIA direktörü. Whitlock'tan daha fazlasına bakıyor. Bunu zaten biliyordum."

"Kendine itiraf edemeyeceğin kadar çok şey biliyorsun. Bram..."

"Hayır." Zorla sıırttım. "Bu konuda endişeli değilim. Bu da planının bir parçası mı?"

Efendi Hunt'ın planlarını izlemek ve engellemek için, her ne olursa olsun?"

"Ben aptal değilim. Dünyadaki tüm Whitlock'ları karşıma alamam. Benim endişem evim dediğim yer ve orayı yöneten adam. Sen bundan daha zekisin. Düşün. Yeni çevrendeki adamlar hakkında ne biliyorsun? *Gerçekten* ne biliyorsun? Bağlantıları ve nitelikleri dışında, geçmişlerini ya da bugünlerini çok fazla araştırdığınızı sanmıyorum. Bu beni korkutuyor ve seni de korkutmalı."

"Sebepsiz yere korkuyorsun. Döndüğünüzde her şey sona erecek."

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Benim dönüşüm bir başlangıç olacak, son değil. Aslanları kızdırıp iştahları azalacakmış gibi davranamazsın. Bu efendiler, dökmelerine izin *verdiğin* kanla beslenme çılgınlığı içindeler. Makaraya sarılmalılar. Bunu bu gece yapabilirsin. Aramamı iptal edin ve çok geç olmadan yarattığınız canavarları izlemeye başlayın."

"Kimin için çok geç? Senin için mi? Çok yakınlar, köle. Bunu ikimiz de biliyoruz." "Burada bir şey biliyor gibi görünen tek kişi benim *efendim*.

Oyununu geliştir. Eğer kaleni bensiz yönetecek kadar odaklanamıyorsan, döndüğümde beni ve Alvin'i güvende tutacak kadar sana güvenemem. Aşık olduğum Efendi'nin hâlâ içinde bir yerlerde yaşadığını kanıtla. Kontrolü geri al, kendini bul ve etrafındaki gerçeği gör. Kölemi kurtar. Ne pahasına olursa olsun o Efendileri yerlerine koy. Bunu yaparsan eve daha erken dönebilirim.

sandığınızdan daha fazla."

Video karardığında boğazımdan bir kükreme koptu. Hâlâ orada mıydı? Arama kesilmiş olarak görünmüyordu. "*Everleigh*. Köle!" Hiçbir şey yok. "Kadın, bana yardım et, bana yüzünü göstersen iyi edersin."

Meydan okuyan gözler geri döndü. Sevdığım kadın oradaydı, bakışları kim olduğumun özünü kesiyordu. Beni çözmeye başlayamayacağım şekilde parçalara ayırdı.

"Neredesiniz, Usta? Size ihtiyacım var. *Hepimizin sana ihtiyacı var.*"

"Benimle oyun oynama. Ben her zaman olduğum yerdeyim." "Hayır... konuştuğum adam Bram Whitlock değil. Eğer öyle olsaydı Şimdiden bilgisayarda ustalarını arıyor ve kendisine verilen uyarıları araştırıyor." Gözlerim monitörümün siyah ekranına kayınca durakladı. "İşte böyle. Fareyi hareket ettir."

Parmağım ile dürttüğümde çenem gerildi. Gülümsemesi karşısında sözlerini inkâr etmeye çalıştım. Bram Whitlock bendim. İkimiz de aynıydık, değil mi?

"Güzel, Efendim." Onun resmi en ufak bir şekilde sallanıyordu. Parmağı üstünün ince askısını omzundan iterken nefesim kesildi. Soluk, pürüzsüz teni tüm dikkatimi boynunun birleşme noktasına yapıştırmıştı. Ve daha aşağıya. Evet, bakışlarım düşüyordu. Daha fazlasını görmek istiyordum. *Her şeyi görmek.* "Sırada ne var, Usta? Bir düşünün. Efendileri kendisi, varisi ve sevdiği kadın için bir risk oluştursaydı Bram ne yapardı? Düşün," dedi daha güçlü bir şekilde. "Bram ne yapardı?"

"Öldür onları," diye başardım. "Hepsini öldüreceğim."

Başını yavaşça ileri geri salladı. "Bram Whitlock bunu yapmak için bu kadar acele etmezdi. O bu Bram'den daha zeki. Bu Bram aşktan kör olmuş. Görmüyor. Gözlerini açın. Odaklanın ve ikiniz de ödüllendirileceksiniz."

Bölüm 10

Aamir.

Daha önce kaldığım hücrenin kötü olduğunu mu düşünmüştüm? Bir gardiyan beni olası bir özgürlükten ayırdı. En azından koridorlara. Artık Layla'yı kurtarmak için yapacağım her kaçış planı suya düşmüştü. Gardiyanların Köle Sırası dediği yerden daha kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yine de bir hareket beni kaçmamın imkânsız görüldüğü bir yere getirdi. Buraya verdikleri isimle Beyaz Oda, federal bir hapishane gibi izleniyordu. Kaçmak için sadece hücre kapım yoktu, beni getirdikleri kapı da koridoru kordon altına almıştı. İki kapı... tonlarca gardiyan. Birini alt edebilirdim, hatta belki ikisini. Üç ya da dört, hiç şansım yoktu.

Yandaki hücreden küfürler ve yumruklamalar devam ediyordu. Genç adamı getirdiklerini görmüştüm. Yol boyunca mücadele etmişti ama yine de pes etmemişti. Yüzüne kan bulaşmıştı ve ona kim vurduysa yanağı hafifçe morarmıştı. Buradaki yerini kabullenemediği belliydi ama kimsenin kabullenebileceğinden şüpheliydim. Bizler ıskartaya çıkarılanlardık. Suçluyduk. Muhtemelen ya bu hücrelerde çürüyecektik ya da bir tür cezayla öldürülecektik. Yaptığım şeyin bir sonucu olmayacağını düşünecek kadar saf değildim. Sadece bunun o sonuç olmamasından korkuyordum.

"Aç. Lanet olası. *Kapıyı!*" Daha fazla vuruş.

Tavana baktım, keşke savaşacak gücüm kalsaydı diye düşündüm. Bu odada geçirdiğim birkaç saat ve içine girdiğim şeyin gerçekliği beni çok etkilemişti. Vazgeçmek yoktu ama sebepsiz yere vurma isteğim de yoktu.

"Hey! *Hey!*" *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* "Çıkarın beni buradan!" "Kapa çeneni!"

Koridorun aşağısından gelen bağırışla gözlerimi devirip yan tarafıma döndüm ama talepler devam etti. Dakikalar geçti. Ayak sesleri yanımdan geçerken, gürültülü bir sürgü sesi duydum ve komşumun kapısı gıcırdayarak açıldığında kulaklarımı zorlayarak ayağa fırladım.

"Bir sorunun mu var köle?"

Kıyafetlerden gelen hışırtılar ve birden fazla sürtünme sesi nabzımı yükseltti. Güreşiyorlardı. Vuruyorlardı. Evet, taşkınlığı yüzünden dayak yiyordu. Sesler boğuklaştı - ardından gelen homurtularla birlikte tehditlerden daha fazlası.

"Şimdi uzan ve çeneni kapat. Sana bir daha söylemeyeceğim. Eğer geri gelmek zorunda kalırsam, dilini yakarım."

Sağlam bir bağlantı kurulduğunda öksürük sesleri yankılandı. Tekrar vurulmuştu ve dışarı atılan oksijene bakılırsa, tahminimce midesinden vurulmuştu. Sürgü geri döndü ve inilti yatağının gıcirtısıyla birlikte arttı.

"İyi misin dostum?"

Soruma cevap vermesini beklerken kenetlenmiş parmaklarım birbirine kenetlendi. Derin bir nefes almadan önce yeni bir sert öksürük sesi duyuldu.

"Evet. Sanırım öyle."

"Bunu yapamazsınız. Gitmek istediğini biliyorum - hepimiz istiyoruz - sadece... başka bir yol bulmalıyız. Bağırarak dikkat çekmekten başka bir işe yaramaz."

"Burada olmamalıydım. *Burada olmamalıydım.*"

"Hiçbirimiz yapmamalıyız ama yapıyoruz. Bunu aşmalı ve aklını başına toplamalısın. Ancak bu şekilde kaçma şansımız olabilir."

"Kaçmak mı? Nerede olduğumuzu gördün mü? Buradan kaçış yok."

"Yanıliyorsun," diye tersledim. "Bir yolu olmalı. İnanmayı reddediyorum Bu bok çukurunda kapana kısıldık. Eğer girdiysek, çıkabiliriz."

Yatağının gıcirtısı geri gelene kadar zaman akıp gitti. "Sende bir Plan?"

Ağzım açıldı ama ışıklar titrerken kelimelerim çıkmadı. ve kırmızı bir parıltı onun yerini aldı. Havayı delen alarm sesleri ellerimi kulaklarıma götürdü. Ne olduğunu anlayamadan kapımın sürgüsü geri çekildi ve bariyer açıldı.

Çığlıklar, sadece panik ve heyecan olduğunu tahmin edebildiğim kaotik bir mantra halinde patlak verdi. Hayatımda hiç bu kadar tüyler ürpertici bir şey duymamıştım. Bana bekleyen kurbanların haykırıışlarını bastıran bir savaş çığlığını hatırlattı - artık günlük toplumun normallığı arasında yaşanmayan bir zamanı. O yüksek tonda nefret vardı. Bilinmeyene karşı anlamaya başlayamadığım bir susuzluk. Üstünlük. Cinayet. Şehvet. Bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

İçgüdülerim bana koşmamı, koridorda patlayan ayak seslerine katılmamı söylüyordu. Bir adım attım ama daha önce gördüğüm komşu kapımdan içeri dalınca sarsılarak durdum. Elinde, ön kolumun yarısı uzunluğunda bir bıçak vardı ve gözlerinde, birkaç dakika önceki kırık ses tonuna uymayan bir vahşilik vardı.

"Neler oluyor? Biri bizi serbest mi bıraktı?"

"Lanet olsun," dedi, kapıyı çekiştirdi ve bizi içeri kapatmak için kendini kapıya doğru attı. "Her yerde silahlar var. Bana nüfus kontrolü gibi geldi."

Mahkûmlar birbirini öldürüyor. Bana yardım edin!"

Bacağını duvara kilitlediğinde yüz hatları gerildi. Kapı bir santim açıldı, ancak içeri girmeye çalışan kişiye çarparak geri kapandı. Ben beklemedim. Öne atıldım ve kendimi bir saniye önce onun bacağının olduğu yere koydum. Ayaklarımız yere bastı ve ellerimizi duvara dayadık, gürültülü vuruşlar arkamızdaki metalde yankılandı. İçeri girmeye çalışan daha fazla insan var gibiydi, itiş kakışın arkasında daha fazla güç vardı.

"Kapıyı açmalarına izin veremeyiz. Biz-" Benimki kadar genç bir yüz bu kadar güç sarf etmekten çekindiğinde derin bir çığlık koptu. Korku vardı ama başka bir şey de vardı. Hayatta kalma arzusu muydu? Saniyeler işkence edercesine uzarken ve kapı tekrar en küçük miktarda açılırken hayal edebildiğim tek şey buydu.

"Daha fazla dayanamayacağız. *Çok güçlüler.*"

Dışarıdaki tezahüratların sesi yükseldi. Kahkahalar birbirine karıştı ve ben ve köle arkadaşım üzerimize gelen ağırlık patlamasıyla öne doğru uçtuk. Ayağa kalkmayı başarak geri ittik ama kapı birkaç santim açılmıştı. Bir kol uzandı ve kana bulanmış parmaklarıyla komşumun elbisesini pençeledi.

"Tutmaya devam et! Sakın... bırakma."

Emir, diğer taraftaki artan çılgınlık tarafından neredeyse bastırılıyordu. Bir şekilde bize yaklaşıyorlardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kilitli ayaklarımın beton zeminde kaymasını engelleyemiyordum. Ve olmamalıydı da. Soğuk havaya rağmen, uygulanan ağırlığa karşı bana sağlam bir temel sağlayacak kadar terliyordum. Ama yeterli değildi.

Boğazımdan bir ses geçti. Yanımdaki adam kolumu kesti ama bırakmadı. Kan hastane önlüğüne sıçradı ve ıslandı ve ulumalar aniden havayı doldurdu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve sahip olduğumu bilmediğim bir güç fırlayarak aramızdaki mesafeyi kapatmama yardım etti. Bir elim duvarda, diğer elim havadayken, yanımdaki köle adam bıçağı karnına doğru çılgınca hareket eden ön koluna saplayarak aşağı doğru iterken bakışlarım bıçaktan ayrılamadı. Kapının hemen arkasında, bu seferki daha farklı ve acı dolu bir uluma daha yükseldi. Parmakları belini kavradı, geri çekildi ve komşum bıçağı çekip çıkarırken kayboldu.

Ve aynen böyle... her şey durdu. Kapı çarparak kapandı ve bağırışlar koridorun ilerisine taşındı. Kaos hâlâ hüküm sürüyordu ama saldırı artık bize odaklanmamıştı.

"Kımıldama," diye nefes verdi adam. "Kendini hazır tut. Bu bir test olabilir. Geri gelebilirler."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ve ben yapmadım. Dakikalar geçtikçe milyonlarca hayat geçebilirdi.

gerildi. Gerçekte kaç kişi uzandı, asla bilemeyeceğim. Kırmızı parıltı yanıp sönene ve tepedeki ışık geri gelene kadar komşum doğruldu ve bacağını duvardan indirdi. O zaman bile sırtını kapıya yapıştırmaya devam etti.

"Hücreme geri dönmem mi gerekiyor?"

"Gitme," diye bağırdım. "Ya tekrar olursa? Gidemezsin.

Birbirimiz olmadan mahvoluruz. Bizi öldürecekler. Bir plan yapmalıyız. Buradan çıkmak zorundayız."

Başını sallarken hiç tereddüt etmedi. Yüzlerimizden ter damlıyordu ve daha önce hiç hissetmediğim bir soğuk iliklerime kadar işlemeye başlamıştı. Yine de kapıda durup bekledik. Temkinli. Tıklama otomatik olarak kapıyı sıkıp mühürlediğinde sürgü yerine oturdu. Sonra silah sesleri başladı. *Bang.*

Bang...Bang...Bang. Bang. Bang.

Kendimizi metale attık, dehşet içinde donup kalmıştık, kafamız karışmıştı. Dışarıda her kim varsa içeri girmeye çalışmaması için dua ettim. Haftalar önce Atina'dan alındığımdan beri ilk kez bir kafesin içinde güvende olduğumu hissettim. Hücrem bir anda kurtuluşum olmuştu ama ne kadar süreliğine?

Bölüm 11

Scout 19

Trajedi. Yaşam ve ölüm durumları. Korku. Bunlar insanları her zaman bir araya getirir. Hayatın hassas bir ipliğe bağlı olduğunun farkına varmanın getirdiği aşırı duygular, insanların zihinlerini bir şeylerin yolunda gitmediğine dair en bariz ipuçlarını gözden kaçırarak kadar çarpıtabiliyordu. On Bir'de buna güvenmişim. Sadece çok şey biliyormuş gibi görünmemek için dua etmek göze alamayacağım bir riskti. Tek umudunun ben olduğuma inanmak zorundaydı. Ben olmadan buradan canlı çıkamazdı. Bana güvenmesi gerekiyordu. Olaylar bu kadar rahatsız edici bir şekilde gelişirken, köle gibi davranmaya devam ettiğim sürece bana bağlanacağını biliyordum.

Saatler geçmişti ve uyku gelmiyordu. Sadece benim için değil, Eleven için de. Onu kapıdan çıkmaya ikna etmek için uzun bir sessizlik süresi gerekti. Şimdi, ben battaniyesini yerde dinlenmek için kullanırken o şiltenin üzerinde yatıyordu. Çimento, açıkta kalan kollarımı ve bacaklarımı ısırarak havadan daha soğuktu. Altımdaki ince kumaştan sızarak tüm bedenimin titremesine neden oluyordu. Ve Eleven da daha iyi durumda değildi. Sırt üstü yatıp tavana bakarken bile sıcaklıktan titriyordu.

"Adını hiç
öğrenemedim." "Aamir.
Senin adın mı?"

Koyu renk gözler bir an baktı ama sonra tekrar yukarı bakmaya başladı.

"Dakota... ya da On Dokuz. Gardiyanlar bana böyle sesleniyordu. Gerçek ismimden daha çok hoşuma gidiyor. Hayatım bok gibiydi. Her zaman baktandı. Bu şartlar altında daha nostaljik olacağımı düşünebilirsiniz ama kendimi kandırmayacağım. Dakota yerine 19'u her zaman tercih ederim. En azından yeni bir isimle, kaçtığımızda yeni bir hayat kurabilirmişim gibi davranabilirim. Dakota bunu yapamazdı. Dakota zayıftı. Hiçbir gelecek beklentisi olmayan sıradan bir hayatın içinde sıkışıp kalmıştı."

Aamir hızla gözlerini kırptırdı ve göğsünü örten elbiseye dokundu.

"Bana Eleven diyorlar. Bundan nefret ediyorum."

Kim olduğunu kabul etmesi için onu zorlamadım. "O zaman sana Aamir diyeceğim.

Bana On Dokuz diyebilirsin."

Kim olduğuma dair bir tartışma ya da sorgulama olmadı, sadece

sessizlik içinde düşüncelerine geri döndü. Uyku onu çağırıyordu ama konuşmaya başladığında ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

"Düşünüyordum da... ana kapıdan geçemeyeceğiz. Çok fazla muhafız var. Diğer taraftan kilitli ve tıpkı bunlar gibi elektronik olarak kontrol ediliyor. Eğer başka bir yol bulabilirsek..."

Konuşurken gözleri o korkunç tavandan hiç ayrılmadı. O da çimentoydu. Bizi içine hapseden, aşılmaz bir güç küpü gibiydi. Beyaz Oda'dan kaçış yoktu. Dışarıdan yardım gelmeden olmazdı. Bunu biliyordum ama ona söyleyemezdim.

"Belki başka bir giriş daha vardır. Koridor sonsuza kadar devam ediyor ama bitiyor. Benim gördüğüm bir kapı yoktu. Yolun dörtte üçünde sağda bir koridor fark ettim. Nereye çıktığını bilmiyorum ama öğrenmemiz gerektiğinden de emin değilim. En azından şimdilik. Eğer dışarı çıkarsak, buraya canlı dönemeyebiliriz."

"Ama kalırsak zaten ölürüz. O delilere bir kişi daha yardım etse, bizi ele geçirmiş olurlardı." Bana bakarken başını çevirdi. "Nereden bakarsan bak mahvolduk. Tek şansımız buradan kaçmaya çalışmak. Savaşabilir misin? Bunu maço bir soru olarak söylemiyorum. Yapamıyorsan sorun değil ama bilmem gerek. *Gerçekten*, kendini koruyabilir misin?"

İçimden güldüm. Dışarıdan ise endişemi belli ettim. Bu kölenin eğitimini biliyordum ama sadece şans eseri. Mateo odaya ilk girdiğinde bir uyarı olarak bundan bahsetmişti. "Sanırım öyle. Biraz MMA eğitimi aldım. Birkaç yıl. Tutarlı bir şey değil ama hiç dövüş kaybetmedim."

Yatağın kenarına oturan Eleven'ın gözleri büyüdü. "Ama *senin* ders aldın mı? İnsanlara karşı savaştın mı?"

"Evet, amatördüm ama sanırım profesyonel olabilirdim. Bir süre orada oldukça iyiydim ama hayat her şeyin önüne geçti. Çalışmazsan yemek yiyemezsin."

Başı yavaş bir ritimle sallanırken dolgun dudakları birbirine yapıştı. Dakikalarca ellerini birbirine kenetledi, dizlerinin üzerinde düzleştirdi, ancak düşüncelerinde kaybolurken sıkıya devam etti. Bunu daha önce de kapıdan ilk çıktığımızda yapmıştı. Bunun derin hesaplamalar sırasında yaptığı bir şey olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Akıllı olursak, hızlı hareket edersek bir şansımız olabilir. Başka bir çıkış yolu olup olmadığını görmeliyiz."

"Ama ya hücre tekrar açılmazsa? Ya kırmızı ışık tekrar yanmazsa?"

Endişe alnını kırıştırdı. "Bir kez yaptılarsa, tekrar yaparlar. Bunun tek seferlik bir şey olması mantıklı değil. Ayrıca, bu... *mahkûmlar*... ne yapacaklarını biliyor gibiydiler. Ben bilmiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama sanki hazırdılar. Işıklar değiştiği anda kaos başladı. Bu o değil.

kafası karışmış insanların tepkisi. Hemen birbirlerini öldürmeye başladıklarından bahsetmiyorum bile. Bu öylece olmaz. Kırmızı ışık bir şeyi temsil ediyor. Neyi, bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum. Gitmek zorundayız. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Gözlerim kapıdaki küçük pencereye kaydı ve yiyeceklerin dağıtılacağını bildiğim aşağıdaki yuvayı görmek için aşağı indi. Eleven'a yakın olmak benim için iyiydi ama aynı zamanda bir riskti. Beni erkenden dövmek için gelen gardiyan bir mesaj bırakmıştı. Ana Efendi'den önemli bir mesaj. Burada kalmak iletişimi zorlaştıracaktı ama gerçekten başka bir yolu var mıydı? Bana köleye göz kulak olmam söylendi. Yeni emirler gelene kadar onu korumam istendi. Ayrılırsak Bram Whitlock'un emirlerine uymak tehlikeli olurdu. Yeterince hızlı olmazsam daha da tehlikeli olurdu. Kırmızı ışıklar rastgeleydi. Ya uyuyakalmışsam? Ya Kırk İki'nin takipçilerinden biri ona benden önce u l a ş t ı y s a ? Tüm bu sorulardan kurtulamıyordum. Burası güvenli değildi. Eğer bir şeyler bulamazsak, sadece Ana Usta'mın başarısız olmasından değil, hayatımı kaybetmekten de endişelenmem gerekecekti.

"Şu silah sesleri. Sanırım gardiyanlar odalarında kim kaldıysa öldürüyorlardı. Eğer bir çıkış yolu bulmaya çalışırsak, ışıklar tekrar yandığında dışarıda yakalanmamalıyız. Mümkün olduğunca çabuk arayıp geri dönmeliyiz. Kırmızı ışığın ne kadar süredir açık olduğunu söyleyebilirsin?"

"Beş mi? Belki on dakika? Söylemesi zor. Her şey bulanık." "Benim için de öyle. Güvenli tarafta olmak için beş dakika diyelim. Biz olsak koridorda savaşarak ilerlememiz, bir çıkış olup olmadığına bakmak için diğer tarafa geçmemiz ve sonra geri dönmemiz gerekiyor. Bu gerçekten zorlama. Bir sürü şey ters gidebilir. O psikopatlarla dolu bir odaya geri dönebiliriz. Tabii geri dönmeyi başarabilirsek."

"Başka seçeneğimiz yok. Risk almak zorundayız."

"Şu anda yapamayız. Tek yapabileceğimiz tekrar olana kadar dinlenmek. Gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Ama olacak," diye karşı çıktı Eleven. "Ve olduğunda, olabildiğince hızlı bir şekilde bir silah alıyorum ve o salonu buluyorum. İstersen odada kalabilirsin ama birlikte kalırsak şansımızın daha yüksek olacağını düşünüyorum. Benimle misin?"

Ben cevap vermeden koridorda sesler yankılandı. On bir ve ben küçük pencereye koştuk, sırayla dışarı bakmaya çalıştık. Tam geri çekilmek üzereyken çok tanıdık bir yüz gördüm. Kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir yüz. Ve tam üzerimize doğru geliyordu. Soğuk, mavi gözler benimkilere kilitlendi ve geri çekilip Eleven'ı da yanıma çekerek yatağın yanında dururken nefesim kesildi.

"O ne? Kim o?"

"Şşşt. Sadece-"

Sürgü geri fırladı ve Ana Efendimiz ağır kapıyı açmak için beklemedi. İki muhafız hemen arkasında durmuş, silahlarını tutarak bize doğru bakıyorlardı.

"Sen."

Bram'in kaşları kölenin öfkesi karşısında kalkarken elim Eleven'a gitti ve beyaz önlüğünün arkasını yumrukladı.

"Başka biri olmasını mı tercih edersin?"

Eleven omuzlarını gevşeterek başını salladı. "Hayır. Buradan çıkmak istiyorum. İkimiz de isteriz. Diğer hücrelere geri dönebilir miyiz?"

"Köle Sırası mı?" Ana Efendi'nin başı sallandı. "Korkarım ki hayır. Muhafızlarımdan birini öldürdün. Canını almak için burada olmadığım için şanslısın."

"Ben... Elimde değildi. Aklım başımda değildi. Bunu şimdi anlıyorum.

Lütfen, lütfen.

Bir daha olmayacak. Sadece geri dönmemize izin ver. En iyi şekilde davranacağız." "Eminim olursunuz ama kurul kararını verdi. Siz burada kalacaksınız.

Ne kadar kısa sürerse sürsün, günlerinin geri kalanını burada geçireceksin. Ya bu ya da idamla ölüm. Onları biraz daha zamanın tadını çıkaracağına ikna ettim."

"Hayır. Bunu yapamazsın! Kalırsam hiç zamanım kalmaz. Baştan beri burada olmam senin suçun. Bunu sen yaptın. Beni buraya sen getirdin."

"Yaptım ve hiçbir şey değişmeyecek. Kalacaksın." Mavi gözlerini bana çevirdi. "Buranın iki kişilik bir hücre olduğunu sanmıyorum. Gardiyanlar."

"Bekle. Bekle!" Adamlar ileri atılırken Eleven koluma kilitlendi ve beni geri çekti. "Burada ne olduğunu biliyor musun? Kırmızı ışıklardan haberin var mı? Bizi ayırırsan ölürüz."

"O zaman daha sıkı dövüşmeyi öğrensen iyi olur. *Hayatta kalmayı öğren*, Eleven. Whitlock'ta yapabileceğin tek şey bu."

Bölüm 12

Bram

Söylediklerim Eleven'ın bildiğinden çok daha fazla şekilde doğrudu. İnsanın hayatı için savaşması gereken tek yer Beyaz Oda değildi. Yolsuzluk en üst düzeylerde hüküm sürüyordu. Bunu benden daha iyi kimse bilemezdi. Everleigh'in sözleri unutmama izin vermiyordu. Kölesinin güvenliği için yaptığı yakarışlar, savaşmazsak hiçbirimizin zamanı olmadığını hatırlatıyordu. Savaşmam gerekiyordu ve sadece sevdiğim kadını geri almak için değil. Ana Efendi pozisyonum için de savaşmalıyım. Kan bana bu unvanı vermiş olabilirdi ama kan dökmek onu elimden alabilirdi. Everleigh bunu ima etmişti. En tepeye yerleştirdiğim adamlara güvenmediğini biliyordum. Şimdi tek yapmam gereken gözümü kimin üzerinde tutacağımı ve hangilerine güvenebileceğimi bulmaktı.

On Bir'in bağırıları yan odadan geliyordu ama ben daha çok On Dokuz'a odaklanmışım ve sesimi alçaltarak ona doğru ilerliyordum. Talimat bekliyordu. Konuşmamız gerektiğini biliyordu ama söylemek üzere olduğum şey benim için olduğu kadar onun için de iyi olmayacaktı.

"İlk fırsatta ona geri döneceksin. Size iyi haberler veremem. Şu andan itibaren ikinizin de kalacağı yer burası."

"Ama, Ana Efendi."

Başımı sertçe sallayınca durdu.

"Yönetim kurulu kararını verdi. Bu son karar. Eleven'ın Everleigh ile olan bağlantısı yüzünden, onun ölmesini istediler. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Kararı size bizzat söylemek için buradayım. Şimdi..." sesim daha da alçaldı, "eğer bir noktada güney kanadının kapısı açık olursa, bir mahkûmun özgür olmadığını belirten hiçbir kural yoktur. Ölene kadar Beyaz Oda'da kalacak. Eğer Beyaz Oda'dan kaçarsa... artık bir mahkum değildir, değil mi?"

"Bir boşluk mu?"

"Buradan ayrılır ayrılmaz yazmayı düşündüğüm bir tane. Whitlock İncili'nin her zaman yeni kural ve düzenlemelere ihtiyacı vardır."

"Ama kurulun ve Yüksek Lider'in bunları imzalaması gerekmiyor mu?"

"O kısmı bana bırak. Ben bir avukattım, On Dokuz. En iyisiydim. para satın alabilir. Ne yaptığımı biliyorum." Geri çekilirken yüzümü duygulardan arındırdım. Odadan çıkarken muhafızların duyabileceği hiçbir veda sözü söylemedim. Onlara göre, bir köleyi hak ettiği yere geri götürüyordum.

Oda. Bir şeyden şüphelenseler bile, hiçbir şey bilmiyorlardı.

Ana kapıda bizi sessizlik karşıladı ve kilidi açarken kapıyı çektim. Güvenlik odasına girdiğimde muhafızlar çoktan saygı duruşuna geçmişlerdi.

"Köleye haber verildi. İki mahkûmu ayırdım ama bir sonraki kırmızı ışıktaki aynı hücreye dönmekte serbestler. Ana Efendinize bildirmeniz gereken bir şey var mı?"

Üç muhafız birbirlerine baktı ve hızla başlarını salladı. "Hayır mı? Hiçbir şey mi?" Tedirginlikleri her hallerinden belliydi. sandalyeye oturdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendini tutma," dedim cesaretle. "Son zamanlarda meşgul olduğumu biliyorum ama bu artık sizin Ana Üstadınız olmadığım anlamına gelmiyor. Yüksek liderinize rapor veriyorsunuz, ancak ben asla bir soru veya endişeden daha uzakta değilim. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

İki kişi başını sallarken bir diğerinin ağzı açıldı, ancak o da katılınca kapandı. "Güzel. Yüksek liderinizin altında çalışmak nasıl? Ona inanıyor musunuz? onun pozisyonunda?"

"Oh, evet. Kesinlikle," diye atıldı biri.

"Peki ya siz ikiniz? Gerçeği söylemenin hiçbir sonucu olmayacağını bilin. Bu odada konuşulanlar dördümüzün arasında kalır."

"Şey..." Odadaki en yaşlı kişi, koyu tenli ve kısa saçlı bir adam, ellerini ceplerine soktu. Dikkatini bana vermeye devam etti ve kendisine neredeyse şaşkınlıkla bakan diğer iki gardiyana bakmayı reddetti. "Sanırım ele alınması gereken bazı sorunlar var."

"Öyle mi?" Daha dik oturdum ve gömleğindeki soyadına baktım. "Lütfen Makely, devam et."

Tereddütle adamlara baktı. Daha ileri gitmenin onun için zor olduğunu söyleyebilirdim ama her neyse sonunda başını salladı. "Muhafızların bölünmüş olduğu bir sır değil. Önce... West Harper eski yöntemlerle başlayken, şimdi de senin dönüşünle. Hanımefendi... Köle..."

"Everleigh," diye ekledim.

"Nasıl isterseniz. Bayan Everleigh'in muhafızları kendi tarafına çekmesiyle birlikte çoğumuz birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız. Bazıları onu seviyor. Bazıları sevmiyor. Whitlock son bir yıldır otorite konusunda inişli çıkışlı bir yol izliyor. Yüksek liderin bunu uygun bir şekilde idare ettiğinden emin değilim."

"Bu konudaki genel görüşün nedir Johnson? Nerede duruyorsunuz? Ne yapılması gerektiğine inanıyorsunuz?"

Dudakları tedirginlikle büzüldü. "Olmam gereken yerde duruyorum, Ana Efendi, siz ne isterseniz. Ama kimse tüm hikâyeyi benim kadar bilemez. İlk elden görmeden bir durum hakkında taraf seçmek

Herhangi bir şey. West Harper ve onun için görevlendirilen ana muhafızlardan biriydim. Her şey boyunca Hanımefendi Bayan Everleigh'in yanındaydım. Küçük bir kızı kurtarmaya çalıştığı için kırbaçlandığında, kırılmayı reddetmesini izledim. Kocasına durması için yalvarmadı. Merhamet için ağlamadı. Hiç böyle bir güç görmemiştim. *Asla*. Ne yaptıysa, onun için yaptı-"Durakladı. "Kölelerin burada bir rol oynadığını biliyorum ve buranın ne olduğu hakkında bir şey söylemiyorum, ama o kadın herkesin iyiliğini düşünüyordu. Böyle bir yerin sorunsuz işlemesi için her tarafı gören birinin olması gerekir. Ve evet, kaçtı ve bu onu bir hain yapar, ama... ama... onu geri getirmeye çalışıyorsunuz. Gitti çünkü... Yaşadığı onca şeyden sonra kim gitmez ki? Baş liderin onu bir canavar gibi göstermesi doğru değil. Eğer o bir canavarsa, ben de Noel Baba'yım. Yaptığı hiçbir şeyde suçum yok. West Harper'ı o öldürdü. Madalyaya ihtiyacı var, idam cezasına değil."

Onu kaybetme düşüncesi bile içini ısıtıyordu. "Yüksek liderin ima ettiği şey bu mu? Everleigh'in ölüm cezasına çarptırılacağını mı?"

Gardiyan yere baktı. "Özel bir şey söylemiyor ama ima ediyor."

"Peki ya siz ikiniz?"

Onların fikrini almadan hiçbir yere gitmeyeceğimi anlayan, az önce konuşan adamın arkasına bir şekilde kendini koymuş olan kişi omuz silktili.

"Onu tanı mıyordum. Her yerde söylentiler vardı. Kim olduğu, ne yaptığı. -"Bu durum hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eğitimim bana onun bir hain olduğunu ve yüksek liderim ne karar verirse ona itaat etmem gerektiğini söylüyor."

"Ya sen?"

Üçüncü adamın yüzü sertti. Sorgulamamdan hoşlanmamıştı, bu çok açıktı.

"Benim fikrimi mi istiyorsunuz, Ana Efendi? Benim gerçek, dürüst fikrimi mi?" "Kesinlikle. Olabildiğince dürüst."

İki adım öne çıktı ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Dost mu düşman mı olduğundan emin değildim ama bir şeyden emindim: İçinde bir güç vardı. *Bir lider*. Bıçağının ağırlığı kendini belli ediyordu ama ben dikkatimi onunkine vermiş, yüzündeki her küçük çizgiyi analiz ediyordum.

"Whitlock düştü. Efendiler gelir ve gider. Arkanızdan entrikalar çevirirler. Köleler sonuçlarından korkmadan ayaklanıyor. Eskiden hiç böyle olmazdı. Burayı çok az kişinin hayal edebileceği bir güçle yönetiyordunuz ve Ana Efendi'yi geçmeye cesaret edemezlerdi. Herkes s i z d e n korkar ve size hayranlık duyardı, sadece ne kadar hayranlık duyduğunuzu bilmezsiniz. Merak ediyorum, bu kadın, sevdiğin bu köle, geri döndüğünde seni düzelterek mi, yoksa sonsuza dek dönmesi için dua ettiğimiz Ana Efendi'nin sonu mu olacak?"

Saniyeler boyunca konuşmadım. Her kelime kendi öz değerlendirmeme karşı tartıldı. Bram Whitlock kimdi? Önceden kimdi, şimdi kim oldu? Kime dönüşecekti?

Parmağımı sandalyenin koluna vurarak bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim. "Bunun için teşekkür ederim. Aşk insana pek çok şey yaptırabilir. İyi. Kötü.

İkisi de. Ne olursa olsun, benim için ne yaptığını söyleyeyim. Everleigh sevdiğim ilk insan. İlk derken, kelimenin tam anlamıyla bunu kastediyorum. Duvarlarımı yıkan ve bana hissettiren tek kişi o. Bir şey hissettiğimde, bunu kolay kolay yapmam. Dolayısıyla, bu arayış için aldığım önlemler. Bunca zaman sonra gözlerimin açılmaya başladığını söyleyebilirim. Ve bu onun sayesinde. Döndüğümünden beri ihmal ettiğim şeyleri görmemi sağladı. Whitlock bir değişim geçiriyor, evet. Bunu inkar etmeyeceğim. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım, ama bu yüzden şimdi burada sizinle konuşuyorum - babamın asla yapmayacağı bir şey. West Harper da yapmazdı. Buranın ne olacağı umurunda. Burası benim evim. Burası senin evin. Whitlock bazı büyük değişikliklerden geçmek üzere ve bunlar daha iyisi için olacak. Bilmem gereken şey, eğer Ana Efendiniz geri dönerse, çok takdir edildiğini söylediğiniz kişi... korumam olarak beni destekleyecek misiniz? Statüm ne olursa olsun, bekâr, bir köleyle ya da *evli*, sadakatinize sahip olacak mıyım?"

İlk konuşan yaşlı adam gülümsemesi yüzüne yayılırken yere doğru baktı. "Kesinlikle yapacaksın."

Sonuncusu tereddüt etti. "Whitlock ile gerçek Bram Whitlock mu?"

Evet." "Peki ya sen?"

En genç gardiyan beni içeri alırken yüzündeki sert ifade hâlâ duruyordu. "Eski seni tanı mıyordum. Yüksek liderimi takip ediyorum. Bildiğim kadarıyla seni çok destekliyor."

"Ben, ama benim kararlarım değil. Bu ikimizin tartışması gereken bir konu olacak." Başımı eğerek ayağa kalktım ve Everleigh'le evlenme kararım konusunda hevesli görünen ilk adamın bakışlarını üzerimde tuttum. İma ettiğimi anladığını biliyordum. *Makely*.

Adını ezberleyerek oradan ayrıldım. Ana salona doğru geri dönerken yüzümden eksik etmediğim sıcak gülümseme eridi. Her ne kadar zihnim Everleigh'i görebilmek için videoya çekmemi söylese de, ben daha çok onun benden ne yapmamı istediğine odaklandım. Onun istediğini yapmanın ne *anlama geldiğine*. Bu benden üstün olduğu anlamına mı geliyordu? Emirleri o veriyor ve ben de onları yerine mi getiriyordum? Buna inanmayı reddettim. Ben kaybolmuşken o mantıklı davranıyordu. O benim karanlığımdaki ışıktı. O yücelik ve mantıktı. Yine de gözümünden kaçmadı: Onun aşkı bir savaş başlatacaktı.

Bölüm 13

Aamir.

Uyku, taze kan ve korkunç şiddetin kitlesel tonlarında geldi. Nereye dönsem, yeni biri peşimden geliyordu. Silahlar hazır, insanlık dışı donmuş yüzler bana doğru koşuyordu. Geniş gözlerinde ve açık ağızlarında bir boşluk vardı. Yanaklarına çoktan kızıl sıçramıştı ve avlanmalarındaki açlığı gözden kaçırmadım. Bu beni hazır olduğum pozisyonda donup bıraktı. Belki de bir parçam bu rüyanın ne kadar gerçek olabileceğini biliyordu. Belki de olacakların bir önsezisiydi. Bir noktada, kafesimin dışındaki aslanlarla yüzleşecektim. Beni canlı canlı yemeye hazırdılar. Benim ölümüm onların panzehiriydi. Hayatım... hala tam olarak anlayamadığım bir kurtuluş.

Yatakta yatıyordum, kâbusumun etkisiyle sıırıslıklam olmuşum. Göğsümdeki güm *güm* sert bir şekilde çarptı. Kendimi hasta hissediyordum ve bunun saatler önce bana getirilen yemeği yememiş olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hey. On dokuz."

Sesim boğuk çıkmıştı. Rüyamın sonunda yaptığım gibi uykumda çığlık mı atıyordum?

"Evet. Buradayım."

Derin bir nefes aldım ve rahatladığımı hissettim. On Dokuz aniden giderse ne yapacağımdan emin değildim. O sahip olduğum tek şeydi. Hiç kimseye yakın olmamıştım. Her zaman Layla ve ben vardık ama şimdi o yoktu. Bir parçam bu yüzden Ondokuz'a bağlandığımı hissediyordu. O yakınlığı özlemiştim. *İkizimi özledim*. Bu düşünce bile gözlerimi yaşarttı.

"İyi misin?"

Burnumu çektim. "Evet. Kötü bir rüyaydı."

"Sorun yok. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Kırmızı ışık tekrar yandığı anda buluşacağız ve bizi ayırmaya çalışırlarsa canları cehenneme. Bu bir daha olmayacak."

Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzüldü ve beni görememesine rağmen başımı salladım.

"Düşünüyordum da," diye devam etti On Dokuz, "odanıza ilk kez girdiğimde, tüm aksiyon aslında burada, ortadaydı. Eğer geçebilirsek

o salona ulaşma şansımız var. Silah almaya gittiğinizde, bulabildiğiniz en uzun silahı bulun. Bu onları belli bir mesafeye koyar ve belki de caydırır."

"Tamam. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Ayrıca... biri peşinizden gelirse geri çekilmeyin. Öldürmekten korkmayın. Seni öldürmek için iki kere düşünmeyeceklerdir. Tereddüde yer yok."

"Biliyorum." Sorular ortaya çıkmaya başlayınca kaşlarım çatıldı. "Buraya nasıl geldiğini hiç sormadım. Burada olmaman gerektiğini söyledin. Ne yaptın?"

On dokuz o kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse beni duyduğundan emin olamayacaktım. "Muhafızlara saldırmaya devam ettim."

"Ama hiç öldürmediniz?"

"Bunlardan hiçbiri değil, hayır. Ama daha önce öldürdüm."

Şaşkınlık yüzümü aydınlattı. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Bu adamın geçmişini bilemezdim ama belki de tahmin ettiğim gibi değildi.

"Kimi öldürdün?"

"Bu biraz karmaşık."

Ayrıntı vermeyince ayağa kalktım ve yavaşça yürümeye başladım. Zorlamak yanlış olurdu. On dokuz hazır olduğunda bana söyleyecekti. Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmeye çalışmıyordu ve bu iyi bir şeydi. Yunanistan'dan ya da onu takip eden tekne yolculuğundan bahsetmeyi midem kaldırmıyordu. Ya *da Layla'dan*. Özellikle de ondan.

Uzaktan gelen ayak seslerini çok iyi bildiğim bir gıcırta izledi. Yemek geliyordu. *Öğle yemeği*.

Gardiyan acele etmedi ve ben de kapım çalınana kadar bekledim. Kapağı açtım ve tepsiyi aldım, kahkahalar arasında durakladım. Aşağı inerek aralıktan baktım, bir çift yuvarlak, hafif gözle yüz yüze geldiğimde neredeyse tepsimi düşürüyordum.

"Boo."

"Ne... kim?" Gözlerimi kısıtım, küçük kız bir adım geri çekilirken gördüklerime inanamıyordum. Beline kadar örülmüş uzun kızıl saçları vardı. Üzerinde standart beyaz bir elbise vardı ve rengi soluk teninden pek de farklı değildi. Dolgun dudakları kocaman bir gülümseme halindeydi ve sadece alt dudaklarını ısıracak kadar uzun süre kayboluyordu.

"Seni getirdiklerini gördüm. Senden hoşlandım."

Tavrından dolayı kafam karışmıştı, konuşmam neredeyse imkânsızdı.

"Oraya nasıl gittin? Yiyecekleri dağıtmana izin mi verdiler?"

Bana karşı olan çekiciliği kayboldu. Yüzü öfkeyle gerilmeden önce sadece bir saniyeliğine somurttu.

"Kimse sana terbiye öğretmedi mi? Adımı sorman gerekiyordu." "Ah. Özür dilerim. Senin adın ne?"

"Kırk iki," dedi yine gülümseyerek. "Senin mi?"

"Aamir."

"*Yanlış.*" Yanıt yüksek sesle ve sinirli bir şekilde geldi. "Tekrar deneyin."

"Aamir."

"O kişi öldü. O burada yok. Yine." "*Aamir.* Sadece Aamir. Asla bir numara değil."

Stoacı bir yüzün ortasında iri gözler kırıştı.

"Anlıyorum. Aralarında bir hayalet yaşıyor. Hayaletleri sevmem." "Sana numaramı söylemediğim için mi benden hoşlanmıyorsun?"

"Babam her zaman kim olduğunu saklamak zorunda olan herkesin sırları olduğunu söylerdi.

Sırlar öldürebilir, biliyorsunuz."

"O 11 yaşında."

On Dokuz'un sesiyle başım öfkeyle onun hücreğine doğru döndü.

"O On Bir, ben de On Dokuz. Burada yeniyiz. Bağışlayın onu. O daha yeni evimize alışmakta zorlanıyorum. Kırk iki, biraz yana kayabilir misin? Sizinle resmi olarak tanışmak isterdim ama bulunduğunuz yerden sizi göremiyorum."

İtaat ederken gülümsemesi geri geldi. Başını yana eğerken kırmızı örgüleri sallanıyor ve gülümsemesi büyüyordu.

"On dokuz. İlginç. Numaranı nasıl aldın?" "Pardon?"

"Sen yenisin... değil mi?"

"Yepyeni."

"Dediğim gibi, *ilginç*. Sayım sadece on üçe kadar. Yirmi yedi, on üç. Bu sabah getirildi. Koyu renk saçlı, neredeyse altın rengi gözlü, bal tenli. Ufak tefek **b i r** kadın, benden çok büyük değil ama birkaç yaş büyük olduğunu duydum. Onbir'in kabulünden bu yana sadece iki kişi arttıysak sen nasıl ondokuz oldun?"

Sessizlik.

"Hiçbir fikrim yok. Burada kuralları ben koymuyorum."

"Hayır, hayır, bilmiyorsun," dedi, ona doğru biraz daha yürüyerek.

"Benim var. Numaranı göreyim."

Kız ortadan kayboldu ve hava ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Büyüleyici. Mürekkebin var, On Dokuz, ve dediğin gibi okunuyor." "Dediğim gibi, kuralları ben koymuyorum. Tek bildiğim burada olduğum." "Bu nasıl oldu?"

"Gardiyanlarla dövüşmek," diye araya girdim. "Kırk iki, kuralları senin koyduğunu söylemiştin. Bu doğru mu? Yani, burada yemeğimizi dağıtıyorsunuz."

Bana doğru gelirken kızıl saçları göründü. "Burada yetkili benim dedim. Benden şüphe mi ediyorsun, Eleven?"

İsmi duyunca dişlerim sıkıldı, ama biriyle tartışacak değildim.

Çocuk.

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece merak ediyorum, bu kırmızı ışıklar ne için? O kırmızı ışıklar

Öldürmek. Kaos. Bunların amacı ne?" "Eğlence, tabii ki."

"Eğlenceli mi? Öldürmek senin için eğlenceli mi?"

Alay etti. "İkiyüzlü, neden burada olduğunu biliyorum. *Babam gibi konuşuyorsun.*

Babam her zaman ölü şeylerle oynamanın iyi olmadığını söylerdi. En son çay içtiğimizde artık bunu söylemiyordu. *Çok* sevimli bir misafir rolünü oynadı. Zehir etkisini göstermeden önce kaç bardak içtiğini bilmek ister misiniz? Sana bir ipucu vereyim. Ağzından köpükler gelmeye başladığında döllere hala kalçalarımın arasında ıslaktı."

Kapının diğer tarafından kahkahalar yükselirken kapağı bıraktım ve tepsimi düşürdüm. Üstte duran fincan yana düştü ve plastik kapağı kırıldı. Sadece çay olduğunu tahmin edebildiğim koyu renkli sıvı beton zemine döküldü.

"Görüşürüz, Eleven."

Arabadan gıcırtilar geliyordu ve ben On Dokuz'la beni ayıran duvara koşarak yumruğumu vurdum. "Çayı içme. Çayı içme!"

"Duydum. Ben de yemek yemeyeceğim, çok teşekkür ederim."

Boğuk bir ses beni terk etti ve oturmak için yatağa doğru ilerlerken avuç içimi alnıma bastırdım. Düşünceler ve korkular zihnimde endişeli bir kasırga gibi dönüyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Kırmızı ışıklardan korkuyorsam, şimdi de yeme ve içme konusunda endişelenmem gerekiyordu. Kırk iki yetkili olduğunu söylemişti. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onun statüsünü inkâr edemezdim. Ne de olsa tepsileri teslim etmesi için onu serbest bırakmışlardı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Ama boşuna mı endişeleniyordum? İşkence fiziksel olmaktan çıkıp zihinsel bir hal mi almıştı? Şansımı denemediğim sürece bunu bilmenin bir yolu yoktu, ki bu riski göze alamazdım. Ya kırmızı ışıktan ölecektim ya da zehirlenerek. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Ve zaman geçtikçe cevap gelmiyordu. Saatler. Kesinlikle gece. O zaman bile... hiçbir şey.

Uyku, kâbusların beni uyandırmasına yetecek kadar beni etkisi altına aldı. Tekrar uykuya daldım, aklı başında, öldürücü ninniler arasında gidip geldim. Nerede olduğumdan ya da gördüklerimin gerçek olup olmadığından emin olmadan uyandım. Gerçeklik elimden kayıp gidiyordu. Hücremde yaşadığım çılgınlık geri dönüyordu ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Kız kardeşim ve küçük kız arasında iniltiler yükseliyordu, ikisini de bu şekilde istemiyordum. Beynim, bu kadar genç bir kızın böyle bir muameleye maruz kaldığını ve bu hale geldiğini bilmenin travması olduğunu söylemeye çalıştı.

onun yüzünden. Bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Sadece durmasını diledim.

Midemden hırıltılar yükselmeye başlayınca açlığımı görmezden gelerek yan döndüm. Mide bulantısı beni çevredeki seslere uyum sağlayacak kadar uyanık tuttu ama kapalı gözlerimden gelen karanlık, kontrol edemediğim sahneler sundu.

Layla yanımda yatıyordu. Küçükken hep birlikte uyurduk. Ailelerimiz bizi ayıramazdı ve birçok başarısız denemeden sonra bunu denemediler bile. Ona sarılırdım ve huzur beni ele geçirirdi. Şu anda onu gerçekten kucağımda tuttuğuma inanmayı o kadar çok istiyordum ki. Her şeyin yoluna gireceğine dair o hissi yaşamak istiyordum. Çaresizlik o kadar güçlüydü ki, sırtının göğsüme baskı yaptığına yemin edebilirdim. Kollarım ona sarılmış olacaktı ve şampuanının kokusundan gelen o hafif tatlılık bana her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirecekti.

"Çok fazla endişeleniyorsun."

Kelimeler zihnimden o kadar net bir şekilde süzüldü ki, bildiğim kadarıyla gerçekten yatağımda olabilirdi.

"Korkuyorum. Layla... Seni özledim. Söz

veriyorum..." "Ağlıyorsun. Ağlama kardeşim. Ben

buradayım." "Ama değilsin."

"Henüz değil ama yakında olacağım. Beni almaya geleceksin, Aamir. Çok yakında görüşeceğiz."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kapana kısıldım. Buradan

çıkabileceğimden emin değilim." "Çıkacaksın. Beş...dört...üç...iki...

Bip! Bip! Bip!

Bölüm 14

Scout 19

Hazır değildim. Akşam yemeğini mi kaçırmıştım? Gecenin bir yarısı mıydı? Tepsimiz hiç gelmedi. Zaman beni şaşırtıyordu ve ani kırmızı ışık beklemediğim bir şeydi. İlkinden çok kısa bir süre sonraydı. Nöbet tuttuğum zamanlar, neredeyse her zaman sabahın erken saatlerinde ve genellikle en az üç ila dört gün arayla olurdu.

Etrafımdaki duvarlar kırmızıya boyanmıştı ve yataktan fırladığımda bacaklarım o kadar hızlı hareket ediyordu ki omzum sarsıcı bir güçle duvara çarptı. Dengem bozulmuştu ama bu kendimi kalabalık koridora atmama engel olmadı. Önümde devam eden katliamı daha anlayamadan yüzüme kan sıçradı ve bir adam yere düşerken yanımdan yuvarlandı.

"Al şunu!"

Bana çivili bir sopa fırlatırken Aamir'in sesi gürlüyordu. Elinde de aynı uzunlukta bir şey tutuyordu. Sabah yıldızının da sopaya benzer bir sapı vardı ama ucunda piramit şeklinde büyük çivileri olan büyük bir metal top vardı. Şansımızın bu kadar yaver gitmesine gülümsemek istedim ama Kırk İki'nin parmağının bizi gösterdiğini fark ettiğimde kendimi hazırlamaktan başka bir şey yapacak zamanım olmadı. Bir grup adam bağırdı ve Aamir'le birbirimize baktık. Konuşmak için zaman yoktu. Ben koridorun sonuna doğru fırladım, o da hemen yanımda duruyordu. Ne zaman biri yaklaşırsa, ikimiz de saldırmakta tereddüt etmiyorduk. Ama durmadık. Sahip olduğum tüm hızımla koştum, Aamir'in de aynı hızda olması beni rahatlattı.

"İşte! İşte salon!"

Giriş yaklaştıkça arkamızdaki adamlar da yaklaştı. Nabzım fırladı ve kırmızı ışıklı salona döndüğümüzde daha da arttı. Az önce çıktığımız ana salondan daha karanlıktı. Mekâna girmenin verdiği bir tedirginlik vardı. İçgüdülerim daha fazla ilerlemememi söylüyordu ama arkamızdaki adamlar beni koşmaya devam ettirdi. Kapılar bulanıklaştı. Bunların artık kullanılmayan eski hücreler olduğunu biliyordum, ama Üstatların Beyaz Oda hoşlarına gidiyorsa buralarda kaldıkları biliniyordu.

"Ahhh!"

Üzerime bir ağırlık çöktü ve tökezledim, koşmaya çalışan Aamir'i bir şekilde ayakta tuttum. Yan tarafını tutuyordu ama kandan başka bir şey görmüyordum.

hızını korudu.

"İyi misin?"

İlerideki kapı yaklaştıkça tek yaptığı yüzünü buruşturmak ve başını sallamaktı. Gözlerim tuttuğu yer ile ilerideki çıkış arasında gidip geliyordu. Bir parça koyu ıslaklık elbisesini lekelemişti ve her saniye daha da büyüyordu. Elim pazusunu sıkıyor, ne kadar garip olsa da bırakmayı reddediyordu.

"Kapana kısıldın! Gidecek hiçbir yerin yok!"

Ardından gelen sesi ve kahkahaları duymazdan gelerek, kapıya yaklaştığımızda bile hızımızı kesmedim. Kapı kolunu kavradım ve ağırlığımı tuğladan bir duvar gibi hissettiğim şeye verdim. Göğsümdeki hava kesildi ve Eleven'la ben birbirimizin üstüne yere yığıldık. Ağzım açık kaldı ve oksijen bulmak için savaşıırken paniğe kapıldım. Bir adamın salladığı kırbacın acısı pazıma ve göğsüme yayılırken başka bir biçimde geldi. Yanan ve elbisemi yırtan ateşi tüm gücümle içime çektim.

"Kilitlendi." Üçünden daha fazla kahkaha yükseldi. Hepsi de genç sayılırdı ama kırbacı tutan adam pek öyle görünmese de ellili yaşlarına yaklaşmış olmalıydı. Diğer ikisinin elinde deriyi parçalamaktan daha fazla hasar verebilecek silahlar vardı. Birinin elinde çekice benzeyen ama ucu çok daha büyük olan bir maul vardı, sonuncusunun elinde ise bizi lime lime edebilecek pürüzlü metal parçaları olan bir cat-o-nine vardı. "Kırk iki sizin pek iyi olmadığınızı söylüyor. Şey... sen bağışlanacaksın," dedi beni göstererek. "Ama sen, güzel çocuk, sen öleceksin."

Adamın kolu geri çekildi ve tam daha kavurucu bir s ı c a k l ı k beklerken Eleven ve ben geriye yuvarlandık. Adamların gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaştı ve silah sesleri duyuldu. Kısa bir süre içinde üçü de yere yığıldı. Alınlarının ortasındaki bir delikten kan sızıyor, alınlarından akıyordu. Başımı yana çevirdiğimde bir çift siyah file çorapla yüz yüze geldim. Kadın geri çekildi, bize sırtarak bakarken silahını yanına dayadı.

"Ben de tüm bu kırmızı ışık eğlencesini kaçıracağımı sanıyordum. Sanırım geç kalmadım."

Ayağa fırladım ve Eleven'ı da kendimle birlikte yukarı çektim. Muhteşem sarışınla konuşmak neredeyse imkânsızdı. Vücudu bir kum saati gibi yapılıydı ve deri bir iş elbisesinin içinde tatlı kıvrımları vardı. Parlak kırmızı ruj ve koyu renk göz farı sürmüştü. Gözlerinin mavisi neredeyse parlıyordu.

"Eminim gitmen gereken bir yer vardır? Bütün gün yolumu kesmeyeceksin, değil mi? Eğlenmek için hala zamanım var ve sen bunu elimden alıyorsun."

"Tamam. Teşekkür ederim..."

"Bayan Jane. Ve bundan bahsetme." Kapıda durdu, kapıyı tuttu

açık bıraktı. "Çok tatlısın. Ne zaman koşmayı bırakmaya karar verirsen, dairemde olacağım. İki seksen üç. Beni görmeye gel, *köle*."

Her şeyi anlatan göz kırpmasıyla durakladım. *O biliyordu*. Belki gerçek kimliğimi bile biliyordu. Bunun mümkün olmasının tek yolu Ana Efendi'nin ona bilgi vermiş olmasıydı ki bundan hiç şüphem yoktu.

"Hadi gidelim. Acele etmeliyiz."

Eleven'ı en yakın salona doğru çektim ve Hanımefendinin daha

"Nöbetçi aşağıda devriye geziyor. Şu koridoru deneyin. Sana hizmet edebilir iyi."

İtaat ettim, gözden kaybolmadan önce ona bir kez daha baktım. Dön. Ağzım kurumuştı ve kaçışımıza odaklanmam gerekirken sarışın birden düşüncelerimi ele geçirmişti. Metresler Whitlock'ta yeniydi ve doğrusu pek hoş karşılanmazlardı. Benim için bir sorun teşkil etmeyecekti. Etrafımda böyle birinin olmasına alışabilirdim. Özellikle de bu gece tasvir ettiğinin yarısı kadar bir kadınsa.

"Bu da neydi böyle? Köleleri öldürmek istedi ama bizi serbest bıraktı. Bu hiç mantıklı değil."

"Cidden bunu sorgulayacak mısınız? Özgürüz. Ayrıca... benim tatlı olduğumu düşündü."

Önümdeki kavşakta yavaşlarken Aamir'e omzumun üzerinden bir sırtıma attım. Yakalanmayacağımız tek bir yer olduğunu biliyordum ama oraya ulaşmak çok zor olacaktı.

"Kırmızı ışıklardan sonra ateş edenin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Olabilir. Hiçbir fikrim yok." Durakladım, dönüşün etrafını görmek için başımı dışarı çıkardım. "Burası temiz. Senin tarafın nasıl? Kırbaç seni vurdu mu?" Sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark ederek ağzı açık kalmış önlüğü inceledim. "Evet. Ben iyiyim. Seni daha kötü yaptı."

Ancak o zaman kendi kanlı önlüğümü fark ettim. Parmağım yarılmış derinin üzerinde gezindi ve derinliği hissederek irkildim.

"Sadece bir kesik. Dikişe bile gerek yok."

"Ben de öyle."

"Güzel. Hayatın için koşmaya hazır mısın? Koşuyoruz, koşabildiğimiz kadar hızlı ve sert koşuyoruz. Koridor uzun görünüyor. Muhafız yok ama bu gelmeyecekleri anlamına gelmez."

"Ben hazırım."

"Emin misin?"

"Evet. Yakalanmadan önce buradan gidelim."

Bir bakış daha attıktan sonra köşeyi döndüm.

kelimeler. Eğitim, üzerinde durduğum bir şeydi ve Eleven'ı geride bırakmaya başladığımda bunu gösterdi. Ve bunu yapmamın bir nedeni vardı. Onunla aramda ne kadar mesafe olursa, önümdeki tehlikeleri o kadar iyi gözlemleyebilirdim. Koridor Beyaz Oda'daki kadar büyük değildi. Eleven bu kadar yakinken bir muhafızla dövüşemezdim. O muhtemelen yoluma çıkmadan olmazdı. Bu ikimiz için de iyi olmazdı.

Yükseklik artıyordu ve kalenin terk edilmiş kısımlarına doğru gittiğimizi biliyordum. Önce sola, sonra sağa döndük. Karanlık bizi sarana kadar doğru noktaya geldiğimizi anlamadık. Çarşaf kaplı kanepeler ve masalarla dolu geniş bir oda göründü. Nefes almak için durduğumda havayı derin bir küf kokusu doldurdu.

"Burası da neresi?"

Eleven yavaş bir daire çizerek dönerken derin bir nefes aldı.

"Biliyorsam ne olayım. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum ama burası tam bir labirent. En azından güvenli görünüyor."

"Evet, güvenli. Öyle umalım. O Beyaz Oda'ya geri dönmeyeceğim. Oraya dönmeden önce öleceğim."

"Bu ikimizi de yapar."

Bölüm 15

Bram

Kendimi hiç olmadığım kadar eski halimde hissettiğimi söylemek hafif kalırdı. Viskimi yudumlayarak bekledim ve masada benimle birlikte içmeye devam eden Derek'e gülümsedim. Toplantı benim açımdan sorunsuz geçmişti. Çıkarılan birçok yeni yasadan kimse **ş ü p h e l e n m e m i ş t i**. Bir bakışta, güvenliği artırıyormuşum gibi görünüyordu. Herkesi daha güvenli hale getiriyordum. Whitlock'taki her karakolda, daha önce çoğunda olanın aksine iki muhafız olacaktı. Bir sorun çıkması durumunda tüm Üstatların emrinde bir baş muhafız olacaktı.

Bu, moralleri yükseltecek ve kıdemli muhafızlara şu anda sahip oldukları düz rütbenin dışında yeni bir liderlik kazandıracaktı. Köle Sırası, şu anda sahip olduğu iki kişilik doluluk oranına karşılık tek bir köle tarafından işgal edilecekti. Kadın nüfusunun ayaklanmasıyla birlikte, bir araya getirilmeleri daha cesurca oluyor ve Efendileri tarafından satın alındıklarında daha fazla soruna neden oluyorlardı. Bu pek umurumda değildi ama daha fazla seçeneğin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım vardı. Sonuncusu benim favorim ve en önemlisiydi. Bana karşı kullanılmaması için tüm unvanlar gibi koyu yazılmıştı.

Bir kaç ya da savaş arasında, tutuklular mevcut konumun durumunu alırlar.

Kanunla ilgili sorular bekledim. Hiç soru gelmedi. İlk yeni yasaların sıkıcı detaylarını saatlerce tartıştıktan sonra herkes bir an önce bitirmek istiyordu. Araya Torres'in bitmek bilmeyen gevezelikleri girince üyelerin ve Derek'in başları dönüyordu. Körü körüne kâğıtları imzaladılar, narsist Üstat'ı görmezden geldiler ama onunla ilişki içindeymiş gibi davranmaya çalıştılar. Torres satın aldıkları, köleleri ya da bir sonraki adımda onlarla ne yapmayı planladığı hakkında konuşmaya bayılıyordu. Çoğu zaman işimi halletmek için sözünü keserdim ama bu sefer onu durdurmadım, aksine cesaretlendirdim.

Derek bir içki daha alarak, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Senden bunu beklemiyordum. Whitlock için iyi olacağını düşündüğüm bazı kilit alanlara gerçekten vurdun. Gardiyanların yeni terfilerinden memnun olacaklarını biliyorum. Son zamanlarda aralarında çok fazla olumsuzluk vardı. Buna ihtiyaçları vardı."

"Katılıyorum. Onlara göz kulak olan bir Ana Efendi'yi hak ediyorlar. Şu andan itibaren bunu yapmaya başlamayı planlıyorum. Yaptıkları iş için takdir edilecekler."

"Buna içerim."

İçkisini bitiren Derek onu yere bıraktı ve sonra ağzını açarak

Konuş. Tek kelime edemeden telsizi çaldı. Bu tam da beklediğim şeydi.

"*Yüksek Lider, Beyaz Oda'da bir sorunumuz var.*" "Bir durum mu?"

Eli omzunda, telsizin yanında geziniyordu. "*Evet, efendim.*"

Gözleri doldu. "Eee? *Ne oldu?* Kırmızı kodla aramayacaksın.

İlgilenmem gereken şeyler var. Bensiz halledilemez mi?" "*İki mahkum.*

Onlar... kaçtı."

"Ne? Nasıl kaçtın?"

Bardağımı aldım ve gülümseyerek bir içki daha doldurdum. "*Bayan Jane, efendim. Güney kapısından içeri giriyordu.*

pusuya düşürüldüğünde verilmiş. Kaçmaya çalıştığını düşündüğümüz üç kişiyi de vurdu ama... ikisi kaçtı. Kendim görmek için kaseti açmaya çalıştım ama hepsi bozuk."

Dondum kaldım, gülümsemem büyüdü. *Everleigh.*

"Kahretsin! Bana birkaç dakika ver. Aramaya başlayacağım."

"Arama mı?" Daha büyük bir içki alarak döndüm. "Korkarım bu sizin niyet ettiğiniz şekilde gerekli değil."

"Affedersiniz?"

Omuz silktim. "Az önce imzaladığınız savaş ya da kaç yasasına göre, artık mahkum değiller gibi görünüyor. Ya da *tutuklu*. Yine köleler. Eğer arama yapmak istiyorsanız, bu onları Köle Sırası'na geri götürmek olacaktır. Beyaz Oda'ya değil."

Derek öfke ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle bana bakarken kıpırdamadı. Sorusunu homurdanarak düğmeye bastı. "Hangi köleler kaçtı?" "*Uh...*

yirmi yedi on bir ve... yirmi yedi on dokuz." "Sen! Bunu sen yapıyorsun. Bunu *onun* için yapıyorsun."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun. Everleigh Harper o köleyi istedi ve sen de ona vermek istiyorsun. Whitlock için bir hain! Bir kanun kaçağı ve buranın yüz karası!"

Bardağım sert bir şangırıtıyla masaya çarptı ve iki adım attım, gözlerimi kısarak yüzüne birkaç santim yaklaştım.

"Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Whitlock'la ilgili her konuda sana güveniyorum. Seni, sahip olmama izin verdiğim bir arkadaş'a en yakın şey olarak gördüm. Bu pozisyonda kalmana *izin* verdim. Bir nefes içinde, bunların hepsi sona erebilir. Eğer ona bir daha hain ya da ona benzer bir şey dersen, seni sadece yüksek liderim olmaktan çıkarmayacağım. Bir daha asla tek kelime etmemeni sağlarım. Anlaşıldı mı?"

"Aklın başında değil."

"Hiç şu an olduğum kadar kendim olmamıştım."

"Yanılıyorsunuz. Seni o özgür bir köle olmadan önce tanıyordum. Seni tanıyordum, Bram. Bu sen değilsin."

"Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve senden bir adım önde olduğumu da biliyorum. Aşık olan benim. Bu benim. *Benim*. Öyle olmadığını söylemeye hakkın yok. Beni hiç aşık görmedin, gördüğünü söyleyecek kanıtın da yok. Sen benim aklımı sorguluyorsun, benim de senin liderliğini sorgulayan muhafızlarım var."

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek bir şey var. Sence kurul benim tarafımı mı seçer, Whitlock'un tarafını mı?

-Yoksa Bram'in yolunu mu? Everleigh'in yolunu mu? Kimi seçecekler, beni mi, seni mi? Whitlock'u mu yoksa Everleigh'in Whitlock'unu mu? Beni tekrar tehdit etmeden önce iki kere düşünsen iyi olur. Her zaman senin tarafındaydım, ama çizgiyi aştığında Whitlock'u seçerim. Bu benim işim. Ben buyum ve bunun için yaratıldım."

Dönüp odadan çıkarken Derek'in peşinden gitmedim. Dişlerim birbirine çarpıtı ve Everleigh hakkında bu şekilde konuştuğu için boğazını kesmemek için kendimi zor tuttum. Eğer ona ihtiyacım olmasaydı, yapardım. Derek gelecek için ihtiyacım olan şeyde hayati bir rol oynuyordu.

Zil sesi derin bir nefes almamı ve telefonumu çıkarmamı sağladı. Everleigh'nin bana yüzünü göstermeye karar vermesine sevinerek video düğmesine bastım. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Başardın."

Gülümsüyordu ve bir önceki görüşmede olduğundan daha fazla parlıyordu. Sağlığı yerine geliyordu ve bu da sağlığıyla ilgili endişelerin yatışmasına yardımcı oluyordu.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Tam olarak değil ama ilgileneneğinizi biliyordum. Teşekkür ederim."

"Hayır, *teşekkür ederim*. Kaseti çarpıtınız. Bana değişiklik yapmam için gereken motivasyonu verdiniz. Ustalarla ilgili görüntüleri izliyordum. Çok ilginç bir hayatları var. Özellikle görmemi istediğin bir şey var mıydı? Eğer öyleyse, hala önemli bir şeyle karşılaşmadım."

"İzlemeye devam et."

"Tamam..." Giydiği soluk mavi bluzu inceledim, gözlerimi kumaşın üzerinde gezdirdim. "Yaptığım iyilikler için ödüllendiriliyor muyum?"

Odayı bir kahkaha doldurdu ve gülümsemekten

kendimi alamadım. "Bu hoşuna giderdi."

"Tabii ki isterim. Zaten seni çıplak göreceksen yatakta olmayı tercih ederim."

"Peki ustam beni izlerken ne yapıyor olurdu? Aletini okşar ve içimde olduğunu hayal eder miydin? Beni etrafımda hissedebiliyor musun?"

"Şu anda?"

Aletim sertleşirken yüzümü saran sıcaklık vücuduma yayılıyordu. Kravatıma sert bir sarsıntı verdim, içkime uzanmak ve aşağı indirmek için hareket ettim.

"Sen yaramaz bir kölesin. Burada olmadığın için şanslısın. Beni azdırmaya çalıştığın için seni dizime yatırırdım. Ama evet. Sikeyim evet. Gömleğinin düğmelerini aç. Benim olanı göreyim."

Hiç tereddüt etmeden. Everleigh'in kaşlarından biri kalktı ve telefonu oturduğu masanın üzerine koyup sağlam eliyle düğmeleri yavaşça çözerken yüzündeki muzip sırıtiş olduğu yerde kaldı. Solgun teni açığa çıktı ve nefesimi tutmama neden olan göğüs dekoltesi ortaya çıktı. Gömleğini omuzlarından birinin üzerinden itti ve parmaklarının ucuyla göğsünde bir yol açtı. Göğüslerinden birini örten dantelle karşılaştığında, danteli geriye doğru sıyrarak göğüs ucunun etrafını dolaştı.

"Tanrım. Sikeyim. *Köle...*"

Bu tek kelimedeki dile getirilmemiş yakarış kalbimi sızlattı. Ona dokunmak, onu tatmak ve tekrar benim olmasını istemek çok boğucu bir duyguydu. Everleigh benim kanımdaydı. Varlığımıdaydı. Beni uzun zaman önce ele geçirmişti ve zamanla gücü ölümcül bir hal almıştı. Kendi yöntemiyle, Bram Whitlock'u öldürmüştü. Kendisinden çok ona aitti. Her zaman da öyle olacaktı.

"İstedğin bu muydu? Beni mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

Sert çıkıntıya doğru sıkarken dudağını ısırды ve en sarhoş edici iniltiyi çıkardı. Dudaklarımı ayırdım ve telefonu sıkarak yaklaştırdım.

"Benimle bir yerde buluş. Hemen şimdi. Sen ve ben. Yanımda başka kimse olmasın.

Sana söz veriyorum. Seni görmek istiyorum. Seni görmem *gerek*."

Everleigh'in ağır ağır kapanan gözleri sözlerim üzerine daha da açıldı. Dantel aniden geri döndü ve kendini toparlayarak telefonu eline aldı.

"Zamanı değil."

"Aşk saate bağlı değildir, köle. Tanış benimle. Tek istediğim bir gece. Tek istediğim bu."

"Bu çok riskli. Bu geceden sonra her hareketinizi izliyor olacaklar."

"Birbirimizi görmemizin bir yolu olmalı."

Ben onun planını izlerken yüzünde birden fazla ifade belirdi. Aynı anda hem büyüleyici hem de korkutucuydu. Zihninin çalışma şekli beni hayrete düşürüyordu. Kontrol her zaman ondaydı. Her zaman bir adım öndeydi.

"Beni görmek istiyorsan, tam olarak söylediklerimi yapmalısın. Uygun olduğu için işin kolayına kaçma ya da daha iyi bir yol olduğunu düşündüğün için planımın herhangi bir parçasını değiştirme. Aşkın bir saate göre işlemediğini söylüyorsun. Haklısınız. Ama aşkın spontane olduğu yerde, aynı zamanda sabırlıdır. Beni bekleyebilir misiniz, Efendim? Ne olursa olsun

ne kadar uzun ya da kısa sürebilir?"

Başımı sallarken nabzım boğazımda atıyordu. "Seni tekrar görme şansım olduğunu bilsem sonsuza kadar beklerim."

"O zaman plan yapalım."

Bölüm 16

Scout 19

Işık horultuları dolabın karşı tarafından geliyordu; yumuşak... yavaş. Saatlerdir karanlıkta oturmuş, Aamir'in uyumasını bekliyordum. Göğsüm ağrıyor ve aklım ne yapmam gerektiğiyle dolup taşıyordu. Ana Efendi bana Beyaz Oda'dan kaçmaktan başka bir talimat vermemişti. Buraya geldiğimi biliyor muydu? Köleyle birlikte ona gitmem mi gerekiyordu? Yüzümüze patlamadan iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıydım. Ama nasıl? Onun evine gidemezdim. Bir telefona ihtiyacım vardı. Bir Whitlock telefonu, ve onlardan birini almanın tek bir yolu vardı. Bir muhafızdan ya da izciden almam gerekiyordu. En iyi şansım Eleven uyuduğu için bunu yapmaktı. Bunu ne kadar çabuk halledersem o kadar iyiydi.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kalkarak terk edilmiş dairenin çatlak kapısını ittim ve girişe doğru ilerledim. Eleven'ın hareketini dinlerken bir gıcırta beni duraklattı. Her şey sessiz kaldığında kapıyı daha da açarak başımı dışarı uzattım. Hâlâ karanlıktı ama uzun sürmeyecekti. Sabah yaklaşıyordu ve onunla birlikte tehlike de artacaktı. Bir telefon bulmam hayati önem taşıyordu, hem de hemen.

Olabildiğince hızlı koşarak boş lobiye geri döndüm. Geldiğimiz koridoru kullanırsak, gardiyanları bulmak için daha uzağa gitmem gerekeceğini biliyordum. Gözlerim arkadaki açıklığa gitti ve zifiri karanlık salona korkuyla girdim. Uyarılar zihnimde patladı, ama bitişik salondan gelen parıltı görünene kadar sabit bir hızda devam ettim. Işığa doğru ilerlerken sesler duymam uzun sürmedi. Bir değil, iki.

"Daha iyi, değil mi? Bu zamanın uçup gitmesini sağlayacak. Bana şu oyundan biraz daha bahseder misin?"

"Çok fena. Grafikler inanılmaz. Mesaiden sonra uğrayıp bir göz atmalısınız."

"Vardiyadan sonra mı?" Bir kahkaha. "Araştırmaya alınmazsak şanslı sayılırız. Bahse girerim o Üstatlar uyandırıldıkları için çok kızmışlardır."

"Köleler onlara önce ulaşırsa ölmekten iyidir. En azından bu şekilde bir tür uyarı almış olurlar."

Parmak uçlarımda ilerleyerek koridorun diğer iki koridorla kesiştiği yere yaklaştım. Biri

Gardiyanın pantolonunun kenarı görünüyordu ve bir adım ya da dönüşle yakalanabilirdim. Işıktaki saklanacak bir yer yoktu ve yeterince loştu, beni görebilirdi.

"Hanımefendinin hikayesine inanıyor musun?" "Ne demek istiyorsunuz?"

Gardiyan cevap verirken tereddüt etti, ayaklarının üzerinde kaydı. Telefon kemerinde parladı ve ben yaklaştıkça nefesimi tuttum. Klipsini açmam gerekiyordu ama kemerinden nasıl çıkaracaktım, emin değildim.

"Üç kez ateş etti. Üç manyağı öldürdü. Yine de ikisi serbest kaldı. Onları öldürmek için bir sürü kurşunu vardı ama yapmadı. Şimdi, mahkumların kaçmaları halinde tekrar köle olmalarıyla ilgili bu yeni yasayla mı? Bana sorarsanız, Ana Efendi o ikisinin kaçmasını istedi ve o kadın da ona yardım etti."

Yüksek sesli kahkahalar. *"Saçmalama. Üç kişiyi öldürdü ve bir anlık ahlaksızlık yaptı. O bir kadın-"*

"Sadece bir kadın değil, bir Metres."

"Bu her anlama gelebilir," diye karşı çıktı diğeri. "Belki garip şeylerle ilgileniyordur. Bu onu katil yapmaz. Dondu ve daha fazla öldüremedi ve onlar da kaçtı."

"Belki, ama bilmiyorum. Bunun şüpheli olmadığını söyleyemezsin."

"Şüpheli, evet. Kınama, asla. En kötü senaryo, kaltak muhtemelen o pahalı tırnaklardan birini kırmaktan endişe ediyordu. Kadınlar nasıldır bilirsiniz."

İkisi de güldü ve ben de aptallıklarına karşı alevlenen öfkemi bastırdım. Kadın çok iyi bir nişancıydı. Pişmanlık mı? Sikeyim hayır. Yaptığı şeyden dolayı zerre kadar suçluluk duymuyordu. Aksine, muhtemelen bundan zevk alıyordu.

Gardiyanlardan biri esnedi ve ben de elimi öne doğru uzatarak kemerine takılı telefonun üzerinde gezdirdim. İzicilerin taşıdığı türden değildi, daha çok eski tarz, tek uzunlukta, bloklu hücrelerdi. Telefonda çok telsizi andırıyordu ama kesinlikle izicilerin kullandıklarından daha fazla özelliği vardı.

"Kahretsin, acıktım."

İzci destek için ağırlığını duvara verdi ve ben de elimi geri çektim. Hemen ayağa kalkmayınca, kendimi tekrar telefonun üzerine bıraktım. Alt dudağımı ısırarak üst kısmını kavradım ve klipsi sıktım. Nefesler gelmiyordu. Nabzım o kadar sert atıyordu ki, elim titremeye başladı. Yavaşça kaldırdım, klipsi olabildiğince açık tuttum. Tam yukarı kaldırıp bağlantıyı keserken, gardiyan yana doğru sallanarak benden uzaklaştı. Hemen telefonu göğsüme çektim ve olabildiğince hafif bir şekilde karanlığa doğru koşmaya başladım. Koridordan odamıza doğru koşana kadar da durmadım. İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve bacaklarımın adrenalinden titrediğini hissettim. Tüm keşif görevlerinden sonra bile hiçbir şey beni bu kadar etkilememişti. Ana Üstadımın

emirler bana bağılıydı. Hataya yerim yoktu. Tek bir tane bile.

Dolaba doğru yürürken telefonun ışığı göğsümü aydınlattı ve köşede kıvrılmış Eleven'ı görebilecek kadar ekranı çevirdim. Hâlâ baygındı. Yatağın kenarına doğru ilerlerken rahatlama hissi daha da arttı. Farklı simgeler arasında gezinirken saniyeler geçti ve sonunda ayarlara ulaştım. Telefonu benim numaramı kullanacak şekilde yeniden yönlendirmek yeterince kolaydı. Whitlock telefonlarının hepsi birbirine bağılıydı ve gardiyan aramaya çalıştığında bunun çalmadığından emin olmam gerekiyordu.

On dokuz: Terk edilmiş bir dairede tutuldu. Ana Efendi'den haber var mı?

Mateo: Olumsuz, on dokuz.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

On dokuz: Sana hiçbir şey söylemedi mi?

Mateo: Hiçbir şey yok. Her neredeseyiz, ben haber alana kadar orada kalın. Devriyeleri geri çekiyorlar, ama muhafızlar arasında odalardan uzak durmalarını söylemeye çalışacağım. Söz vermiyorum.

On dokuz: 10-4. Erzağa ihtiyacım olacak. Köle uyuyor. Bana bir şeyler getirecek birini bulabilir misin?

Mateo: Ne yapabileceğime bakacağım. Seninle nerede buluşabiliriz? Ayağa kalkarak pencereden dışarı baktım ve katları saydım. *On dokuz:* Dördüncü kat lobi.

Mateo: On beş dakika içinde orada ol.

Odadan çıkıp koridorun sonuna doğru ilerlemem neredeyse hiç zaman almadı. Uzun boylu bir silüetin odaya girdiğini görene kadar karanlıkta kaldım. Mateo ortada durdu ve ben de onu karşılamak için dışarı çıktım. Ben yaklaştıkça üzerimde yükseldi ve hemen göğsüme iki üniforma fırlattı. Whitlock muhafızlarının standart giysileriydi: siyah kargo pantolonu, siyah kemer ve ona uygun siyah bir tişört. Diğer elinde iki çift bot tutuyordu ve onları elimde tuttuğum yığının üstüne yerleştirdi.

"Tek alabileceğiniz kıyafetler. Yiyecek ya da su istiyorsanız, Şehir Merkezi'nden almanız gerekecek. Belli etmeden tüm bunları buraya getirmem mümkün değil. Bunları giyersen sorun yaşamazsın. Ne olursa olsun başınızı eğin."

"Ana Usta'yı ne zaman yazmayı planlıyorsunuz? Burada uzun süre kalamam." "Hayır, kalamazsın. Muhafızlara istediğimi söyleyebilirim, ama biliyorsun ki yüksek liderden emir alırlar. Eğer o varsa, o odaların her santimini kontrol edeceklerdir."

"Biliyorum. Ben de bunun için endişeleniyorum."

"Ona çoktan yazdım ama muhtemelen uyuyordur. Sana haber veririm."

geri döndüğümde."

"Teşekkürler."

"Emin olabilirsin. Şimdi git ve orada sessiz ol. Gün ağarana kadar Şehir Merkezi'ne gitme. O zaman önemli birilerinin dikkatini çekme ihtimali azalacaktır."

Başımı salladım, o koridora doğru ilerlerken ben de geriye doğru yürüdüm. Kapımızdan içeri girdiğim anda içerideki enerjinin değiştiğini hissedebiliyordum. Kırık bir masa ayağı başımın olduğu yerden vızıldayarak geçmeden önce zar zor eğildim.

"Siktir, Aamir. Benim."

Vahşi gözler karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

"Ödümü kopardın. Nereye gittin? Nereye gittin?"

Bu mu?"

Uzaktan gelen sesler üzerine kolundan tutup onu geri çektim. dolaba. İkimiz de derin nefesler aldık. Mateo şüphe uyandırmış mıydı? Nerede olduğumuzu biliyorlar mıydı?

"Bunları giy. Yiyecek ve su ararken eski üniformalarla dolu bir odaya rastladım. O kadar göze batmayacağız ama sessiz olmalıyız. Bizi arıyorlar ve çok yakındalar."

"Kahretsin." Giysilerim ve botlarım kollarımdan çekildi ve ben de giyinirken seslerin daha da yükselmesini dinledim. Orada burada birkaç patlama oldu ama şaşırtıcı bir şekilde içeri girmeden geçip gittiler.

"Ne yapacağız? Şimdi nereye gideceğiz?"

"Bilemiyorum. Bence bir süre yerimizde kalmalıyız. Bırakalım gardlarını düşürsünler, biz de çok fazla savaşımadan çıkabilelim. Ayrıca, bir plana ihtiyacımız var."

"Doğru. Özür dilerim. Sadece buradan defolup gitmek istiyorum."

"Özür dileme," dedim alçak sesle. "Ne demek istediğini anlıyorum. Dışarı çıkmak istiyorum"

"Bu gerçek gibi görünmüyor. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Yani... Ben bir adam öldürdüm.

Evet, burada bir gardiyandı ama yine de bir insandı."

Kapıyı açtım ve az miktarda ışığın içeri girmesine izin verdim. Eleven'ın yüzü içeri çekilmişti ve ikilemini görebiliyordum. İlk cinayet her zaman hatırladığınız cinayettir. Bazıları için hazmetmesi en zor olanıydı. Ama içimden bir ses kölenin bu iş bitmeden tekrar öldüreceğini söylüyordu. Belki de çok fazla.

"Slave Row'un Beyaz Oda'dan hiçbir farkı yoktu. Sadece renk. Duvarlar. Bazılarına bir şeyler yapıyor. Akıllarını karıştırıyor. Muhtemelen olan buydu."

"Belki." Sessizleşti, durakladı. "Onu aldığım için kendimi kötü

hissetmiyorum

bir adamın hayatı. Yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum ve beni rahatsız eden de bu. Cinayetten korkmuyorum. Bir parçam neredeyse buna ihtiyaç duyuyor gibi. İkizim Layla ve ben alındığımızdan beri aklımdaki tek şey öldürmek. Bunun içimdeki koruyuculuktan kaynaklandığını düşündüm, belki de öyledir ama onu güvende tutmayı başaramadım. Belki de bizi özgür kılabilen birini öldürme fırsatını kaçırdım. Her şeyi gözden geçirip duruyorum ama boşuna. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve kaybettim. Dışarı çıkmalı ve bunu düzeltmeliyim."

"Belki yaparsın. Buraya kadar geldik."

Eleven sessizleşti ve sonunda duvara yaslanıp oturdu. Ben de ona katıldım ve dikkatimi gelip geçen devriyelere verdim. Saatler geçti ve aramızdaki tek ses karnımızın gurultusuydu. Konuşma ihtiyacı hissetmiyordu ve ben de zaten doğal olarak pek konuşkan biri değildim. Biraz daha zaman geçince kendimi uyuklamaya bıraktım. Yanımdan bir kez daha horlama sesleri geldi ve beni daha da etkisi altına almasına izin verdim. Canlı renkler belirdi; mavinin tonları, siyah ve biraz da beyaz. Bir oda. Büyükbabamın Whitlock'taki odası. Bildiğim kadarıyla hala boştu. Ve soyumuz sona erene kadar da öyle kalacaktı. Ne de olsa satın alınmış ve parası ödenmişti. Zaman zaman oraya taşınmayı düşündüm ama kim olduğumla alay konusu olurdum. Ben o değildim. Herkesin onun sahip olduğunu varsaydığı gibi param yoktu. Ama yakında olacaktı. En azından oraya yerleşecek kadar. Ana Üstat için bu görevi tamamlayabilirsem, sadece Bram Whitlock'un yanında rüya gibi bir iş değil, Üstatların daireleri arasında hak ettiğim, saygın bir yere sahip olacaktım. İstersem bir Efendi bile olabilirdim. Aklıma Metres Jane geldi ve onun kıvrımlarının ve kırmızı dudaklarının tadını çıkararak bu hayale tutundum. Bu bir olasılıktı. Ben bir Efendi; o bir Metres. Bu hoşuma gitmişti.

"Bir süredir kimseyi duymadım. Burada tuvalet var mı?"

Renkler eridi ve kapıdaki çatlaktan giren parlak ışığın farkına vardığımda inledim.

"Sanırım dün gece bir tanesine rastladım. Odanın karşı tarafında."

On bir ayağa kalktı ve telefonu çıkarıp saati kontrol etmeden önce ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim. Saat neredeyse dokuzdu. Düşündüğümünden çok daha uzun süre uyumuştum. Hiçbir mesaj gelmedi, ben de telefonu cebime geri soktum. Ayağa kalkınca göğsümdeki zonklama geri geldi ve odaya girerken avucumu göğsüme dayadım. Ustalar için standart bir daireden daha küçüktü. Şu anda sahip oldukları oturma alanı ve mutfaklara kıyasla daha çok bir otel odasına benziyordu.

"Kahretsin, açlıktan ölüyorum. Bir planımız var mı?"

Aynanın karşısında durdum ve göğsümdeki yarayı görmek için gömleğimi kaldırdım. Eleven'inki kadar kanamamıştı ama ikimizin de yaraları

kanaması saatler önce durmuştu. Dönüp pencereye yöneldim, arkamdan yaklaşan Eleven'a bakmak için geri dönmedim. Günün erken saatleri olmasına rağmen, aşağıda sadece bir avuç köle varmış gibi görünüyordu. Efendiler ya gerçek hayatlarıyla uğraşmak için uzaktaydılar ya da hâlâ uyuyorlardı.

"Aşağıda yiyecek var. Olmak zorunda," dedim izlerimi kapatarak. "Ben gidip bakacağım. Sen burada kal."

"Asla olmaz. Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Ona bir bakış fırlatarak döndüm. "Benim dışarıda kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kız kardeşim yok, senin var. Eğer bir şey olursa, yine de kurtulmaya çalışabilirsin."

"Yemek için bekleyebiliriz."

"Saçmalama. Yiyip içmeliyiz yoksa çok zayıflarız. Ben iyi."

Çelişki içindeydi ama sonunda başını salladı.

"Uzun sürmez. Ne olursa olsun bu odada kal. Eğer bir şey duyarsan, dolaba git."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Her zaman."

Kapıya yöneldim, açtım, sonra iki tarafa da bakarken durakladım. *Temizdi.* Kapıyı arkamdan kapattım ve lobiye doğru geri döndüm. Yaklaştığımda fısıldayan seslerle irkilerek durdum. Devam ettiler ve ben de ne söylediklerini duymak için yaklaştım.

"Kaynaklarım yanlış değil. O hiçbir şey bilmiyor."

"Emin misin? Çünkü eğer şüphelenirse-"

"Benim zekamı mı sorguluyorsun? Ben lanet olası CIA direktörüüyüm. İçeride ve dışarıda olan her şeyi bilirim. Bram Whitlock ona söylediklerime inanır. Biz konuşurken, Everleigh Harper hakkındaki raporumu inceliyor. Girit adası açıklarında bir yatta tutulduğunu söyleyen gözlerim var. Bunu biliyor mu? Hayır, bilmiyor. Sicilya'da iyileştiğini sanıyor ve buna inanmaya devam edecek çünkü ona başka seçenek bırakmayacağım. Everleigh Harper canlı bulunamayacak. O Whitlock ve buradaki herkes için bir risk, tıpkı dediğin gibi. O gözcüyü onun peşinden göndermek şimdiye kadar yaptığın en akıllıca şeydi Barclane. Ondan bir haber aldın mı?"

Bir duraklama oldu ve beklerken alçaldım.

"Birkaç gün önce beni görmeye geldiğinden beri hayır. Onu daha sonra arayıp bir rapor almayı planlıyorum. Mateo ve Bram ile görüşmesi gerekiyordu ve o da bunu başardı. Onu nereye gönderdiklerinden bile emin değilim. Şüphelenmeden korktuğum için sormadım. Ama aramamı bekliyor. Sayende, artık bunu yapabiliyim. Girit açıklarında bir yat. Ölmek için iyi bir yere benziyor."

"Adamının bunu mahvetmeyeceğinden emin ol. Benimkiler içeride bekliyor."

Kanatlar, ama onları göndermem tehlikeli. Halkı saldıracak ve bunu riske atamayız. Bu On Dokuz'un onun cinayetinin suçunu üstlenmesine ihtiyacımız var. Bu şekilde daha mantıklı olur. Kimse Whitlock'tan gelen haydut bir izciyi sorgulamaz. Eylemi kanıt olarak filme çekebilirsek daha da iyi olur."

"Film mi? Bunu nasıl yapacağız?"

"Vücut kameraları. Adamlarım görev sırasında nerede olduklarını açıklamak için bunları takmak zorundalar. En azından bu görevlerde. Ana Efendi'nin emri. Onlara güvenmiyor ve bunun iyi bir sebebi var."

"Doğru. Pekala, Ondokuz ben ne dersem onu yapacak."

"Öyle olsa iyi olur. İşbirlikçi bir kancığın Ana Efendimizin yanında hüküm sürmesine izin vermeyeceğim. Onu Üstat Harper üzerinde çalışırken gördüm. Tehlikeli biri."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı Efendi Barlane. "Onun öldüğünü görmek benim için bir zevk olacak. Ve bu gerçekleştiğinde, bunu kutlayacağız."

"Tamamdır."

Diğer Usta başını salladı ve onlar farklı yönler giderken ben kıpırdamadan durdum. Yumruklarım o kadar sıkıydı ki, telefonumu almak için yumruklarımı zorlukla açabildim. Beni kullanmak mı? Tuzak mı kuracaklardı? Kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Meseleyi kendi ellerime almanın ve onları ona karşı geldikleri güne pişman edecek tek kişiyle iletişime geçmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 17

Bram

Yönetmek, düzenlemek demektir. Babamın her şeyi çözdüğünü düşünürdüm. Ama öyle miydi? Hayatına yönelik girişimleri engellediği doğrudur ve evet, sadakatsizlikleri yüzünden Efendileri ortadan kaldırmıştı. Ama hükümdarlığı sırasında bu kadar çok entrika döndüğünü hatırlamıyorum.

Son ihanet haberlerini ve günün ve gecenin her saatinin iş ve Everleigh'in benim için hazırladığı planı takip etmek arasında nasıl sonsuz bir saplantıya dönüştüğünü görmezden gelmeye çalışarak dönüp durdum. Her ayrıntıya titizlikle yaklaşıyor, üç kez kontrol ediyor ve hiçbir şeyin yanlış gitmemesi için her açıdan inceliyordum. Bir gün bana geleceğini bilmekle Masters'ı yakından takip etmek arasında gidip gelirken, onu telefonu kapatmadan önceki son haliyle gördüm. Mutlu gözler, o gülümseme; o dudaklarda şeytani, yaramaz bir sırıtiş. Bu kombinasyon beni çılgına çevirdi. Tüm tavırları kaçamayacağım bir ağ gibi etrafımı sarmıştı. Hem de hiç istemediğim bir şekilde. Efendimi cezbedti: Gerçek Bram Whitlock'u. Şu anda kartlar onun elindeymiş gibi görünebilirdi ama yüzündeki o ifadeyi silip atmanın ve onun yerine inleyip bana yalvarmasını sağlamanın yollarını biliyordum. Ve bunu gerçekleştirmeyi planlıyordum. İşler tersine dönmüştü.

-Hep öyle yaparlardı. Her şey bitmeden Everleigh kölem olmaya geri dönecekti. Belki bir zamanlar olabileceği şekilde değil ama ben onun efendisiydim. Onun gerçek efendisiydim ve o da bunu biliyordu. *Buna ihtiyacı vardı.*

Su bardağımı yatak odama taşıırken ve bitişikteki tuvalete yönelirken bir esneme geldi. Sabah olmuştu ve ben henüz uyumamıştım. Duş rutinimi sersemlemiş bir halde aceleyle tamamlarken gözlerim ağırlaşmıştı. Konuşmamız bir döngü halinde tekrarlanıyordu ama ben onun sözlerini ya da planımızı duymuyordum. Onun yüzüydü. Birden fazla beklenti ifadesinin yanıp söndüğü o güzel yüz. Her ne kadar zamandan bahsetse de, birbirimizi tekrar görmemizin aylar ya da yıllar almayabileceğini söylüyordu. Bu bana umut verdi. Muhtemelen sahip olmamam gereken bir şeydi ama elimde değildi. Belki de bu saplantılı aşktı. Belki de ben aptaldım.

Dudaklarını yalarken pembesi dışarı fırladı. O benimle dalga geçerken ben de onunla dalga geçmeye başladığımda bunu çok yapmıştı. Video boyunca göz temasımız hiç bozulmadı. Uzun sürmedi. Uyum içindeydik. Bir bütündük. Yine dil. *Dudakları.*

Duştan çıkarken inleyip inlemediğimden emin değildim. Kurulandım, sonra yatağa girmeden önce pijamalarımı giydim. Büyük bir bardak su içtim ve gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Everleigh, yapacağını bildiğim gibi karanlıkta beni karşıladı. Vücudum karıncalandı ve kendimi bildim bileli ilk kez sersemlemiş hissettim. Yakında dönecekti. Bunu hissedebiliyordum. *Onu hissedebiliyordum.* Ve sonra tekrar birlikte olacaktık. İstediğim şartlarda olmasa bile umurumda değildi. O ne isterse o olurdu. Ne olursa olsun ona ihtiyaım vardı. İhtiyaım vardı... *Tanrım, keşke dşnebilseydim.* Planı geri geldi ve onunla birlikte, bir anlık netlik. Whitlock'u ona iki farklı şekilde amamı istemişti ve ben de açmıştım. Bu bir tuzak mıydı? Ona olan aşkıım yüzünden göz ardı ettiğim bir plan mı? Bunu düşünemezdim. Kalbim buna izin vermezdi. Derinlerde bir yerde, birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu hissedebiliyordum. Derinlik. Ağır. Evet, çok ağırdım.

Tenimden sıcaklık aktı ve n kollarımda gezinen parmaklar olduğuna yemin edebileceğim karıncalanma patladı. O zaman inledim. Aletim acıyla sertleşti ve tıkırtılar bileklerimi sıkıştırarak beni yarı rüya halimden çıkardı. Gözlerimi açtığımda kalbimin neredeyse acı veren atışını durduramadım. İçimdeki alarmlara karşı vücudumu sarsmaya çalıştım ama parmağımın seğirmesi dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

"şşşt. Merak etme. Sana fazla vermedim. Senin bana ikimde verdiğin kadar bile değil."

"Hiç... Leigh?"

Dilimden dökülen isim o kadar yabancı gelmişti ki , neredeyse söylediğimden bile emin değildim. Hâlâ rüya mı görüyordum? Bu gerçek miydi? Telefondaki haliyle aynı görünüyordu. Koyu renk giysileri ve makyajı hariç. Etrafını saran cehennemnin ortasında cennet gibi görünüyordu.

"Sen... burada mısın? Bu gerçek mi?"

Güldü, alt dudağını ısırdı ve dar siyah elbisesini yukarı çekerek üzerime oturdu. Yavaşça göğsünü benimkine doğru indirdi. Aramızda birkaç santim vardı.

Parfmnn kokusu beni çok etkiledi ve bir şekilde sikimi karnının alt kısmına srtecek gücü buldum.

"Benim için özel bir hediyen var. Almaya geldim. Klem burada bensiz güvende değil. Karşılığında sana bir hediyeye vermeden onu alıp gidemezdim. Onu güvende tutmak için çok şey yaptın. Bu pek hoş bir şey olmazdı, Efendim." Parmakları yanağımda gezinerek ağzıma doğru ilerledi ve bedenim kendi kendine tepki vermekten kendini alamadı. Bana ilaç vermişti. Ama nasıl?

Yatağımın yanındaki su. Kahretsin.

Dudakları dudaklarıma yapıştığında mırıltısı kesildi. Birleşme o kadar

gerçek ve heyecan vericiydi, topuklarım yatağı kazıyordu. Onu daha fazla hissetmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bizi yakınlaştırmak için.

Everleigh'in dili ağzıma girdi ve ikimiz de inledik. Onun tadına baktığım anda bunun gerçek olduğunu anladım. Anılar içimizden geçiyordu, birlikte. Tutku. Coşku. *Aşk*. Çok uzun sürmeyeceğini bilsem bile yatağımdaydı.

"Uyuduğun zamanları hep sevmişimdir. Yüzün çok huzurlu. Sert çizgiler ya da kızgın ifadeler yok. Çok güzelsin, Bram Whitlock."

Yine öpücüğüyle konuşmayı imkânsız hale getirdi. Umursadığımdan değil. Kaçışından beri viski şişesine vurduğum kadar sert bir şekilde onu içime çektim. Onunla sarhoş olmak istiyordum. Yaşadığımız anda Everleigh'den başka bir şey bilmemek.

"Al." Kollarımı hareket ettirmek için gücümü kullanırken derin bir pantolon beni terk etti. "Çıkar şunları. Sana dokunmak istiyorum. Ben-"

"Güvenimi mi istiyorsun? Sonunda geri dönmemi mi istiyorsun? Bunu bana ver. Sen hiçbir şekilde müdahale etmeden kendi özgür irademle gelip gidebileceğimi göster bana. Eğer yapabilirsen, söz veriyorum her şeyi bitirdiğimde bana sahip olacaksın. Her şeyimle, tam istediğin gibi."

"Adamlarımı *senin için* alandan çıkardım. Kimse seni görmeyecek... gel."

"Biliyorum. Sen söylediğin anda bana da söylediler. Seni kaybettiklerini düşünüyorlar.

Aklınız, efendim. Aşktan çıldırdığınızı düşünüyorlar. Öyle mi?" Eli çıplak tarafımdan aşağı kaydı ve ipek pijama altlarımdan kalçama dayandığı yerde durdu. Yine de sikimi karnına doğru hareket ettirmekten kendimi alamadım. Eğer durmazsa, vermek istediği hediyeye ulaşamayacaktım. Vücudum aşırı hassastı. Her dokunuş, varlığından bile haberdar olmadığım parçalarıma doğru yayılıyordu.

"Evet. Tanrım... evet."

"Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. *Seni seviyorum*."

Her ünlem bir öncekinden daha kuvvetliydi. Pantolonumun astarı kalktı ve iniltiyle karışık bir hırıltı varlığımda gürledi. En küçük miktarı kaldırarak elini uzunluğun etrafına sardı. Yukarı doğru okşarken ön sperm başın üzerinde yumuşadı ve yavaş, iškenceli bir ritim başlatmak için aşağı kaymak için kayganlığı kullandı. Yatak başlığından tıkrıtlar yükseldi. Hareket ettiğimi biliyordum. Tüm vücudum onun kontrolü altındaydı.

"Ben de seni seviyorum. Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermemi ister misin?"

Daha sıkı, itişler boyunca kalınlığının etrafını kavradı. Çaresiz bir ses beni terk etti. Bir yalvarış. Ona verdiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yalvarış.

"Lütfen, köle. Göster bana. Öp...beni."

Göğsü benimkinden ayrılırken bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. Uzaklaşıyordu. İstedğim yere yaklaşıyordu. Açı yaparak profilini görmemi sağladı. Kıçı havadaydı ve dudakları aniden sikimi örten pijamanın üzerine kapanıyordu. Tek yapabildiğim ağzım hafifçe açık bir şekilde huşu içinde aşağıya bakmaktı.

"Her zaman seni tatmayı düşünüyorum."

Bana bakmak için döndüğünde, dili kumaşın üzerinde gezinmek için dışarı fırladı. Davranışından, kaybolan masumiyetinden d o l a y ı şok olmuştum ve zihnimde şeytani bir oyun oynuyordu. Bir yanım onu ters çevirip bu kadar cesur olduğu için kışına şaplak atmak istiyordu. Diğer yarım ise onu yere sermek için kendi ellerimi kesecek kadar çılgına dönmüştü, böylece ona *istediğim* gibi sahip olabilecektim.

"Ben seninim. Her bir parçam. Yap şunu, köle. Sik. Yap. Yap."

Pantolonum kalçalarımın kadar sıyrıldı ve sonsuza dek sürecekmış gibi geldi,

Everleigh boyuma bakarken hiç kıpırdamadı. Sürekli dudaklarını yalıyor, beni izliyordu. Açlığını görebiliyordum ve benimkine rakipti.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. İhtiyacım var..." Yutkundu ve beni bir kez daha kavrayabilmek için ellerini indirdi. Konuşmaya devam etmek umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu. Dili dışarı çıktı ve düzleşti, iyice açılıp beni içine almadan önce başımın etrafında daireler çizdi. Isı tenimi yaktı ve kalçalarım bir şekilde dayanılmaz zevkle kavislendi. İlacın felç edici etkisi geçmeye başlamıştı. Sadece birkaç dakikam daha olduğunu ve sonra daha fazla kontrol sahibi olacağımı biliyordum. Ama o kadar uzun süre dayanabilir miydim? Beni daha derine götürüyordu -o kadar derine- ve dudakları eliyle buluşurken uzunluğumu okşuyordu. Uyguladığı emme gücü beni öldürüyordu.

"Yavaşlamalısın."

İnlemelerinden gelen titreşimler topuklarımın yatağa geri gömülmesine neden oldu. "Everleigh. *Köle*."

Emişin kesilmesinin ardından gelen patlama sesi taşaklarımın derinliklerine doğru ilerledi. Nefesim kesildi ve içimde verdiğim savaşta başımı çevirdim. Bu vahiy beni onunla yüzleşmek için geri döndürdü. Bir ileri bir geri, dikkatimi kendi başıma bir şey yapıyor olduğum gerçeğine verdim.

"Çıkar şu lanet şeyleri. Bana güvenebilirsiniz. İşimiz bittikten sonra seni alıkoymayacağım. Bir anlaşma yaptık."

Tam cümlelerle konuşmak, etrafta bok suratlı dolaşmak kadar zordu. Tüm konsantrasyonumu harcadım ama neredeyse başarmıştım. Everleigh'in eli durdu ve gözleri doğrudan benimkilere kaydı.

"Al. Onları. Çıkar."

Tahakküm tam da onun ihtiyacı olduğunu bildiğim şeydi. Kölesi benim için hiç o anki kadar net olmamıştı. Düşünceleri arasında hızla göz kırparak ayağa kalktı. Tam itaat etmeyeceğini düşündüğüm anda, elini

ve anahtarı kaptı. Kelepçeleri açıp ellerimi yatağa doğru uzatırken şüpheli bakışlarla beni izledi. Parmaklarımı esnetiyordum ama yine de kollarımı kaldıramıyordum.

"Şimdi elbiselerini çıkar ve seni tatmama izin ver."

"Sana daha fazla ilaç vermeliydim."

Elbisesinin eteklerinden tutarak yavaşça başının üzerinden geçirdi ve yatağa bıraktı. Omzunu bir bandaj örtüyordu ve kolu aşağı inerken yüzünü buruşturdu. Siyah dantel bir sütyen ve külot giymişti. Kalçalarında, siyah çorapları tutan uyumlu bir jartiyer duruyordu. Aşağı uzanarak topuklu ayakkabılarının kemerini çözmeye başladı. Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan başımı salladım.

"Ayakkabıları bırak. Külotunu ve sütyenini çıkar. Sonra gel, amını ağzıma koy."

Vücudunu saran ürperti beni uyuşturucuyla savaşmaya zorladı. Parmaklarımı tekrar büktüm, çökmeden önce elimi zar zor kaldıradı. Everleigh itaat etti, göğsüme doğru ilerlerken dizlerinin üzerine yükseldi. İlerleyişinde hiç utanç yoktu. Öne doğru uzandı, bacaklarını ayırıp her iki omzumun üzerine birer tane koyarken saçlarımı tuttu. Pozisyonu sayesinde tek görebildiği şeyin gözlerim olduğunu biliyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Dilimin ucu kıvrımlarını izledi, girişine dalmak için aralarından itti. Lezzet duyularımı ele geçirdi, beni ondan başka hiçbir şeyle sarhoş etmedi. *Tıpkı hatırladığım gibi*, kaçışından beri milyonlarca kez hayal ettiğim gibi. Saçlarımı daha sıkı tutarak kalçalarını döndürmeye başladı. Islaklık gelişti ve benim her parçam da öyle. Yatak başlığını tutarak öne doğru eğildi ve klitorisinin üzerinde gezinmeme izin verdi. Onu sarsan titreme yeterli değildi. Eylemi tekrarladı, hassas yumrunun üzerinde daha da hızlı gezinmeme izin vererek kendine işkence etti. Emmeyi eklediğimde, yüksek sesle bir çığlık attı ve başını geriye attı. Ama hareket etmeyi hiç bırakmadı. Whitlock'un yarattığı bir tanrıçaydı. Kötülük ve güç, olması gereken kadınla birleşmişti. Bunun farkına varmak damarlarıma buz gibi su serpti. Eski halinin anılarına tutunmuştum ama aslında beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen *bu* versiyonuydu. O benim gibi bir adam için yaratılmıştı. Güçlü bir adam için. Sert bir ele ve gerçeklik kontrolüne ihtiyacı olan bir adam. Kim olduğumu anlamaya çalışıyordum ve Everleigh tam burada bana bilmem gereken her şeyi gösteriyordu.

Bir anda ellerim kalçalarına doğru uçtu, öyle bir güçle sıktım ki, sonsuza dek benim olana parmak izlerimi damgalayacağıma yemin ettim. Bir nefes sesi duyuldu ve sıçrayarak tekrar bana baktı. Hafifçe dişlerimi kıvrımına geçirdim, bir kez daha emerken nazıkçe çekiştirdim ve gülümseyerek ayrıldım. Güzel bir gülümseme değildi. Karanlık değildi. Kötüydü. Ölçülemez bir sahiplenmeydi.

Sadece onun için ayrılmış.

"Bu kadar çabuk geldiğine inanamıyorum. Telefonu kapattığımız anda gitmiş olmalıydın. Bana güveniyorsun."

"Evet... ve hayır. Deniyorum."

"Teşekkür ederim." Duraksadım, neredeyse bir sonraki sorumu sormaya korkuyordum. "Bitirdiğimiz anda gitmeyeceğini söyle bana." Kavrayışımı kullanarak amını göğsüme yaklaştırdım, daha ileri gidecek gücüm olmadığında sinirlendim.

Everleigh fark etmiş gibiydi ve güldü. Aletimin ucuna doğru kayarak göğsünün tekrar benimkine yaslanmasına izin verdi.

"Kalabildiğim kadar kalacağım. Nasıl gideceğini göreceğiz."

"O zaman durmayacağız. Sen yürüyemeyecek kadar güçsüz olana kadar devam edeceğim.

Ve sonra tekrar gideceğim."

"Seni buna zorluyorum. Buradan çıktığımda iyi yürüyebilirim, asla geri dönmem. Beni acıt. Seni hatırlamam için bana bir şey ver."

"Oh, bebeğim, başın belada. O küçük tatlı ağzını kapat ve beni öp. Ben söyleyene kadar beni öpmeyi bırakma."

Dili ağzıma daldı ve geçmişten gelen flaşlar beni kör etti.

Bir keresinde, beni öpme kontrolünü ona bırakmıştım. Ben de onu öpmemiştim. Hemen değil. O kadar uzun süre nasıl dayanabildim, asla bilemeyeceğim. Artık çok farklıydık. *İkimiz de*. Ama iyi anlamda farklıydık. En azından ben öyle umuyordum. Planımızın geri tepme ihtimali vardı. O da dahil her şeyimi kaybedebilirdim. Bu hoşuma gitmiyordu, ama onunla isteyerek yanımda olduğu bir hayat istiyorsam başka ne seçeneğim vardı ki?

Sıcak ıslaklık beni çevreledi ve ikimiz de ayrıldık, kanalı etrafımda gerilirken derin nefes aldık. İşkence gibi inç inç, amcığı beni bir mengene gibi kavradı. Hiçbir ıslaklık bunu kolaylaştırmıyordu. Geri çekilirken, tırnaklarını omuzlarıma geçirecek kadar ittim. Uyuşturucunun etkisiyle acı daha da artmış, zevk ve acıyla çarpılmıştı. Kan yatağa doğru yol alırken tenimi gıdıklıyordu. Beynim ona odaklandı ve kendi şeytanlarımın arasında kaskatı kesildim. Onları döverken ve becerirken bana dokundukları için köle kızları öldürmüştüm. Sırf gözlerindeki hayatı görmek için bile onları öldürmüştüm. O bu sırları bilmiyordu. En azından detayları. Kan beni besliyordu. İçimdeki canavarı besliyordu. Everleigh köleyken bunu ilk elden görmüştü. Ama şimdi farklıydım...değil mi?

Bir çığlık odayı doldurdu ve ellerimin kalçalarında kilitlendiğini hissettim, o da tüm uzunluğum boyunca aşağıya doğru battı. Hâlâ üzerimdeydi, hâlâ potansiyel tehlikemden onu kör eden arzusunun etkisi altındaydı. Tek düşünebildiğim şey kandı. Kan oradaydı. Ondan kurtulamıyordum. Sapkınlığımı besleyen şeyi inkâr etmek anlamsızdı.

"Köle." Sertçe yutkundum, gözlerimi sıkarak kapattım. "Everleigh."

"Ne oldu?"

Şimdi bana doğru eğilmiş, hipnotik hızını sürdürürken kalçalarını gıcırdatıyordu. Elim kaldırmayı başardım ve parmaklarımı bana açtığı küçük yaranın üzerinde gezdirdim. Kırmızı parmak uçlarımı maskeleydi ve ben onu silip açıklayamadan bileğimi yakaladı, kıpkırmızıyı bir yanağıma ve sonra diğerine sürdü.

"Savaş boyası. Uygun, değil mi?"

Everleigh o kadar hızlı sırt üstü çevrildi ki, şaşkınlıkla ciyakladı. Adrenalin hızla yükseliyor, onu acımasızca becerirken bedenimi yeniden hayata döndürüyordu. Yüzü, kan, aşırı fantezi yüklemesiydi. Dolgun dudakları yüksek sesli inlemelerle ayrılmıştı ve göz kapakları o kadar düşüktü ki, gözleri zar zor açıktı. Kollarımdan biri dirseğime doğru çöktü ama amına vurmayı bırakmadım. Duramazdım. Serbest kaldığını haykırdığında ve spazmlar onu sarstığında bile. Savaş. Evet, savaş. Çok fazla savaşın içindeydik. *O ve ben. O ve Whitlock. Ben ve üyelerim. Ben ve yüksek lider. Biz ve şeytanlarımız.* Hiç bitmiyordu ve gerçek de buydu.

Dudaklarımı dudaklarına indirirken elim boğazına kilitlendi. Bu tutuş benim sahiplenmemden başka bir şey değildi. Dölüm derine akarken onu orada tuttum. Bu anlarda, üstteydim. *Kontrol bendeydi.* Ben efendiydim ve o da benim faremdi ve birlikte geçirdiğimiz kısa süre daha yeni başlıyordu.

Bölüm 18

Aamir.

Ne zamandır bekliyordum? Bir saat mi? İki saat mi? Üç saat mi? On Dokuz'a bir şey olduğu paniğiyle odanın küçük bölümünde volta atmaya başladım. Uzun bir süre bakışlarımı aşağıdaki çimenlik alana dikmiş, onun mağazalara doğru gittiğini görmeyi beklemiştim ama o hiç gitmemişti. En azından ben izlerken. Ya da belki de onu kaçırmıştım? Geniş bir alandı ve zaman geçtikçe kalabalık daha da artıyordu.

"Ne yapacağım? Ne yapacağım?"

Beynimi çalıştırmaya çalışıp durdum. Hiçbir şey gelmiyordu. Odada kalmamın en iyisi olacağına karar verdik. Layla'nın bana ihtiyacı vardı. Ama buradan ayrılmak için nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Ya yanlış bir dönüş yaparsam? Ya gardiyanlara yakalanırsam? Beni tanıyacaklarına emin miydim?

Tekrar pencereye doğru hamle yaparken kafam bulanıktı. Takım elbiseli, bazıları kot pantolonlu adamlar mağazalara doğru yürüyordu. Diğerleri uzun elbiseler giymiş ve başlarını sarmışlardı. Kim olduklarını görmek imkânsızdı ama köleler olmaları gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey normal görünmüyordu. Kimse korkmuş ya da etraflarında olup bitenleri izliyor gibi **g ö r ü n m ü y o r d u .**

Bir iç çekiş beni terk etti ve dönüp kapıya baktım. Sadakat, eğer başı dertteyse burada kalamayacağımı söylüyordu. Başının belada olup olmadığını bilmemek işin en zor kısmıydı. Yapmam gereken doğru şeyin ne olduğu konusunda kendimle tartışıyordum. Tehlikede olduğumu düşünürse benim için gelmez miydi? Aklım evet diyordu, ama ya ayrılırsam ve işleri daha da kötüleştirirsem? Biraz daha kalmalıydım. En azından akşama kadar. O zamana kadar dönmezse, kötü bir şey olduğunu anlayacaktım.

Üniforma gömleğimi ter kaplamıştı ve onu çıkarıp yapacak bir şeyler bulmak için odaya baktım. Şifonyerin ve sehpanın çekmeceleri boştu ve göze çarpan başka hiçbir şey yoktu. Antrenmanıma odaklanarak sınav çekmeye başladım. Zaman geçti. Mekik, squat, lunge, aklıma gelen her egzersize başladım. O kadar çok zaman geçene kadar set üstüne set yaptım ki zar zor hareket edebiliyordum. Bir şekilde tuvalete girmenin yolunu buldum ve borulardan su fişkırdığında Tanrı'ya şükrettim. Avuç avuç ağzıma alıp yüzüme sıçratmaya başlamadan önce, fasetten berrak bir şelale halinde dökülerek dengelendi. Gürültülü bir patlama beni ayağa kaldırdı. Suyu olabildiğince hızlı kapattım.

"Lanet olası saçmalık," diye yankılandı uzaktan derin bir ses. "Onu öldüreceğim. O lanet olası Efendi bizden çok daha iyi olduğunu düşünüyor. O köleyi ben buldum. Ben buldum."

"Sessiz ol. Devriye gezmeye çalışıyorum. Lanet mahkumları korkutup kaçıracaksın."

"Siktir et onları. Whitlock'tan çıkamazlar. Ayrıca, bu anlamsız. Bu kanatta bile değiller. Bahse girerim bir Üstadın dairesinde rehin falan tutulmuşlardır."

"Bir Usta'ya dokunurlarsa ölmüş sayılırlar. Hedef talimi," dedi gülerek.

"Aynen öyle. Şimdi, söylediğim şeye geri dönelim." Soğuklukları karşısında öfkelen dim ama öfkemin galip gelmemesi için kendimi tuttum. O devam ederken sesler neredeyse dışarıdaydı. "Ben de gitmesini bekledim... gitti. Charlee cevap versin diye kapıyı çaldım ve ne oldu? Bir gardiyan. Lanet olası bir gardiyan kapıyı açtı. Ama daha önce hiç görmediğim biri. İri yarı, kaslı bir orospu çocuğu, sanki bu bir şeyi değiştirmiş gibi."

"Ne dedin sen?"

"Ne dediğimi sanıyorsun? Ona Barclane ile konuşmam gerektiğini söyledim. Eve döndüğünde benimle iletişime geçmesini istedim. O da aradı. Beni davet etti. Ona izcilikten izinli olduğumu söyledim ve hizmetlerimi ücretsiz olarak sunup sunamayacağımı sordum. Hayır dedi ama teklifin için teşekkürler. Ve Bir, o ne yaptı? Kaşlarını kaldırıp kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı. Kaltak. Onu elime geçirdiğimde, her şey bitecek. Benimle hiç karşılaşmamış olmayı dileyecek. Yaptığı şey de bu.

-"Beni geçiyor."

"İyi bir durum değil, On Dört. Efendiler ve kölelerin birbirine karışmaması gerektiğini biliyorsun. Bu yasak."

Bir kahkaha boşluğu doldurdu ve kaşlarım çatıldı. On dört mü? Ve o bir izci miydi? Travis'in olduğu gibi mi? On dört ...

Yutkundum ve göğsümdeki dövmeyle ilk kez gerçekten baktım. Rakamlar küçüktü ama üzerimde aniden bıraktıkları etki için santim uzunluğunda olabilirlerdi. 27011. On bir. Hepsi bana böyle sesleniyordu. On dokuz hariç herkes. Yine de numarasını kollarını açarak kucakladı. Bunu anlayamıyordum. Aslında onu anladığımdan bile emin değildim. Kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir numarayı isim olarak kullanmak... unvanların altında olduğumuzu gösterirdi. Varoluşa layık olmadığımızı. Ben değersiz miydim?

Gözlerim aynaya dikildi ve beni hayatta ileriye götüren özelliklerimin her yönünü inceledi. Beni popüler yapmışlardı. Kızların ve kadınların dikkatini çekmemi sağladılar. Yıllarca antrenman yaptığım MMA kampının yüzü olmak gibi birçok fırsat yarattılar. Beni bir köle yaptılar.

"Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Bana benzeyebilirdin."

İrkilerek neredeyse kendimi sesin geldiği yöne doğru fırlatacaktım. On dokuz fark etmiş gibiydi ve yatağın üzerine büyük bir çanta bırakırken güldü.

"Hangi cehennemdeydin? Yakalandığını sanıyordum. Seni aramaya gelmek üzereydin."

"Lanet olası muhafızlar." Paketlenmiş bir sandviç ve bir paket cips çıkardı, sonra onları bana fırlattı. Buraya giden girişte kamp kurmuşlar. Onların arasında yolumu bulmaya çalışırken kayboldum. Tam bir baş belası ama en azından artık buraya gelmenin iki yolunu biliyorum."

"Bu boku nasıl hatırlıyorsun? Sanki kafanda bir pusula var. Tüm doğru yolları bulup duruyorsun."

Ambalajı yırtıp açtım ve dişlerimi kalın ekmek, hindi, jambon ve sebzelere geçirdim. Tadına bakınca gözlerim zevkten neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Fotoğrafik hafıza. Ayrıntıları falan hatırlamak için bir şeyi sadece bir kez görmem gerekiyor. Şuna bir bakın." Kendi sandviçini açtı ve uzun bir rakam söylerken gülümsedi.

"O da ne?"

"Önümde sırada bekleyen Usta'nın kredi kartı numarası. Güzel, değil mi? Yemeği ödemek için kullandım. Kasiyere kartımı unuttuğumu söyledim ve manuel olarak girip giremeyeceğini sordum. Kesinlikle yuttu."

"Ne?" Güldüm, bir ısırık daha aldım. "Bekle. Kredi kartı kabul ediyorlar Burad a mı?" Ondokuz'un yüzü asıldı. "Evet. Korkutucu, değil mi?"

"Korkutucu mu? Hayır, dehşet verici. Tam olarak şüphelendiğim şeye geri dönüyor. Bu

Hükümet burayı bilmek zorunda. Bilmek zorundalar. Siktir. Siktir." Ardı ardına gelen sorular içinde donup kalmıştım. "Jessa'yı buradan nasıl çıkaracağım?"

"Kim?"

"Jessa. O benim kız arkadaşımdı. Üçümüz kaçırıldık. Ben, ikizim ve Jessa."

"Ama ikizin burada değil... değil mi?"

"Hayır." Konuşmak neredeyse imkânsızdı. "Buraya gelmeden önce bir adadaydık. O orada ve ben onu geri getirmeyi planlıyorum. Ama Jessa... o burada. Eğer onsuz gidersem... eğer başaramazsam..."

"Bunu henüz düşünme. Kendini aşıyorsun. Şu anda kendimizi buradan çıkarmaya odaklanmalıyız. Bunu yaptıktan sonra kız kardeşini arayabiliriz."

"Biz mi?"

"Bu doğru. Sen benim hayatımı kurtardın. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum," dedi daha sessiz bir şekilde.

"Peki ya sen? Eve gitmek istemiyor musun? Kimse yok mu-" "Kimse yok," diyerek sözümü kesti. "Dakota öldü. Ben on dokuz yaşımdayım. Şimdi, sonuna kadar seninleyim. İki kişi bir kişiden daha iyidir, öyle değil mi? Birlikte hareket ederiz."

Başımı salladım, sonra onunla birlikte yatağa yöneldim. Kenara oturup sessizce yemeğimizi bitirdik. İştahım kaçmış olsa da kendimi yemeye zorladım. On Dokuz yemeğini bitirdiğinde iç geçirdi ve bana döndü.

"Koridorlarda mahsur kaldığım süre boyunca bir süre gardiyanları dinledim. Gruplar halindeler ve birinci, ikinci ve üçüncü katları son kez taramak üzere ekipler halinde içeri giriyorlar. Yarın, dörtten altıya kadar olanlarla başlayacaklar. Biz dördüncü kattayız. Bu gece gidecek bir yer bulmamız gerekecek. Her halükarda, onları geçmek zorundayız. Er ya da geç, derim ben."

"Katılıyorum. Ne kadar çabuk bir çıkış yolu bulmaya çalışırsak o kadar iyi olur."

"Bu biraz zor olabilir. Bir konuşmanın bir kısmına kulak misafiri oldum. Yüksek lider dedikleri bir adamla ve muhafız olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşuyorlardı. Onları göremedim. Her neyse, kulağa iyi gelmiyordu. Baş lider hem kızgın hem de endişeliydi. Çok sessiz konuşuyorlardı ama her ne oluyorsa, liderin taş üstünde taş bırakmamasına neden oluyordu. Duvarları yıkmaktan bile bahsetti.

Gizli geçitlerle ilgili bir şey. İçimden onlardan birini bulmak geliyor. Belki bizi dışarı çıkarır."

"Gizli geçitler mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Değilim ama bir giriş bulmak kolay olmayacak. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. İşin tehlikeli kısmı, yüksek lider biliyor gibi görünüyor. Bu ateşle oynamak demek."

Durakladım ve yüzümü ona döndüm. "Haklı olabilirsiniz. Eğer bu konuya odaklanıyorlarsa, muhtemelen bundan kaçınmalıyız."

"Hiçbir yerde güvende değiliz. Bir planım olmamasından hoşlanmıyorum. Kendimi labirentteki bir fare gibi hissediyorum. Hiçbir şey kesin değil ve her dönüş son dönüşümüz olabilir."

"Başka bir şey duydun mu?"

"Hayır. Keşke duysaydım."

"Ben de." Kaşlarımı çattım ve her şeyi düşünmeye başladım. "Tüm bu durumla ilgili beni rahatsız eden bir şey var."

"Ne?" Sessizleşen Ondokuz, çantayı karıştırırken gözlerini yukarı dikti. Yaptım.

"Eğer birinci kattan üçüncü kata kadar arıyorlarsa, gardiyanlar neden hala Bu koridorlarda devriye mi geziyorlar? Dördüncü kattayız, yine de buradalar. Neden geçerken odaları kontrol etmiyorlar? Ve en başta kaçışımızı. Bunların hiçbiri doğru değil. Bir terslik var."

"Kaçışla ilgili en iyi tahminim aptal şans. Bunu sorgulamıyorum."

bir parçası. Muhafızlara gelince, son karşılaştığınız muhafıza yaptıklarınızdan sonra, belki de tedbiri elden bırakmıyor ve çok sayıda kalıyorlar."

"Ama silahları var."

Ondokuz'un yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi.

"Biliyorsam ne olayım. Bizi satıyorlar, değil mi? Belki de hiç para kaybetmek istemiyorlar."

"Belki."

"Ben dışarıdayken bir şey oldu mu?"

"Sadece iki adam konuşuyor. Sanırım gardiyan ona Ondört diyordu. O bir izci."

"On dört mü?" Daha dik oturuyordu, bana bakarken daha ilgiliydi. "Bu doğru. Bir efendiden ve bir gardiyanın onu nasıl izlediğinden bahsediyordum.

kölesinin üzerinde. On dört bu konuda pek mutlu görünmüyordu. Kölenin ona kendini beğenmiş bir bakış attığını ve bunu ona ödeteceğini söyledi."

"Hmmm." On Dokuz bir torba şeker çıkarırken sadece başını salladı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Buradan gitmek istiyorum. Kalacak yeni bir yer bulmak istiyorum."

Ondokuz başını sallarken, kırıksıklıklar beni neredeyse ürpertti. "Şu anda ayrılmaya çalışmak çok riskli. Bir sürü muhafız arama yaparken koridorlarda dolaşırken görülürsek başımız büyük belaya girer."

"Ama sen oraya gittin. İnsanlar seni gördü. Ve muhafızlar burayı aramıyorlar. Tam olarak dediğin şeyi yapıyorlar, koridorlarda dolaşıyorlar."

"Size söylüyorum, bu o kadar basit değil. Bir düşünün. Bu adamlar birbirini tanıyor. Tanımasalar bile neredeyse her girişte nöbet tutan adamlar var. Etrafta dolaşıp kendi işlerini yapmıyorlar. Çalışıyorlar. Bizim de neden çalışmadığımızı merak edeceklerdir."

Artık konuşmak anlamsızdı. Bana daha fazla bahane sunuldukça daha da sinirleniyordum. On Dokuz, olması gerekenden daha özgüvenli bir adamı yansıtan bir ifadeyle nasıl arkasına yaslanıp şeker yiyebiliyordu? Biz köleydik, mahkûmduk. Ve kaçıyorduk. Onunla bağ kurduğumdan beri ilk kez bu yabancıya güvenmenin en iyi seçenek olduğundan emin değildim. Umursuyor gibi görünüyordu ama gerçek şu ki, herkesin kendi gündemi vardı. Onunki neydi?

Bölüm 19

Scout 19

Sorular. Daha fazla soru. Daha fazlasından beni kurtaran tek şey, dinlenmemiz gerektiğini söylemem ve Aamir'in buna gerçekten itaat etmesiydi. Tüm bu ani sorular karşısında ne yapacaktım? Sadece planımız ya da hangi yöne gideceğimiz hakkında değil, benim hakkımda da. *Hayatım hakkında. Ailem ve yetiştirilme tarzım.* Kendimi yarı sabırlı biri olarak görmeyi seviyordum ama her soru daha fazla savunmaya geçmeme neden oluyordu. Rolüm kayıyordu ve bununla birlikte onu dışarıda tutmak için duvarlarım da kalkıyordu. Bu bir işti. Aamir benim arkadaşım değildi. Gerçek *Aamir* bile değildi. O Eleven'dı. Bir köleydi. Belki de kimliğini ona zorla kabul ettirmeye başlasaydım daha iyi olurdu. Whitlock'tan kurtulacak değildik ya.

Telefonu çıkarıp saati kontrol ettim. Yeni mesajla kalbim yerinden fırladı. Mateo'dan değil, Ana Ustamdan geliyordu. Hafif horultular devam ederken hızla göz gezdirdim ve dolaptan çıktım.

Yatağa oturup sırtımı çatlak kapıya dayadım ve kapıyı açtım.

Uyar

1. İşler değişti. Birini paketliyorsun.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Bu da ne demek oluyordu?

Tüm bunların amacı köleyi korumak değil miydi? Açık artırmaya kadar onu hayatta tutmak? Şimdi buna gerek kalmadı mı?

On dokuz: Birinci çanta mı? Yeni bir köle mi?

Birkaç dakika geçtikten sonra bir mesaj geldi.

Köle değil. Paranı kazanman gerekecek. Şimdi konuşamam. Sonra mesaj atarım.

Birkaç metre önümdeki yere bakarken kollarımı yavaşça indirdim. Bu görevle ilgili hiçbir şey doğru değildi. Sonucunu tahmin edemediğim bir işe girmekten nefret ediyordum. İçime kötü bir his kazınmıştı ve onu uzaklaştırmak için ne yaparsam yapayım gitmiyordu. *Birinci çanta.* Bir kişi. Peki ya köle? Hâlâ ona göz kulak olmam mı gerekiyordu? Onu Slave Row'a geri bırakıp yeni bir göreve mi başlayacaktım?

"Bir telefon mu buldun?"

Ben hücreyi sıkıca kavrarken on bir kişi yatağın etrafında koşuşturuyordu. Bu çok zor oldu.

Öfkemi bir kenara itip ona yarım yamalak bir sırıtış atma iradesini gösterdim.

"Kilidini açmak imkansız. Saati söylemek için kullanıyordum. Zaten ölmek üzere."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü açamıyorum. İşe yaramaz."

Pencereye döndüğünde yüzünü sert bir ifade kapladı.

"Kalkışımıza ne kadar kaldı?"

Ayağa kalkarken telefonu cebime tıktırdım. Dışarıda ışığın hâlâ parlıyor olması ya da muhafızların büyük olasılıkla hâlâ katları arıyor olması umurumda değildi. Bu haber beni endişelendirmişti. Hareket etmem gerekiyordu. Bir *şeyler yapmalıyım*.

"Şimdi. Yeterince bekledik. Sadece dikkatli olmamız gerekecek."

"Botlarımı giyeyim."

Mağazadan aldığım çöpleri komodinin çekmecesine tıktırarak odayı taradım. Bir süredir dışarıda kimseyi duymamıştım. Bizi kalenin en uzak noktalarına kadar kazasız belasız götürebileceğimden emindim ama inişe geçtiğimizde gerçek apartmanlarla karşılaşacaktık. Efendiler ve kölelerle dolu olanlara. Herkes bizi görebilirdi. Ve ben birkaç efendi tanıyordum. Eğer konuşmaya çalışırlarsa, mahvolurdum.

"Hazır."

Eleven bana bakarken endişeyle beklenti birbirine karıştı. Neredeyse aynı boydaydık ve onu birkaç saniyeliğine gözümün önüne getirdim. Gizliliğim açığa çıkarsa ne yapardı? Durumumuz hızla kötüleşebilirdi. Özellikle de onu bir son olarak öldüremeyeceğim için. İstesem de öldürebileceğimden bile emin değildim. Üzerimde büyüyordu ve bu da iyi değildi.

"Yakın durun. Eğer biriyle karşılaşırsak, dik durun. Kendinden emin ol. Sen bir bekçi."

"Anladım."

"Güzel. Ve eğer biri bizimle konuşursa, ben ne dersem ona uyun. *Hayır. ne olduğu önemli değil.*"

"Tamam."

Heves oradaydı. Bastırılmış bir nefes verdim, kapıyı araladım ve başımı içeri uzattım. Koridor temizdi ve her zaman gittiğim yolun tersi yöne doğru hafif bir koşu yaptım. On bir sadece birkaç adım arkamda kaldı ve koşarken çömeldiğimiz için hareketlerimi taklit etti.

Koridorun uzunluğu sonsuzdu. Binanın oluşumu boyunca kıvrıldık ve bizi ana yaşam alanlarından birine götürecek dönüşe yaklaşırken yavaşladık. Nöbetçileri kontrol ederek tereddüt ettiğim sırada Eleven'ın eli sırtımın ortasına geldi. Omzumun üzerinden bakmamı sağladı.

ve başımla gitmeye hazır olduğumuzu işaret ettim.

İlk kapıya yaklaşıp kadar yaklaşık yüz metre geçmişti. Hızlı ve kararlı bir yürüyüşle yavaşladım ve Eleven'ın yanımda olması için yeterince geriye çekildim.

"Yavaş ama hızlı. Acelemiz yok ama bir amacımız var. Bu mantıklı mı?"

"Evet."

İkinci kapıdan çığlıklar geldi ve Eleven'ın başı öne düştü. Dördüncü kapıya geldiğimizde, bir kadının yakarışları gibi kahkahalar da serbest kaldı. Birden fazla adam vardı. İki mi?

"Efendim!"

"Aşağı dedim!"

"Tanrım," diye nefes verdi Eleven. "Bu-"

"Bizi ilgilendirir," dedim, göz ucuyla bakıp sözünü kestim. "Yürümeye devam edin.

Aldırma."

"Görmezden gelmek mi? Şaka yapıyorsun. Bu kadar soğuk olamazsın." "Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Sessizleşti ama devam edecek zamanım yoktu. Barclane ve başka bir Efendi yaklaşıyordu ve gözlerini bana dikmişti. Nabzım hızlandı ama hızımı değiştirmedim.

"Unutma, beni takip et," diye nefes verdim. "Ne olursa olsun."

Barclane'in eli kalkıp parmağı beni işaret edene kadar Eleven yanıt vermedi. Birbirimize bir metre kadar yaklaştığımızda saniyeler geçti.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var."

"Şu anda değil, efendim. İş üzerindeyiz." Gözlerim kesildi ve yanımdaki sözde muhafızı ima etti. Barclane Eleven'a doğru baktı, bir şeylerin ters gittiğini anlayınca kaşları çatıldı.

"Belki de değil. İş mi diyorsunuz? Sizi istihdam eden insanlara hizmet vermektense daha iyi bir iş olabilir mi?" Başıyla yanında oturan takım elbiseli, uzun boylu, yaşlı bir adamı işaret etti. Görünüşünde zarif bir zarafet vardı ama ben bunu göremedim. "Bize katılın. Yüksek lider bana kayıp köleler olduğunu söyledi. Whitlock yönetim kurulunun bir üyesi olarak neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Yüksek liderin sizi bilgilendirmesini tercih ederim. Ben kalifiye değilim-" "Sadece birkaç soru."

Çenem sıkıca kenetlendi. "Nasıl istersen."

Yanımda durduğu kapıyı işaret etti ve adam bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Eleven'ın göğsü hızla inip kalkarken bir yandan da bana bakıyordu. Saldırmanın eşiğindeydi. İçindeki kana susamışlığı görebiliyordum.

Gözleri. Bu adamları öldürmekten başka bir şey istemiyordu. Daha önce Whitlock'taki birçok muhafız ve gözcüde gördüğüm bakışların aynısıydı.

"Sakin ol. Acele bir şey yapma. Bu uzun sürmeyecek."

Sözlerim zar zor duyuluyordu ama başını salladı ve daireye girdiğimizde arkamdaki yerini aldı. Parke zemin üzerinde beyaz deri bir kanepede duruyordu ve cam masalar mekânı ve yemek odasını süslüyordu. Göze çarpan tek şey küçük pembe kadife bir sandalyeydi. İçinde oturan Eleven'ın eli, neredeyse acı içinde inlememe neden olacak bir güçle ön koluma kilitlendi. Bembeyaza yakın uzun saçları olan bir kız dimdik oturuyordu. Pembe fiyonklar başının her iki yanında duruyordu ve perçemleri büyük, yuvarlak gözlerinin hemen altında bitiyordu. Soluk fildişi rengi porselen yüzünü kaplıyordu ve dudaklarının ortasında yumuşak pembe renkte bir kalp vardı. Elmacık kemiklerinin birleştiği yerde rujla aynı tonda iki pembe daire bulunuyordu. Beyaz dantel pazılarının etrafında kabarmış ve düz göğsünün üzerine sıkıca oturtulmuştu. Uzunluğu solgun kalçalarını ancak örtüyordu. Siyah ayakkabılar yansıtıcı ışıktan parlıyordu ve hemen üstlerinde de aynı tür fırfırlı dantellerle süslenmiş bir çift beyaz şok vardı.

Hareket hiç yoktu. Olması gereken oyuncak bebek kadar hareketsiz bir şekilde önüne bakarken neredeyse hiç göz kırpmıyordu. Konuştuğundan ya da bir yere yürüdüğünden şüpheliydim. Bacakları incecikti, kas tonusundan yoksundu. İstese ayakta durabilir miydi? Onu hayatta tutmak için besliyor muydu, yoksa kendi kendini mi besliyordu? Sorularım Eleven'ın korku dolu bakışlarına yansdı. Ama artık kızın üzerinde değildi. Kanepenin arkasında yerde oturan ve mutfağı ayıran tezgâha yaslanmış iki kişi daha vardı. Biri esmerdi, diğeri ise koyu abanoz tenliydi. İkisinin de iri gözleri dehşet içinde donup kalmıştı. Soluk sarı ve mavi dantel elbiseleri yer yer yırtılmış ve eski, kuru kan kırılma kumaşı lekelemişti. Birinin boynundaki ve diğerrinin göğsündeki açık yaraya kadar derileri balmumuna benziyordu. Ölmüşlerdi ve giysilerinin donukluğuna bakılırsa, tahminimce uzunca bir süredir ölüydüler.

"İki mahkûm, Ana Efendi sayesinde artık köle," dedi Barclane, Eleven'ın elini sıkıp gevşetirken dikkatimi çekerek, "kaçıyorlar. Bu duvarların içinde bir yerlerde saklanıyorlar. Bu affedilemez. En başta Beyaz Oda'dan kaçmaları çok saçma. Onları tarif edebilir misin?"

"İki erkek."

Ben devam etmeyince Barclane'in gözleri kısıldı. Eleven'a şüphleyle baktı. "İki erkek. Ve? Belki daha *ayrıntılı*."

"Bunu yapamam. Biz orada değildik ya da aramanın bir parçası değildik. Muhafız Karargâhı'na gidiyor olmamız gerekiyordu. Gerçekten geç kalamayız. Belki yüksek lideri tekrar çağırırsanız, daha iyi açıklayabilir."

"Hayır. Bildiklerini duymak istiyorum. Ayrıca, aldırmayacaktır. Eğer

benimlesin." Barclane, şimdi kızın başının tepesini okşayan diğer adama baktı. "Söyleyin bana Efendi King. Whitlock'taki muhafızlara ve keşiflere siz bakıyorsunuz. Sahip olduğumuz muhafız sayısı, bir ya da iki kişinin geç kalması durumunda vardiyaları karşılıyor mu?"

"Kolayca. Bana bir dakika verin, durumdan haberdar olmaları için onları arayacağım." "Mükemmel."

Barclane pazumdan tutup beni odanın diğer tarafına çekerken adam telefonunu çıkardı. Eleven'ın yüzü öfke ve endişeyle gerilmişti. Tepki vermesine saniyeler kalmıştı ama sorun olmadığını anlaması için elimi yana doğru uzattığımda sakinleşir gibi oldu.

"Hâlâ burada ne halt ediyorsun? Telefonlarıma cevap vermedin. Senin ülke dışında olman gerekiyordu."

"Ben gizli görevdeyim," dedim sessizce. "Bu keşiften daha derin bir şey. Ana Efendi'nin kölesini burada ikamet eden başka bir Efendi'den gelen bilgi aracılığıyla bulduğuna inanıyorum. Bundan emin olmamın tek yolu muhafızların arasına karışmam. Ana Efendi *Whitlock hâlâ burada olduğumu bile bilmiyor.*"

"Açık sözlü ol. Seninle tahmin oyunu oynamıyorum. Kim bu Efendi ve nerede olduğunu söyledi? Ve neden gardiyan kılığına girerek bu işi halletmeye çalışıyorsun?"

CIA direktörüyle yaptığı konuşmanın geri gelmesine izin verdim. "Kim olduğunu bilmiyorum, sadece duyduklarım var. Kızın Girit adasında olabileceğini ve oraya gideceğini söyledi. Bunu öğrenmek için çıkacağı yolculukta kendisine eşlik edecek iki koruma istiyor. Yani o iki muhafız biz olacağız. Artık gidebilir miyiz?"

"Girit mi dediniz?" Sessizleşti, bakışlarını yere indirdikten sonra tekrar Eleven'a çevirdi. Uzun bir süre onu inceledi ve bunu yaparken gözlerini kıstı. Dikkatini dağıtmaya çalışarak hemen araya girdim.

"Yarın gece ayrıldıktan sonra arayabilirim. Aramaya devam edeceğim. dokun.

"Bekle. Kim o? Genç biri. Çok genç ve çok... *yakışıklı.*" "O sadece bir muhafız. Özel biri değil."

"Yalan söylüyorsun. İkiniz de silahsızsınız. Görev kemeri bile takmıyorsunuz.

Aradıkları köleler sizsiniz, değil mi? *O bir köle. Yüksek liderin bahsettiği sayılar neydi? Sayılar.*"

Barclane onun neredeyse sessiz sözleriyle durakladı, gözleri genişlerken kaskatı kesildi. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Sen." Elini kaldırarak Eleven'ı işaret etti. "Seni tanıyorum."

Yer değiştiren Eleven başını salladı. "Ne demek istediğinden emin değilim.

Ben burada yeniyim.

Tanıştığımızı sanmıyorum."

Üstat Barclane öne doğru ilerlerken ben kaldım. "Resmi olarak tanışmadık, hayır, ama sen ve kız kardeşin hakkında her şeyi biliyorum. İkiziniz. Ben Üstat Barclane. Beni duymuş muydunuz?"

Hızlıca göz kırpmamı Eleven'ın dudaklarının ayrılması izledi. Başım sallandı ama Usta King'in eli aynı hızla omzuma kenetlendi. Tutuşun ardındaki güç, kendimi koruma duygumu yükseltti. İçinde bulunduğumuz tehlikenin farkındaydım.

"Barclane?"

"Bu doğru. İyi düşün. Hiç kimse benim adımdan bahsetti mi? Sen?"

Yüzünde bir savaş oyunu oynanırken Eleven'ın nefesleri ağırlaştı. "Sen Bayan Harper'a yardım edecektim. Sen... ben ve Layla için bir daire bulacaktın. Sen Hanımefendi'nin arkadaşıydın."

"Hayır!" Kurtuldum ve onlara doğru hamle yaptım. Yüzüme öyle hızlı bir silah dayanmıştı ki, içgüdülerim beni Ana Üstat'a ispiyonladığım adamdan birkaç santim ötede durdurdu.

"Bu da planınızın bir parçası mı? Birlikte çalışıyoruz ve ben tüm gerçeği bekliyorum. Onu böyle mi dışarı çekmeyi planlıyorsun? Kölesini yem olarak kullanarak mı?"

Eleven'ın yüzündeki ihaneti başımla onaylarken kendimi sessiz kalırken buldum.

"On dokuz ...bu Usta ile mi çalışıyorsun? Ama ben seni... sen demiştin ki-"

"Yeter," diye tersledim. "*Ben sana ne demiştim?*"

Silah indirildi ve Barclane, King'e hızlı bir bakış atarken güldü. "Yemi yutacak. İyi iş, On Dokuz. Neye ihtiyacın var? Buradan çıkmak mı istiyorsun? Sana bir araba ayarlayabilir ve hemen Girit'e uçmanı sağlayabilirim."

"Başka bir Efendi ile gideceğim kısmı kaçırdın mı? Bu açıklayabileceğimden daha büyük bir şey. Ona eşlik etmemiz şart."

Şüphe çenesini germiştir. "Öyle mi? Çünkü benim için çalışıyor olsaydın, diğer Efendi'nin önemsiz olacağını düşünürdüm. Özellikle de seni ona götürebilirim. Belki de bazı konularda hâlâ net değilizdir." Durakladı, küçük bir anahtarlık çıkarmak için cebine uzanırken dudakları büküldü. "Acıkmaya başladım. Sen ve ben evime gidip bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Bunu yaparken konuşabiliriz. Eminim Efendi King sevgili kölemize göz kulak olmaktan rahatsız olmaz."

"İlk etapta konuşmamalıyız. Özellikle de apartmanlarda." "Saçmalama.

Konuşmayı paylaşmamızda yanlış bir şey yok. küçük bir atıştırmalık için. Ayrıca, izlenmekten bıktım. Bunun icabına baktım."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

"On dokuz mu?"

On Bir'den gelen bir tehdit vardı - hızlıca bir şeyler düşünmezsem birileri için ölümcül olacağını biliyordum.

"Sadece hızlı bir ısıruk. *Israr ediyorum.*"

Bölüm 20

Bram

Uyku çağırıyordu ama gelmiyordu. Everleigh'in varlığının bir anını bile kaçıramayacak kadar hırslıydım ama tamamen uyanık kalamayacak kadar da bitkin düşmüştüm. Hafif tırnak izleri göğsümün üzerinde bir yol açtı ve uyuşturucunun izleri içimdeki derin girintilerde kendini belli ettikçe her santimim karıncalandı. Normale döndüğüm dönemlerden ve kendimi bir milyon kilo ağırlığında hissettiğim anlardan geçtim. Pazılarımı okşamaya devam ederken dönüp yüzümü kölemin boynuna gömmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Gitmek zorunda mısın? Burada kalıp her şeyi buradan halledemez misin?"

Eli omzumun üstünde durakladığında gülüşü yumuşaktı. "Zamanı değil."

"Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki uyku galip gelmeye başladı. Bir uğultu bedenimi titretti ve fısıltılı sesi beni sarsarak uyandırdığında kalp atışlarım şaşkınlıktan patladı.

"Korkarım başımız belada. Doğru olmayan bir şeyler var."

Gözlerimi zorla açtığımda ışık içeri girdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Günlerimi her şeyi gözden geçirerek geçirdim. Ve sadece ayrıldığımdan beri. Ondan önce. West'ten önce. Onun hükümdarlığı ve ölümü ile senin görevi devralmana kadar geçen süre zarfında, burada olmadan elimden geldiğince bu Üstatları takip etmeye çalıştım. Ve dış dünyada kimleri temsil ettiklerini görmek yardımcı oluyor, ama..." Sertçe yutkundu ve oturur pozisyona geçti. Her zamankinden daha yorgun olmama rağmen endişeyle onun hareketlerini takip ettim.

"Dış dünya. Bana bildiklerini anlatmalısın. Bilmiyorsam hiçbir şey yapamam. Dışarıda körüm. O dünya için ölüyüm."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını çatarak yüzünü bana doğru çevirdi.

"Bana yardım edemezsin, Bram. Yapabileceğin en iyi şey kendine yardım etmek.

Burada, Whitlock'ta. Hiçbirine güvenemezsin. Tek bir kişiye bile."

"Güvenmiyorum. Bunu bilmek zorundasın."

Durakladığında dudakları aralandı. "Onlara ne kadar güvenmiyorsan, iki katına çıkar.

Onlara bundan daha az güvenin." Huzursuzca kıpırdandı. "Muhafızlarınızda

adamlarım var."

"Adamlar mı? Adamlarım mı?"

"*Adamlarımız*. Size sadakatsiz değiller, ama size olduğu kadar bana da sadıklar. Anlıyor musunuz? Bir şeyler duyuyorlar. Sizi sandığınızdan çok daha fazla koruyorlar."

Sözleri zihnimde bir anlam ifade etmeyi reddederken başım sallandı. "Kimse bana bir şey söylemedi. Bir şey biliyorlarsa *bana* söylemeleri gerekmez mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Çok dengesiz davrandın. Güvenli değildi. Bana öyle söylediler."

"Peki size ne söylüyorlar?"

Everleigh yataktan kalktı ve şifonyere yöneldi. Bütün kıyafetleri hâlâ oradaydı. Geri döneceğinden hiç kuşum yoktu. Yeni iç çamaşırlarını çıkarırken yavaşça bana baktı. Endişesi gerçektir. Öyle ki, onu koruma ihtiyacım beni yataktan çekti.

"Bir şey söylemeden önce size bir soru sormama izin verin. Whitlock'ta en çok kime güveniyorsun?"

"Sakin ol. Derek, benim yüksek liderim. İyileşme sürecim boyunca yanımdaydı.

Bulabileceğim en sadık kişi o."

Başını yavaşça salladı. Tek kelime etmeden döndü ve bitişikteki banyoya yöneldi. Ne demek istediğini anlamadan onu takip ettim. Duş başladığında, ancak o zaman bakışlarımla karşılaştı.

"Köle, konuş. Bilmeceler için sabrım yok. Özellikle de uyuşturulduktan sonra. Düşünemiyorum."

Everleigh iç çamaşırlarını tezgâhın üzerine bıraktı ve parmağıyla beni öne doğru çağırırken lavabonun yanına oturmak için kendini kaldırdı. Dudaklarıma kondurduğu ilk öpücük hafifti ve tek sağlam kolu boynuma dolanıp beni kendine çektikçe artıyordu.

"Elimden geldiğince seni hep korudum, değil mi?"

"Evet."

"Peki, sana liderini değiştirmen gerektiğini söylesem değiştirir miydin?" "Ona ihtiyacım var. Everleigh, açık sözlü ol. Bana ne duyduğunu söyle."

"Tepkisini gördüm, Bram. Onu tehdit ettiğini ve onun tepkisini gördüm. Bundan hoşlanmıyor. *Benden* ya da ikimizden hoşlanmıyor. Onunla ilgili içimde atamadığım bir his var. Bu ustaları izliyoruz. Onları bu oyunda yenmeye çalışıyoruz ama belki de yanlış insanlar için endişeleniyoruz."

Tanımlayamadığım bir duyguyla dudakları gerildi. Bu öfke ile daha karanlık bir şeyin karışımıydı. "İşin içinde o kadar çok şey var ki. Bildiğim tek şey onu liderlikten uzaklaştırmanız gerektiği. Onu derhal değiştirin."

"Sana söyledim, ona ihtiyacım var. Bunu yapamam." "O zaman senin için

korkuyorum. *Bizim için korkuyorum.*"

Everleigh beni geriye doğru itti ve tezgâhtan aşağıya inerek

Duş. Onu takip ettim, korkularının içimdeki canavarı ortaya çıkarmasından nefret ediyordum. Beni öldürücü bir mantıksızlığın eşiğinde bıraktı. Onun endişelerini yok etmek için adam öldürebilirdim. Bir daha asla belirsizlik hissetmesine izin vermemek için. Ve bunu sorgusuz sualsiz yapardım. Kişi ya da yer önemli değildi.

"Kal. Kal ve ben de planımı değıştireyim. Birlikte bir plan yapabiliriz."

Ilık su üzerime sıçradı ve Everleigh omzundaki bandajı koruyarak akıntıya doğru adım atarken cam kapıyı kapattım. O benim her hareketimi izliyordu, tıpkı benim onunkini izlediğim gibi. Bacaklarım titriyordu ama gözlerim açıktı. Yüzündeki her ifade, gözlerimden dudaklarıma kadar yaptığı her tarama, çaresiz saplantımı geri getirdi. Benimle yarı yolda buluşup dudaklarını dudaklarıma yapıştıırken ona tek bir kelime bile söylememe gerek kalmadı.

"Yapamam. Çok geç olmadan onu değıştir."

"Kal."

Sözlerimiz açlığımızın arasında söyleniyordu. Onu duvara doğru döndürerek sikimi tuttum, tekrar içine girmeye ihtiyaç duyuyordum. Hiçbir şey bundan daha önemli hissettirmiyordu ve bunun farkına varmak beni yavaşlattı. Yakında gitmiş olacaktı. Bunu kontrol altına almalıydım. Konuştuğumuz şey ertelenemezdi.

"Gitmesine izin verirsem ölü bir adam olurum. Anlamıyorsunuz. Bana söylemediğin şeyler var ve benim de burada olanlarla başa çıkma yöntemim var. Eğer benim yanımda olsaydın, bunu görürdün. Bir kameradan izlemek aynı şey değil. Sana ihtiyacım var Everleigh. Derek'in gitmesine izin vermek her şeyin dağılmasına neden olur. Eğer o-

"Seeneklerimiz var. Birincisi, bir muhafız var. İkimize de sadık. O sizi güvende tutabilir."

"Bir muhafız mı? Yani şimdiden yeni bir lider mi seçtiniz? Bana danışmadan mı? Bunu birlikte yapabilirdik. *Birlikte*, köle."

Döndüğünden beri ilk kez içimde bir öfke patladı. Donup kaldım, nedenlerini anlamaya çalışırken gözlerim kamaştı. Gerçekten ikimizi de güvende tutmak için miydi, yoksa daha fazlası mı vardı? Everleigh'e bir dereceye kadar güvenmiştim. Whitlock'a sahip olabilmek için beni öldürmeye çalışacağına inanmıyordum ama benim hakkım olan bir şeyi kontrol altına almasından da hoşlanmıyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Aramıza mesafe koyarak, tek yapabildiğim sorusuna şaşkınlığımı göstermek oldu. "Neden? Ne dediğini duyuyor musun?"

"Evet. İkimiz de tehlikedeyiz ve ben bizi güvende tutmaya çalışıyorum."

"Ve her şey hakkında önce benimle konuşmayı düşünmedin mi? Bizi güvende tutamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Tepkisizlik her şeyi anlatıyordu. İçimdeki sıcaklık artarken şok olmuş bir kahkaha beni terk etti.

"Bizi güvende tutamazsın demiyorum. Diyorum ki siz beni ararken, ben her günümü -sayısız saatimi- buradaki insanları araştırarak geçirdim. Bize karşı niyetleri iyi olsun ya da olmasın, bilmem gerekiyordu. Onlar hakkında senden daha çok şey biliyor olabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun? O zaman söyle bana, köle. Bizi bu kadar riske attığını düşündüğün ne öğrendin? Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Everleigh sabunu kaptı ve sanki az önce ona beş yüz milyon dolarlık soruyu sormamışım gibi vücudunu köpürttü.

"Eee? Bekliyorum."

"Durulamam lazım."

"Hayır, iyi bir şaplağa ihtiyacın var. Konuşmaya başlamak için on saniyen var."

Yoldan çekilerek suyun içinde manevra yapmasına izin verdim. Kollarımı göğsümde kavuşturmuştum ve beynim nihayet uyuşturucunun sersemliğini üzerinden atmaya başlamıştı. Bir esneme beni terk etti ve buna dayanamadım.

"Whitlock'a iki kadının Metres olarak girmesine izin verdiniz."

Boyum uzarken çenem gerildi. "Evet. Bağlantıları etkileyiciydi. Bir çıkışa ihtiyaçları var. Burada onların çıkış noktası var. Ayrıca, birlikte üniversiteye gittiğim Metreslerden biri. Ona güveniyorum. O kadar ki, kölenizden bahsetmem yeterli oldu ve onu kurtarmaya yardım etmekte tereddüt etmedi."

"Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Bunun Derek'le ya da... herhangi biriyle ne ilgisi var?"

Everleigh kaşlarını kaldırarak saçlarını köpürttü. "Hepimiz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Birinin, ikinci sorumlunuz olan CIA Direktörü'nün eski metresi olduğunu biliyor muydunuz? Pozisyonunu aldıktan hemen sonra Katia Marchase ile bir ilişkisi oldu. Ona şantaj yaptığını da biliyor muydunuz? Bu kadar güçlü olmasaydı onu öldürtürdü elbette. Bana sorarsanız, paramı ona yatırıyorum. Belki de onu ilk o öldürecektir, burada, Whitlock'ta."

"Yani, benim param mı?"

Dudaklarını büzerken gülümsemesi

düştü. "Dinlemiyor musun?"

"Tabii ki öyleyim. Ve iyi, tamam, hayır, bir ilişkileri olduğunu bilmiyordum. Tanıdık olduklarını biliyordum. Devam edin."

"Teşekkür ederim." Kenara çekildi, derin bir nefes alırken benimle yer değiştirdi. "Dediğim gibi, bu Katia denen kadın çok iyi korunuyor. Hakkında çok az şey bulabildim. O ve diğer kadın, Elaine, bağlantılılar ama nasıl olduğundan tam emin değilim. Aynı üniversitede okumuşlar ama kaynaklarım arkadaş olmadıklarını söylüyor. Bu çok garip. Daha da tuhafı, ikisi de kendilerine Jane diyor.

Neden yabancılara adlarının Jane olduğunu söylesinler

ki?" "Hiçbir fikrim yok. Onlar için endişelenmeli

miyim?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Asıl endişelenmeniz gereken erkekler. Tüm kurulunuzun kendi amaçları var. Neyse ki onlardan biri benim."

"Senin mi? Yani sizin için bir muhbir mi?"

"Kesinlikle. Beni haberdar ediyor." *"Peki bu hangi üye?"*

Bana vücut sabununu uzatırken tereddüt etti. "Köle mi?"

"Efendi King. Bana Barclane'in peşimde bir gözcü olduğunu söyledi. Birçoğu ben dönmeden önce beni öldürtmek için plan yapıyor. Barclane onu ifşa etmek için para bağışladığımı düşünüyor."

Duraklama sırası bendeydi. "Haber çabuk yayılır." "Yani, biliyor muydun?"

"Parayı bağışladım. Seninle ilgili nerede durduğunu bilmem gerekiyordu. Gözcüye gelince, o benimkilerden biri. Bana söyleyen oydu."

"Barclane'e ne yapacaksın?"

Durulamayı bitirdim ve kapıyı açıp havlularımızı alırken duşu kapattım. Everleigh kurulanıp dantel külotunu ve sutyenini giyerken bakışlarını benden ayırmadı. Rutinimizi yerine getirirken, sessiz bir bakış karşılaşmasıydı. Ben dişlerimi fırçalarken aynadan onu izledim, o da aynısını yaparken beni izledi. İşimiz bittiğinde odayı işaret ettim.

"Barclane... Ona şu anda ihtiyacım var. Bu değiştiğinde, o senindir. Şimdi bana Derek ve diğerleri hakkında daha fazla şey anlat."

"Onun kötü haber olduğundan başka söylenecek bir şey yok. Mateo da öyle. O kirli biri ve sizin ya da Whitlock'un iyiliğini düşünmeyenlerle birlikte."

"Mateo'nun kuralları çiğnediğinin ve arkamdan keşif anlaşmaları yaptığının çok farkındayım."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Şifonyerin önünde durduğumda Everleigh peşime takılmıştı. Detaylandırmam için sabırsızlanması, külotumu giyip dolaba yöneldiğimde neredeyse gülümsememe neden oluyordu. Bir takım elbise çıkarıp giymeye başladığımda tek kelime etmedim.

"Sonra ne olacak? Ne yapacaksınız?"

"Ne hakkında?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Mateo hakkında. Derek ve yönetim kurulu üyeleriniz hakkında mı? King şimdilik iyi. Diğerleri değil. Evi temizlemek zorundasın. Bunun başka yolu yok. Eğer yapmazsan ikimiz de ölmüş sayılırız."

"Ne yapmamı öneriyorsun, Everleigh? Hepsini öldürüp bu işi bitirmemi mi?"

Bunu son kurulda da yaptım. Bu yeni üyelere bana karşı gelmemeleri gerektiğini öğretti mi? Hayır. Sadece bir şeyleri saklamak için daha çok çabalamalarına neden oldu. Başka yollar da var."

"Ne gibi?"

Ayakkabılarımı giydim ve ellerini ellerimin arasına alıp onu kendime çekerken sıırtmaya zorladım. "Bunu bu gece konuşacağız. Şu anda tanışmanı istediğim biri var. Resmi olarak. *Benimle birlikte.*"

"Alvin."

Ben başımı sallarken Everleigh gülümsemeye başlamıştı bile. "Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur. Dışarıda gürültü yaptığını duymadığıma biraz şaşırdım. Giyin hadi. Seni bekliyor olacağız."

Bölüm 21

Aamir.

Hayatımda pek çok hata yapmıştım ama içimde bir yerlerde bunun onlardan biri olmayacağını biliyordum. Usta Barclane sadece birkaç adım ötemdeyken ve diğer tarafında On Dokuz varken, Usta olsun ya da olmasın, bizi ayırmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. On Dokuz onlardan biri olsa bile, içimden bir ses onunla olmamın onsuz olmamdan daha iyi olduğunu söylüyordu. Yalanlarına duyduğum öfkenin bunu gölgelemesine izin veremezdim. *Ona ihtiyacım vardı.*

"Sadece birkaç dakika sürecek. Usta King ona iyi bakacak köle."

Gözlerim sandalyede bir heykel gibi oturan bebek kıza kaydı. Bilmek için Sıradan bir kızdı, birinin kızıydı ve şimdi ne hale gelmişti, kapıya bir adım daha yaklaştım. Barclane bana baktı ve ben de başımı salladım. Sadece bu noktada gördüklerimin dehşetini silmeye çalışmak için değil, ona karşı.

"Burada kalmayacağım. On dokuz ve ben birlikteyiz. Buradan birlikte ayrılıyoruz. *On dokuz...*"

Hemen bana bir adım daha yaklaştı, ancak Barclane'in kolu göğsünün üzerinde bir kapı gibi durdu. Nineteen'in hareketleri o kadar hızlıydı ki, elinin Usta'nın bileğine kilitlendiğini fark edecek zamanım bile olmadı. Sert bir sıkmayla silah yaşlı adamın elinden düştü ve Nineteen birkaç santim düşmeden onu yakaladı.

"Gidiyoruz. Size söyleyebileceğimi söyledim. İster kabul et, ister etme. İstedğin şeyin başarılacağını bil. Bunu nasıl yapacağım bana bağlı."

On Dokuz hışımla yanımdan geçip beni de kendisiyle birlikte çekerken kapı kolunu tuttum ve kapıyı açtım. Arkamdaki bariyeri kapatmaya zahmet etmedim. İkimiz de hızlı adımlarla ilerliyorduk ve Barclane kapı aralığından içeri dalıp koridorda durup bize dik dik bakarken omuzlarımızın üzerinden bakıyorduk. Dönemeci döndüğümüz anda, On Dokuz gömleğini çekti, böylece onunla birlikte hızlı bir koşuya çıkabildim.

Rastgele kapılar açıldı ama başka bir geçide girene kadar yavaşlamadık.

"Siktir. Siktir," diye homurdandı, silahını kılıfına sokarken. "Siper bulmalıyız." "Yanlış. *Ben gidiyorum.* Buradan nasıl kaçacağımı bulduğumda yollarımızı ayırırız."

Öfkeli gözlerle baktı. "Aptal olma. Bensiz mahvoldun."

Öfkem artarken On Dokuz'un omuzlarını tuttum ve onu duvara çarptım. "Sen onların tarafındasın! Beni kullanıyorsun. Ne için kullanıyorsun? Barclane'e söylediğin gibi Metres'i yakalamak için mi?"

Kolum uyuştı ve On Dokuz dirseğini alt pazıma indirip serbest kalırken acı içinde patladı.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim seni korumam gerektiği.

Gerçek bu. Bu arada-"

Çığlıklar onu durdurdu. Bir kapının açılması ve bir karartının birkaç metre aşağıdaki beyaz duvara çarpıp sekmesiyle ikimizin de başı döndü. Taş yüzey kırmızıya boyanmış, yerde yatan sırlıklam yığınla eşleşmişti. Bariyer açıldığı kadar hızlı bir şekilde kapandı ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı.

"Gitmek zorundayız. Muhafızlar yakında onu almaya gelecekler." "Onu mu?"

Bir şekilde onun bir insan olduğunu biliyordum ama gördüklerimi algılayamıyordum. Cenin pozisyonundaki küçük kırmızı top bir kadına ya da kıza benzemiyordu. Bir *çocuğa benziyordu*.

"*Hadi gidelim.*"

Çekiştirme beni geriye savurdu. Birkaç adım attım, ancak kesik kesik nefes alıp veren kızın omuzlarının kalkmasıyla durabildim. Koyu renk saçları yüzüne yayılmıştı ve kırmızının farklı tonları yüzünü maskeliyordu. On Dokuz'un lanetini görmezden gelerek eğildim.

"*On bir, gitmeliyiz. O öldü.*"

"Bana öyle deme. Öyle demiyor. Nefes almaya çalışıyor."

"Bu bir nefes değil. Düşündüğün gibi değil."

Saniyeler geçtikten sonra gurultu vücudunu bir kez daha sarstı. "O öldü.

Daha önce hiç ölü bir beden görmedin mi? İşte bu öldüğünde yapar. Bak."

On dokuz çömeldi, kızın omzunu kavradı ve onu sırtına doğru itti. Zayıf uzuvları yanlarına düştü ve başı dönerken boş gözleri benimkilerle buluştu. Bir nefes daha almış gibi görünüyordu. Diş girintileri, şişmiş yanağından bir parçanın kaybolmasına neden oldu ve alınının uzak tarafında bir krater belirgindi. Bu yer Layla'nın yaralandığı yere o kadar yakındı ki hemen öğürdüm. Kız yasal yaşta olamazdı. Ufak tefek ve gençti.

"Öldü. Şimdi, gidelim."

"Gitmek mi? O sürtüğü yanına almadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Kapının açıldığını hiç duymadım. Beynim adamın görünüşünü bile algılayamadı. Tek bildiğim ayağa kalktığım ve ona doğru hamle yaptığım. Ses kayboldu ve bir lastik bandın patlaması gibi, keskin yüz hatları içeri doldu: şişkin

kahverengi gözler, büyük, geniş bir burun ve şaşkınlıkla ayrılmış ince dudaklar. Lambanın şangırtısı uzaklarda yankılandı ve adamın yüzüne ilk darbemi indirdiğimde daha fazla küfür geldi. Geriye doğru tökezledi, kanepenin kenarından düşmemek için kendini sabitlemeye çalışırken ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı.

Bir kol belime **d o l a n a r a k** beni geri çekti ama ben tüm gücümü tekrar savurabilmek için kendimi dikmeye harcadım. Çarpışım eziciydi, hemen ardından bir darbe daha geldi. Bir şekilde kaldırıldım ve ters yöne doğru döndüm. On Dokuz'un kolları etrafımda sıkılaştıkça, ben de onun elinden kurtulmaya ve yerdeki baygın adama ulaşmaya çalışıyordum.

"Yeter. Yeter!"

Tek bildiğim aksiyondu. İntikam. Bu adamlar yaşamayı hak etmiyordu. "Kendine gel dostum. *On bir*. Layla'yı düşün. Buradan çıkmak mı istiyorsun yoksa değil mi?"

Layla...*evet*. Layla bu şekilde tehlikede olabilir. Yaralanabilir, hatta ölümün eşiğinde. Bu düşünce beni sakinleştirmede. Beni daha da kötüleştirdi ve daha fazla şiddete aç bıraktı.

"Bırak beni!"

Ardından sert bir sıkıştırma geldi ama On Dokuz bıraktı. Kapı kapandı ve çürümüş bir koku öfke bulutu içinde gözlerimi kırıptırmama neden oldu. Döndüm, düşünmeye çalışırken kirli daireyi taradım. Taba rengi kanepenin üzerine kan bulaşmıştı ve koyu lekeler halıyı renklendiriyordu. Görünüşe bakılırsa bazıları eski, bazıları ise yeniydi. Kan lekeleri. Kan. *Kız*. Layla.

"Gitmek zorundayız. Birisi o kızı görecektir, eğer gardiyanı çağırıp onu aldırmasaydı. Zamanımız tükeniyor."

İnilti beni yerdeki Efendi'ye doğru baktırdı. On Dokuz'un sözleriyle paniğe kapıldım ama baktığım o ölü gözleri... o boğuk ama kısıtlı nefesleri silemedim. Bu adamlar... sadece hasta değillerdi. Yaptıkları şey bunun çok ötesindeydi. Whitlock, şeytani çöplüğün elit depolama alanıydı.

"Mmmm."

Bir inilti boşluğu doldurdu ve geri çekilerek botun çelik burnunu ağzına ve burnuna geçirdim. Bir kez. İki kez. On Dokuz'dan bir hırıltı yükseldi ama beni durdurmadı. Hayatım buna bağılıymış gibi adamın yüzünü tekmeledim. Ve çarpık bir şekilde, öyleydi. Eğer yakalanırsam, Köle Sırası'na geri dönecektim. Bir Efendi ya da Metres kendi zevkleri için beni öldürebilirdi.

"Kahretsin, bu olmuyor. Bunların hiçbirisi doğru değil."

On Dokuz'un parmakları saçlarına dolandı ve ben tüm gücümle adamın boğazına yüklenirken o da döndü.

"Hayır, öyle değil. Hiçbiri değil. Sen..." Hırladım. "Sen de ölmüş olmalıydın

Onu. Sen de *biliyordun*. Bunun devam etmesine izin verdiniz ve hiçbir şey yapmadınız. Şimdi bile hiçbir şey yapmıyorsunuz!"

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Burayı kimin yönettiğini ya da kimin işgal ettiğini biliyor musun? *Hayır*. Dışarı çıkarak ne elde edebileceğinizi düşünüyorsanız, tekrar düşünseniz iyi olur. Whitlock... onu yıkmak yok. Kaçacağın insanlar sana sahip olmak isteyenlerle aynı kişiler. *Seni öldürmek için*. Eğer kaçmayı başarırsan, yapacağın en iyi şey ortadan kaybolmak olacaktır. Bildikleriniz ya da gördükleriniz hakkında asla tek kelime etmeyin. Sadece bahsetmek bile en kötü kabusunuzun bir tezahürüdür. Duyuyorlar. Görüyorlar. Şimdi bile *izliyorlar*." On Dokuz yaklaştı ve yerdeki ölü Efendiye işaret etti. "Az önce yaptığın şey, kaçtığın ölüm cezasının ta kendisi. Seni aptal! Aklandın ve şimdi kendini Beyaz Oda'ya geri koydun. Az önce kimi öldürdüğünü biliyor musun?"

"Eğer bu bok parçasını önemsediyimi düşünüyorsan-"

"Büyük bir başpiskopos, Eleven. *Dünyadaki* dört kişiden biri. Buraya herkesin gelebileceğini mi sanıyorsunuz? Geçtiğiniz her kapıya ülkemizin yöneticileri, şirket tanrıları ve ünlüler eşlik ediyor. Önemli bir konumda olan herkes burada. *Görüyor musunuz?* Size söylediklerimi kavrayabiliyor musunuz?"

"Medya mı? Ya halka açılır ve her şeyi ifşa edersem?"

Başını sallamasını küçük bir kakhaha izledi. "Gerçekten de hiçbir şeyden haberin yok.

Büyük medya kuruluşlarını kastettiğinizi varsayıyorum, bu durumda size söyleyeceğim şey, halkın ne bildiğini kontrol etmek için hükümetimiz tarafından satın alındıkları ve ödendikleridir. Whitlock ağzınızdan çıktığı anda ölmüş olursunuz."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve içimi kaplayan çaresizliği bastırmak için kendimi zorladım.

"Peki ya diğer ülkeler?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun? Buraya gelmeden önce neredeydiniz? Ağımız var. Bu yerler her yerde."

"Hayır."

"*Evet*. Kazanmak diye bir şey yok. Değişim için elinizdeki en iyi şans burada değiştirmektir. Bram Whitlock bunu biliyor. Everleigh Harper da biliyor. Sence neden onun dönüşünden korkuyorlar?"

Cevap vermeyi düşünmeden dışarıdan ağır bot sesleri duyuldu. "Tek kelime etme," diye atıldı On Dokuz.

"Sadece cesedi alacaklar, değil mi?"

"Şşşt." On dokuz yavaşça kapıyı kilitleti ve bana yaklaştı. "Yapmalılar. Bize bir şey olmaz. Unutma, eğer bir şey olursa, bırak *ben* halledeyim."

Ona ters bir bakış fırlattım ama hafif bir konuşma başladığında sessiz kaldım. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerimi kapattım, burnuma gelen pis kokuyu görmezden gelmeye çalıştım.

Mide. Saflığı, bedeninin ve ruhunun temiz olduğu varsayılan bir adam için, sadece eylemleri değil, yaşam tarzı da kirliydi.

"Sen onu yakala. Sonuncusunu ben aldım."

"Siktir et onu. Senden daha uzun süredir buradayım. Bu işin bir parçası." "Bu kısmı berbat. Araştırmada olmak istiyorum."

"Yakala şu lanet köleyi."

Tak tak. Tak.

"Git başımdan!"

Ondokuz'un sesi bağırırken derindi.

Sessizlik onun emriyle karşılandı ve saniyeler işkence gibi uzadı, sonra kapıya doğru ilerleyip gözetleme deliğinden baktı. Bana el salladığında, işleyemediğim duygularla ilerledim. Aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki. Onun yanına doğru attığım her adımda pek çok umut yok oluyordu. Layla ve ben asla özgür olamayacaktık. Bir mucize gerçekleştirip onu Kızıl Ada'dan çıkarmayı başarsam bile, aradıkları Metres gibi hep kaçak olacaktık. Asla özgür olamayacaktık. Bizi güvende tutması gereken insanlar tarafından sonsuza dek avlanacaktık.

Bölüm 22

Scout 19

Üstat Barclane'in teklifini itiraf etmek için Baş Üstadımın ofisine girdiğim andan itibaren mahvolmuştum. Bu görev mahvolmuştu. Her şey bok gibiydi. Bu bölümün en kolay olması gerekiyordu. Tek görev: köleyi korumak. Doğru. Başarısız olmuştum. Ve insanların ona ulaşmasına izin vererek değil, onu kendinden koruyarak.

"Yavaşla."

Emrim sert çıktı ama Eleven itaat etti. Bağlanmıştı. Düşünmek bile istemediğim bir olayın derin ucunda dengede duruyordum. Belki de ona buranın nasıl işlediğiyle ilgili gerçeği söylememeliydim ama içten içe zaten bildiğini düşündüm. Ayrıca, bu duvarları terk edeceğinden de şüpheliydim. Ana Efendi aptal değildi. Şu anda Eleven'ın etrafta dolaşmasına izin veriyor olabilirdi ama bizi gerçekten yakalamak istiyorsa hiç şansımız olmazdı.

"Nereye gidiyoruz?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden şöyle bir baktım. Bir sonraki kesişen koridorda yavaşladım ve aşağıya doğru bakarken sessiz kaldım.

"On dokuz mu?"

"Sadece... bekle."

"Bir fikriniz olmalı. Bu koridorlarda öylece kalamayız." "Bir yer var ama... orada güvende olacağımızı sanmıyorum. Orada güvende olacağımızı sanmıyorum. gerçekten her yerde."

Dişlerimi sıktım ve telefonu çıkardım. Bastığımda arka plan aydınlandı ve küfrettim. Bram benimle daha sonra iletişime geçeceğini söylemişti. Mesajı çok şifreliydi ve kafamı her zamankinden daha fazla karıştırdı.

"Onun için mi çalışıyorsun? Ana Efendi için mi?"

Sessizliğim üzerine daha da sinirlendi.

"Bana aptalı oynama. Bana ona yardım edeceğimi söyledi ve benim bundan haberim bile yoktu. Ana Efendi için mi çalışıyorsun? Bu basit bir soru." Eleven omzumu itmeden önce bir an geçti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şu anda buna izin vermesinin amacı ne? Hanım'a karşı ona yardımcı olması mı gerekiyor? Etrafta koşuşturmanın amacı onu

İçeri mi? Sadece... *söyle bana*. Ne biliyorsan anlat."

"Mesele de bu, seni güvende tutmaktan başka bir şey bilmiyorum."

"Neden ona sormuyorsun o zaman? Telefonun var. Ara onu." "Delirdin mi sen? Onu öylece *arayamam*. O Ana Efendi. O bana emirleri. Onları takip etmeyi planlıyorum."

Eleven telefona bakarken elleri kalçalarına geldi ve silahıma doğru bir bakış attı. Eğitim beni bir adım geri attırdı.

"İkisinden birini yapmaya kalkarsan elini kırarım. Şimdiye kadar olduğundan daha aptal olma. Bana zarar vermeye ya da kendi başına gitmeye çalışırsan, ikimiz de biliyoruz ki fazla uzağa gidemezsin. Nereye gittiğini bilmiyorsun."

"O zaman önden git. Tercihen bu bok çukurunun çıkışına."

"O kadar basit değil."

Eleven beni takip ederken ben tekrar yürümeye başladım. Hayatım boyunca telefonu cebime geri koyamadım. Ana Efendi ile konuşmam gerekiyordu. Ona Eleven'ın öldürdüğü büyük başpiskoposu ve Barclane'in kim olduğumu nasıl ortaya çıkardığını anlatmalıydım.

Yükselti düşmeye başladı ve ben de yönümüzü sola, büyükbabamın dairesine, yani benim olması gereken daireye çevirdim. Slave Row ya da Medical'dan çok uzakta değildik, daha çok Beyaz Oda'nın karşı tarafındaydık. Daha fazla dairenin girişine geldiğimizde, sesler beni sarsarak durdurdu. Kolum fırladı ve Eleven'ı girişin karşı tarafına doğru ittim.

"Gardını al. Önüne bak ve tek kelime etme. Onlara bakma," dedim, neredeyse duyulmuyordu.

Bir Üstat, iki muhafız ve elinde bir çocuğun elini tutan bir kadın dönüşten dönerken, On bir beni yansıtarak duruşunu sertleştirdi. Çocuk dikkatimi çekti ve onları Ana Üstat'ın odasından hemen tanıdım.

"İki muhafız mı? Burada mı? Bu da ne?"

Efendi yavaşladı ve muhafızlar bana kuşkuyla baktı.

"Turuncu kod, efendim. Köleler henüz kurtarılamadı. Yüksek lider yakın bölgede olabileceklerinden korkuyor."

"Turuncu mu? Tuhaf. Buna izin vermemiştim."

Adamın sesi tıkırdadı ve onu terk edilmiş lobiden tanıdığım da adrenalinim yükseldi. Efendi, CIA direktörü. Everleigh Harper'ın Girit'teki yerini bilen oydu. Onun ölmesini istiyordu.

"Ben sadece yüksek liderden gelen emirleri uyguluyorum. Sanırım bir şeyler olmuş olabilir."

"Ama beni öylece bıraktı ve hiçbir şeyden bahsetmeyi düşünmedi. Tabii..." Öfkesi parladı ve muhafızlara bir bakış fırlatırken bir ses çıkardı.

"Belki de kadını ve çocuğu geri götürmeliyiz, Efendi Hunt." Siyah saçlı muhafız konuşurken gözlerini benden ayırmadı. "Ana Efendi, yüksek liderin onların tarafını terk ettiğini öğrenirse çok üzülür. Ayrılmamalılar."

"Ama bu koşullar altında iyi bir nedenle ayrıldık. Muhafızı duymadın mı? Bir şeyler olmuş, tıpkı yüksek lidere söylediğim gibi. Önerdiğim gibi karargâhı kontrol etmeye gittiğine sevindim. Bu mahkumlar belli ki çok tehlikeli. Çocuk benimle güvende. Evimden birkaç eşya aldıktan sonra onu geri götüreceğiz."

"Sadece revire gitmemiz gerekiyordu. Alvin koridorlarda bu şekilde dolaşmamalı."

"Konuşuyor musun, *köle*?" Efendi Hunt kadına bir bakış fırlatarak onu susturdu. Hepsinin rahatsızlığını görebiliyordum ve muhafızların ayak diremekten rahatsız olduklarını biliyordum. Bir şeyler yanıltı. Çok, çok yanıltı.

"Aslında..." Eleven'a baktım. "Yüksek liderin bir nakliye aracından bahsettiğini söylememiş miydin?"

Eleven'ın dudakları grubu incelerken aralandı. "Evet. Bundan bahsetmişti."

"Şimdi mantıklı geliyor." Omuz silktim ve başımı Usta Hunt'a doğru salladım.

"Yeni çocuk. Yemin ederim başımı belaya sokacak. Yüksek lider, çocuğu ve kadını geri götürmemizi istemiş olmalı. Gidip eşyalarını alabilirsin. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Kesinlikle hayır. Çocuk iyi. Onu geri getireceğiz."

"Eminim yapabildiniz, ama emir emirdir, Efendi Hunt."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Muhafızlar onun arkasında yer değiştirirken başımı salladım. "Aslında biliyorum ve üzgünüm ama ben yüksek liderimi ve Ana Üstadımı takip ediyorum ve bu çocuk onun, sizin değil.

Gidelim mi?"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın."

Bana bakan muhafız onaylarcasına başını sallayıp elini yaşlı köle kadının sırtının ortasına doğru iterken Efendi Hunt'ı görmezden geldim. Ben Eleven'ın soğukkanlılığını koruması için dua ederken biz ters yöne doğru ilerledik. Muhafızın şüphesi artmadan önce iki kapı geçti ve tekrar benimle Eleven'ın arasına girdi.

"Benim yerime geç."

Eleven'ın itaat etmesini beklemedi. Kolundan tutup onu öne doğru itti. Parmaklarım silahımı almak için seğirdi ama o yaklaştıkça sakinleştim.

"Seni tanıyorum. On dokuz yaşındasın. Sen bir izcisin ve o muhafız değil. Ne haltlar dönüyor burada? Sahte devriyeler, Efendiler arasındaki fısıldaşmalar? Bize söylemedikleri ne var?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Benim pozisyonum gizli. Ama Ana Efendi'yi görmem gerekiyor ve ikinizin de işler çığırından çıkmadan beni oraya götürmenize ihtiyacım var. Yüksek liderle ne oldu?"

Gardiyan öfkeli bir ses çıkardı. "Biliyorsam ne olayım. Bir dakika önce Tıp'tan ayrılıyoruz. Sonra o ve *yılan* fısıldaşmaya başlıyor. Sonra bir bakıyoruz, baş lider acil olduğunu söyleyip gidiyor."

"Efendi Hunt'a yılan dediniz."

"Aynen öyle. Bana sorarsanız, liderimizi bilerek kaçırdı. Küçük bir çocuğu dairesinde yalnız bırakmak istemesi için başka bir neden düşünebiliyor musunuz? Burada artık bu kadar genç çalıştırmadıklarını biliyorsun. Bence bu saptırmaya o sebep oldu."

On bir kişi bize baktı ama neyse ki biz yeni bir koridora doğru ilerlerken sessiz kaldı.

"Çocuk artık güvende olacak ve ben de Ana Efendi'ye gözünü Üstat Hunt'tan ayırmamasını söyleyeceğim."

"Bunu yaptığınızdan emin olun. Tüm bunlar ne haltlar karıştırıyor bilmiyorum ama eğer bu gerçek olsaydı, kaçışınızdan bir saat sonra hepinizi yakalamış olurduk. İzci lideri Mateo, odaya karşı koridorlarda kalmamızı tavsiye etti. Bunu baş liderin arkasından söyledi. Bu bile başlı başına çoğumuz için kırmızı bir bayraktı."

"Karmaşık bir durum. Her şey öyle."

"Bunu anladığında bana bir açıklama borçlusun. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Son birkaç ay tam bir roller coaster gibiydi. Burayı yöneten insanlar her gün ölüyor. Efendiler, gardiyanlar. Her şey kontrolden çıktı. Hepsi onun yüzünden, bir köle."

"Köle mi?" Sessiz kalan muhafız dönüp arkasındaki diğerine bir bakış fırlattı. "O köleyle hiç tanıştın mı? Efendi Harper'la neler yaşadığını gördün mü? Ben gördüm. Metres olan o *köle*, tanıdığım herkesten daha omurgalı. Efendi Harper'la evlenmek için ödediği bedeli hayal bile edemezsin. Yani, Ana Efendi onu seviyor. Onu suçlamıyorum. Neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Sen de mi onun tarafındasın?"

İnançsızlık yanımdaki gardiyanın ses tonunda çınladı, ama cevap vermedi, sadece başını salladı.

"Gördün mü? Her şey boka sarıyor. Her şey. Whitlock yolu bu değil. Ben bunun için imza atmadım."

Uzakta muhafızlar belirdi ve Eleven'ın kolunu çekerek onu kendime yaklaştırdım. Yanımdaki adam ön taraftaki yerini aldı ve sakın kalmak neredeyse imkânsızdı. Bu, Ana Üstadın odasına giden sayısız koridora girmeden önceki ilk kontrol noktasıydı. Bundan sonraki her kavşak

doğru olmayan bir şeyler bulmak için bekleyen nöbetçiler olduğu kesindi.
Kolay hedeftik, gitmememiz gereken tek yere gidiyorduk.

Bölüm 23

Bram

Yatak odaları, oturma odası, mutfak... Alvin ve Bayan Pat hiçbir yerde yoktu. Bir daire çizerek merdivenlere yöneldim ve isimlerini haykırırken ikişer ikişer çıktım. Everleigh'in sesi arkamda yankılandı ama ben koridora dalıp kapıları açmaya başladığım anda aynı hızla kayboldu. Aşağı indiğini biliyordum ama şu anda sorumlu olduğum küçük çocuğun güvenliğinden başka bir şey düşünemiyordum. Korku içimi kemirdi ve ana kata geri dönerken kendimi daha hızlı ittim.

"Hayır. *Çocuk*. Onun bulunmasını istiyorum ve hemen bulunmasını istiyorum." Everleigh telefonla konuşmaya ara verdiğinde ben hızla ofisime girip ışığı yaktım. En hızlı bilgisayarlardan birine sahip olmama rağmen parmaklarım normalde olduğu kadar hızlı çalışmıyordu. Bir çocuk. Whitlock'ta her hakkı bana ait olan bir çocuk ve canavarların arasında olabilirdi. Biri şu anda ona zarar veriyor olabilirdi.

"Evet. Alvin. Yaşlı köle kadınla ve belki de büyük ihtimalle baş liderle birlikte. Bu doğru."

Ekranımda kameralar belirdi ve ben de elimdeki son kameralara göz attım: Usta Barclane, Usta Hunt ve Usta King. Alvin yok.

"Ne demek orada seninle birlikte?" Everleigh şok olmuş bir halde sordu.

"Kim?" Başımı kaldırdım. "Kim nerede?"

Everleigh gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Yüksek lider kışlada. Bazı muhafızlarla konuşuyor. Onlara bağırıyor. Alvin yanında değil."

"Hayır," diye homurdandım. "Siktir. Siktir! Onun yanından ayrılmaması gerekiyordu."

Everleigh gözlerini kapatıp avucunu alnına dayadığında mavi kayboldu. "Hayır. Geri yürü." Durdu ve bana baktı. "Sen de Bram, geri yürü. Kaseti geri sar ve ne zaman ayrıldığını bul. Adımlarının izini sür ve bunu hızlıca yap."

O konuşuyordu ama ben odama girdiğimde çoktan yazmaya başlamıştım. İleri sarma tuşuna bastığımda yüksek hızda siyah ve beyaz belirip bulanıklaştı. Bayan Pat'in onu mutfığa götürdüğünü gördüğümde neredeyse boğazım düğümleniyordu. Yemek saniyeler sürdü, sonra onu hazırladı ve gittiler.

Derek ve iki muhafızla birlikte.

"Bekle. Emin misin?"

Adımlarını takip ettiğimde sağlık görevlileri belirdi. Alvin doktoru tarafından muayene ediliyordu. Everleigh telefonu kapattığında rahatlık hakim olmaya başladı.

"Neredeyse geldiler. Alvin iyi. Korkarım ona eşlik eden muhafızlarla ilgili bir sorun var."

Tıbbi odadan çıkmaya başladıkları anda durarak düğmeye bastım. Nefeslerim ağırlaşmıştı ve ellerim titriyordu. Everleigh'in yüzünü endişe kaplamıştı. Düşüncelerini okumak için bilmeme gerek yoktu. Alvin Whitlock'ta güvende değildi. Ek önlemler olmadan olmazdı. Derek. Alvin'le kalması için ona güvenmiştim ama kalmamıştı. Bu hemen halletmem gereken bir şeydi.

"Onu götürebilirim," dedi Everleigh yumuşak bir sesle. *"Onu götürebiliriz... buradan sonsuza dek ayrılabiliriz."*

"İkisine de izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Dolgun dudakları birbirine yapıştı ve gözleri göğsüme kaydı. Tekrar konuşmamıza fırsat kalmadan ön kapı açıldı. Alvin'i kendi gözlerimle görebilmek için acele etmekte gecikmedim. Beklemediğim şey ise Bayan Pat'e içeride iki korumanın eşlik etmesiydi. Sert bir bakışla onu karşılarken onları fark etmedim bile.

"Alvin'in revire gitmesi gerektiğini bana söylemediniz. Hasta mı?"

Alvin kaçıp beni beklerken ağzı korkuyla aralandı.

Silahlar.

"Hafif bir öksürüğü ve tıkanıklığı var. Önemli bir şey olduğunu düşünmedim.

seni endişelendiriyor. BEN... BEN..." Burnunu çekti,

yere baktı. "Sen ne?"

"Ana Efendi, izin verirsiniz..."

Tanıdık yüzlere baktığımı fark edene kadar sinirimden neredeyse çatlayacaktım.

"Bu bir sürpriz değil mi?"

On dokuz öne çıktı ama dikkatim onun üzerinde değildi. Everleigh ofisimden çıkıp yanımdan geçerken Eleven'in şok olmuş yüzündeydi.

"*Buradasın.*" Kölenin başını sallamasıyla soluk soluğa kaldı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Seni buldu mu? Temelli olarak Whitlock'ta mısın?"

"Korkarım ki hayır. Aslında burada olmana sevindim. Konuşmamız gerek, Eleven." "Ever-leigh!"

Alvin kıpırdandı ve ben öfkemle çarpışan ani duygularımı kontrol altına almaya çalışırken onun gitmesine izin verdim. Everleigh yakında gidiyordu. Aylar boyunca ortadan kaybolmak üzereydi. *Yıllarca.* Gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Onu tekrar kaybetmeme nasıl izin verebilirdim?

Bayan Pat hâlâ ağlıyordu, bu da kafamdaki soru işaretleri karmaşasını daha da artırıyordu. "Bayan Pat, sakin olun ve gidip kahve yapın. Kızgınım ama ağlamanız için bir neden yok."

"Aslında," dedi On Dokuz, yaklaşıp, "üzgün olmak için çok geçerli bir nedeni var. On Bir'le ben de bu yüzden buradayız. Alvin hakkında."

"Peki ya o?"

Sözlerim Everleigh'inkileri yansıtıyordu. On dokuz durakladı, sonra bana yaklaştı. "On bir ve ben muhafız kılığına girdiğimiz bir durumdaydık. Bize iki kişi daha yaklaştı, çocuk, bakıcısı ve... Efendi Hunt. Efendi, muhafızları sizin odanıza geri götürmeden önce kendi yerine gitmesi gerektiğine ikna etmişti. Muhafızlarla yaptığım konuşmadan sonra, çocuğa karşı kötü niyetleri olduğunu düşünüyoruz. Muhafızların itaat etmesinde ısrar etti. Araya girdim ve tereddüt etmeden onları eve götürmek için kontrolü ele aldım."

"Kötü niyet mi?" Görüşümde kırmızı bir ışık parladı ve yumruklarım öyle bir güçle sıkıldı ki, kuvvetten çatladılar.

"Evet, Ana Efendi. Muhafızlar onun ve yüksek liderin, lider onları Üstat Hunt'la birlikte terk etmeden önce fısıldaştıklarını söyledi."

Kelimeler boğazımda düğümlenirken Bayan Pat mutfaktan hıçkıra hıçkıra ağladı. Döndüm, Everleigh'in sert bakışlarıyla karşılaşmadan önce Alvin'in başının arkasını okşadım.

"Alvin'i güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim. Sizi temin ederim ki bu konuyla uygun şekilde ilgileneceğim."

"Elbette, Ana Efendi."

Everleigh Alvin'i kendine doğru çekti, Alvin'in başı Alvin'in sağlam omzuna yaslanmak üzere alçalırken onunla birlikte sallandı. Ritmi koruyarak, dikkatli gözlerle On Dokuz'a doğru yaklaştı. Onu okuyordu.

"Köleme iyi baktın. Ana Efendi ile bu konuda bir anlaşmanız olduğunun farkındayım ama ben de minnettarlığımı göstermek isterim."

"Hanımefendi, buna gerek yok-"

"Israr ediyorum. Ama cömertliğimin de bir bedeli var. On bir ve ben buradan hemen ayrılacağız. Sizden ricam, köleme göz kulak olduğunuz gibi lütfen Ana Efendimize de göz kulak olmanız. Bram bazı şeyleri insanlara itiraf etmekten hoşlanmıyor olabilir ama kendisi büyük bir tehlike altında. Onun her şeyden çok ihtiyacı olan şey sizin sadakatiniz. Bunu yaparsanız, ben dönene kadar onun yanında kalır ve onu korursanız, ödülünü ben karşılayacağım."

"Benim için bir onurdur." "Teşekkür ederim."

"Bekle... *Gidiyor muyuz?* Seninle gelmeme izin mi veriyorsun?"

Eleven'ın yüzü aydınlandı ama endişesi de vardı. "Nereye gidiyoruz? Evimi görebilir miyim?"

Abla?"

"Sana söyledim, köle. Layla, Efendi Draper'a ödeme yapıyordu."

"Aslında..." Everleigh'nin dudakları sempati içinde büzüldü. Alvin'i ve bana suçlu bir bakış attı.

"Ne?" Hırlamam kasıtlı değildi ama bilmediğim bir şey tarafından gafil avlanmam tehditkârdı. Eleven hızla ayağa fırladı, Everleigh'in yüzünü taradı ve tam olarak neye sahip olduğumu gördü.

"Kız kardeşim. Onu aldın mı? Onu kurtardınız mı?"

"Tam olarak değil. Şöyle diyelim..." Tekrar bana baktı. "O hala benim diyelim."

"Ne. Ne. Cehennem."

Ellerimi havaya kaldırdım ve mutfığa yöneldim. Kahvenin bitmesini beklemedim. Everleigh'in çekiciliğine lanet okuyarak kendime bir fincan doldurdum. Anlayamadığım şeyler yapmayı başarıyordu. Efendi Draper neden arkamdan iş çevirip köleyi iade etsin ki? Neden bana karşı gelsin ki?

"Bu Luke," diye atıldı Everleigh. "Sanırım bunu kardeşinin güvenini ya da saygısını geri kazanmak için yapıyor. Bilmiyorum. Tek bildiğim, hazır olduğumda onu almamın söylendiği." Eleven'a döndü. "Ne dediğimi anlıyor musun? Odaklanmanı ve bunu kafana iyice yerleştirmeni istiyorum. Dört seçeneğin var. Sadece dört. Burada kalıp köle olmaya devam edebilirsin. Kaçış fantezileriyle kendini kandırabilir ve isyankâr girişimlerde bulunabilirsin ki bu da seni bir noktada ölümün takip edeceği Beyaz Oda'ya geri götürecektir. Kalabilirsin. İyi bir köle olur ve dönüşümü beklersin. Ya da benimle birlikte ayrılır, kız kardeşini aldıktan sonra isyan etmeye çalışırsın ki bu sadece senin değil, onun da hayatına mal olur. Yalancılardan h o ş l a n m a m . Şimdi dur ve bu üç seçeneği düşünmene izin ver. Geri dönüş yok, Eleven. Eğer bana bir kez bile ihanet edersen, sen ve ikizin ölürsünüz. Eğer bulunamayacağını düşünüyorsan, tekrar düşün. Buraya geldiğinde yapılan büyük tıbbi muayeneyi hatırlıyor musun? Sana tıbbi personel ve Ana Üstat dışında kimsenin bilmediği küçük bir sır vereceğim. Şu anda içinde, her hareketini izleyen bir çip var. Ne onu bulabilirsin n e de çıkarılması için nerede olduğunu bilebilirsin. Başka bir ben olmayacak. Whitlock senin evin, açık ve net, ve asla oradan kaçamayacaksın. Asla.

Yani ben ölsem bile senin için gelecekler. Ve seni bulacaklar."

Eleven sertçe yutkundu, gözlerinden akan yaşları silerken omuzları çöktü.

"Dördüncü seçeneğiniz ve umarım bunu seçersiniz. Ayrılıyoruz. Sen ve ben Kızıl Ada'ya döneceğiz, orada bir kraliçe gibi muamele gördüğünü duyduğum kız kardeşini alacağız ve ikiniz hayatınızın geri kalanında birlikte kalabilirsiniz. *Benimle birlikte.* Benim olacaksın. Kurallarına uyacaksın, ne olursa olsun."

Sadık, dürüst olacak ve hizmetlerinizi sunacaksınız. Sen bir savaşçısın. Beni ve Layla'yı güvende tutmak için savaşacak mısın? Bu sözleşmeyi sözlü olarak kabul edip benimle gelecek misin? Eğer öyleyse, bunu herkesin önünde yüksek sesle söylemelisin. Bana bunu kabul etmenin ne anlama geldiğini anladığını söyle."

Uzanıp parmaklarını saçlarına gömerken boğazından bir hıçkırık koptu. Parmaklarını yavaşça yüzündeki gözyaşlarında gezdirdi. Kalp kırıklığı, yenilgi, kabullenme - okumaya başlayamadığım milyonlarca şey - beni, tutunduğu her türlü umudun ölümüyle yüzleşen bir adama bakarken bıraktı. Tüm bu karanlığın içindeki tek ışık kız kardeşiydi ve onun başını salladığını biliyordum.

"Kabul ediyorum, Sahibem. Benden ne isterseniz yapacağım. Seni koruyacağım, sana itaat edeceğim. Asla kaçmaya çalışmayacağım.

"O zaman gidiyoruz. Hızlı gitmeliyiz." Everleigh telefonuna bakıyordu. Alvin'i bana uzattı, eğilirken gözlerinde derin bir endişe vardı. "Sana güveniyorum, Eleven'ı yanıma alıyorum. Nerede olduğumu bilmen gerekiyorsa onu takip et."

Onun sözleriyle rahatladım. Eğildim ve dudaklarımı bir anlığına onunkilere yapıştırdım. "Neler oluyor?"

"Yüksek lider az önce kışladan ayrıldı. Şu anda yolda. Dikkatli olun." Everleigh odaya koştu, omuzlarına bir bornoz attı ve ben kapüşonu kaldırıp başının üstüne geçirirken durdu. Öpücüğüm daha çaresizdi. Birbirimizden ayrılırken tutku ve hüznün bir aradaydı. Eleven'ın kolundan tutup onu kapıya doğru çekerken ikimiz de tek kelime etmedik. İnce parmaklarıyla Alvin'e el salladı ve hayatımın aşkı geldiği gibi hızla gözden kayboldu.

Parmağımın bir hareketiyle kapıyı kilitleyen On Dokuz, derin bir nefes verirken kaşlarını çatarak oraya yöneldi. "Korkarım daha fazlası var, Ana Efendi."

"Daha fazla mı?"

"Evet. Bir Efendi. Süper başpiskopos. O öldü." Bir inilti beni terk etti. "Sen mi, Eleven mı?"

"Köle. Bir kızın apartmandan atıldığına şahit olmuş. Bu onu çileden çıkardı. Onu durdurmaya çalıştım ama... korumalar geldi. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama bir noktada Efendi bulunacak."

Zihnimde bir örtbas etme fikri dolaşırken bir iki dakika geçti. "Ben hallederim. Hepsi bu kadar mı?"

"Barclane hâlâ burada olduğumu biliyor. Beni ve köleyi köşeye sıkıştırdı. Ona Hanımefendi'nin yeri hakkında isimsiz bir kaynakla nasıl çalıştığıma dair büyük bir hikaye anlattım. Onu dışarı çekmek için köleyi yem olarak kullandığıma inanıyor. Zorla o r a d a n ayrıldım. Bana inanmadığından şüpheleniyorum."

"Tabii ki bilmiyor." Elimi On Dokuz'un omzuna koydum ve

onu koridora doğru yönlendirdi. "Everleigh ile güvenliğim konusunda bir anlaşma yaptığının farkındayım ama şimdilik saklanmanızı istiyorum. Bu merdivenlerden yukarı çık," dedim, onu merdivenlerin önünde durdurarak, "ve yüksek lider ayrılanı kadar aşağı inme. Eğer-"

Kapıya vurulunca ikimizin de başı döndü. On Dokuz'u merdivenlerin başına kadar ittim ve dönüp kapıya yönelirken ona bir bakış fırlattım. Gürültülü vuruşlar metale çarptı ve Bayan Pat'e bir bakış attım, o da Alvin'i alıp yatak odasına koştu. Güvende olduğu anda bariyeri açtım. Derek'ten derin bir pantolon sesi geliyordu ve yanımdan geçerken hiç duraksamadı.

"Nerede o? Burada olduğunu biliyorum. Kölesinin de sizin odanıza geldiğini biliyorum."

"Yanılıyorsunuz."

"Saçmalık! Gerçekten de korumalarımı sahanın dışına yönlendirebileceğini ve benim bunu bilmeyeceğimi mi düşündün? Giderken görüldü ve kimse onu durdurmak için orada değildi. Yine kaçtı ve bu sefer suç sende. Muhafızlar!"

Dört adam odaya yavaşça girdi, her adımlarını korku takip ediyordu. Gözleri benimkilerle buluşmuyordu ama niyetlerini anlamam için buna gerek yoktu. Derek'e dik dik baktım, bakışlarımla kafa kafaya verdiği öfkeden kuduruyordum.

"Bram Whitlock, kaçakları barındırmak ve kaçmalarına yardımcı olmak suçundan tutuklusun. Beyaz Oda'ya gideceksin ve orada kurulun vereceği cezayı bekleyeceksin. Ne kadar sürerse sürsün. Şu andan itibaren sıkıyönetim yürürlüğe girecek. Whitlock muhafızlara aittir. *Bana.*"

Yazar Hakkında



A. A. Dark uluslararası çok satan bir yazardır. Bir yerde uzun süre ikamet etmez ve bir kuruşun düşmesiyle hareket ettiği bilinmektedir. Dağlardan ve kardan tropik sahillere, sabahın birinde olabilir ve geceleri diğer. A. A. Goodread'in Korku Dalında 2016 Choice Ödülü Finalistidir. Aynı zamanda Mad Girl Publishing, NCZ'nin CEO'su ve Pitch Black markasının kurucusudur.

****Okurken DİKKAT.****

Twitter: <http://twitter.com/alaskaangelini>

Goodreads: <http://goodreads.com/alaskaangelini>

Pinterest: <http://pinterest.com/alaskaangelini>

Yeni mektup: <http://alaskaangelini.us9.list-manage1.com/subscribe?u=bab41358f98da39a35c46dcccb&id=19172fa88c>

ÇOK
YAKINDA!



BLACK

24.690

OUT

Best Selling Author Alaska Angelini
writing as

A.A.
Dark

Ayrıca, ÇOK YAKINDA